

கண்ணாமூச்சி

மண்சார் இலக்கிய இதழ்

குனிச்சுற்று

ஆடல் 2

பாடல் 6

மூன்று கடினாஷ்டு வஜரா஑்ஸ்

79/1, தாலு஑்கா ஆரில் ரோடு - ஡ன்னார்குடி

வயாது '஑' ஑ேவை ஡ைமயம்

அனைத்து விண்ணையங்களும் கிடை஑்கும்

பதிவுத்தறை
REGISTRATION DEPARTMENT

஑.ரிபு - ஑ஸ்: 9751786700 e-mail: praboo.praboo@gmail.com

'கண்ணாமூச்சி' இலக்கியப் பணி தொடர வரழ்த்து஑ள்...

சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்

குழந்தை...

பரந்து விரிந்த இலக்கியப் பரப்பில் சிறிய எறும்புக் கூட்டம் தனக்கான இரையை இழுத்துக் கொண்டு செல்வதைப் போல் ஒரு காட்சிப்பதிவைக் கண்ணாமூச்சி ஏற்படுத்தியிருப்பதை நிறைவாக உணர்கிறோம். ஏதோ ஆர்வக்கோளாறில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முயற்சி நீண்ட காலம் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்ற நண்பர்கள் கூட நம்பிக்கையாகப் பார்க்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.

தரையில் துண்டை விரித்துக் கயிற்றின் மீது நடக்கும் ஒரு கழைக் கூத்தாடி கூட துண்டில் விழுகின்ற சில்லறைக் காசுகளைத் தாண்டி தன்னை அண்ணாந்து பார்த்து யாரோ ஒருவன் கைத்தட்டுகிறானா என எதிர்பார்க்கிறான். கண்ணாமூச்சிக்கும் அப்படியொரு எளிய எதிர்பார்ப்பு இருப்பதென்னவோ உண்மை தான்.

அதைவிடக் கூடுதலாய் உழைப்பையும் ஈடுபாட்டையும் முன்வைத்து முன்னேறு கிறது கண்ணாமூச்சி. அன்பின் வாசல்களில் கிடைக்கும் புறக்கணிப்புகளுக்குக் கூட அது அன்பையே பதிலாகத் தருகிறது.

இலக்கிய உலகைப் புரட்டிவிடுவோம் என்ற மிகை நம்பிக்கை எல்லாம் நாம் கொண்டிருக்கவில்லை. சிறு புருவ உயர்த்தலையும் பரவாயில்லையே என்கிற நிறைவையும் யாரோ ஒரு வாசகர் மனதில் விதைத்தாலும் கூட மனதளவில் மகிழ்ச்சிதான்.

நம்முன் நின்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையை நீண்ட நேரம் நம்மால் தூக்காமல் இருக்க முடியாது அல்லவா!

பாமணியாற்றுப் படுகையிலிருந்து

அன்பின் ஈரங்களுடன்,
கோ.அருணாகிரி,
ஆசிரியர்

உள்ளே...

கண்ணாமூச்சி

மண்சார் இலக்கிய இதழ்
தனிச்சுற்று
திருவள்ளூர் ஆண்டு 2054
சித்திரை - 2023

நிறுவனர்
ப. பரிதிபாண்டியன்

ஆலோசகர்
அம்ரா பாண்டியன்

ஆசிரியர்
கோ.அருணகிரி

ஆசிரியர் குழு
கலை பாரதி
த.ரெ.தமிழ்மணி
சா.தமிழ்ச்செல்வன்
ஞா.ஜெயக்குமார்
சா.சிவகுமார்
க.தங்கபாபு
பாலகுமரன் பரிதி
தமிழாதன்

இதழ் வடிவமைப்பு
விடா பப்ளிகேஷன்ஸ்

தொடர்பு முகவரி
சன்மேன் டெய்லர்ஸ்
9 அரிசி கடைத் தெரு, மன்னார்குடி
திருவாரூர் மாவட்டம்-614001
கைபேசி: 9976052585, 9655480092

படைப்புகளை அனுப்ப
வாட்ஸ் அப் எண் 9659335462
மின்னஞ்சல்
kannamoochi.mannai@gmail.com

கண்ணாமூச்சியில் வெளிவரும் படைப்புகளுக்குப்
படைப்பாளர்களே பொறுப்பாவர்.

கட்டுரை:

சந்துகளின் சரித்திரம்
- தஞ்சாவூர்க் கவிராயர்

10

சிறுகதை:

ஊத்தா குத்து
- அண்டனூர் சுரா

19

பெண் மனம்:

வேரோடிப்போன களைகள்
- அமரந்தா

25

கட்டுரை:

புகங்குடையும் பயறு கஞ்சியும்
- ச.இராமசுப்பிரமணியன்

30

சிறுகதை:

தாய்மொழி
- த.ரெ.தமிழ்மணி

43

ஆய்தல்:

மீனாசுந்தரின் புலன் கடவுள்
- பொன்.குமார்

45

சந்தா விவரம்:

தனி இதழ். 30

ஆண்டு சந்தா 150

அஞ்சல் செலவு உட்பட

முன்றாண்டு சந்தா. 450

அஞ்சல் செலவு உட்பட

சந்தா, நன்கொடை வளர்ச்சி நிதி தொடர்புக்கு

கூகுள் பே 9659335462

பெரியகோவில் திருவிழா

சூரியகலா சரவணன்

நம் மன்னை மண்ணிற்கு என்று பல்வேறு மகிமைகள் உண்டு அதுதன் மாந்தர்களையும் மகிமை பொருந்தியவர்களாகவே பெற்றிருக்கிறது. அவர்கள் தன் திறன்களாலும் செயல்களாலும் தங்கள் மன்னை பெருமிதப்படுத்தி மகிழ்ச்சியை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

மகிழ்ச்சி என்பது பல வகைப்படும் மனிதர்களுக்கு அவரவர் வழியில் வேறுபடும் ஆனால் மகிழ்ச்சியின் ஒரு முக்கிய அங்கம் பொழுதுபோக்கு என்பதில் ஐயமில்லை. தன்னை போற்றும் தன் மாந்தர்கள் மகிழ்வோடு பொழுதினைக் கழிக்க பொழுதுப்போக்கு அம்சங்கள் என்பது நம் மன்னார்குடியில் குறைவு.

பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் காலத்திற்கு தகுந்தாற் போல் மாறிக்கொண்டேதான் வருகிறது. இன்றைக்குக் கைபேசியே நம் நேரத்தைத் தின்னும் கொடிய பொழுதுபோக்காக மாறிவிட்டது.

இந்தக் கைபேசி இல்லாமல், கையில் போதிய கையிருப்பு இல்லாமல், கால்நடையாகவே சென்று ஓர் கனவை வென்றதாய் மகிழ்ந்த நாட்கள், அந்த பெரியகோவில் திருவிழா தருணங்கள்தான் எங்களின் மிகச்சிறந்த பொழுதுபோக்கு. அதனைப் பற்றிப் பேசிப்பேசிக் கழித்த பொழுதுகள், அந்நிகழ்விற் காகவே

திட்டமிட்ட நிமிடங்கள், என அனைத்தும் ஆழ்மனதில் பதிந்துள்ளது.

ஆண்டில் ஒருமுறை வரும் பொங்கல், தீபாவளி போல் ஒரு சில நாட்கள் வரும் பெரிய கோவில் பங்குனித் திருவிழாதான் தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் வளர்ந்த எங்களுக்கு பொன்னான பொழுதுபோக்கு இன்றும் நினைத்தாலே மனம் நிறைந்துவிடும். கண்களின் கண்ணீர் ததும்பிவிடும். நினைவுகள் நெஞ்சை வருடும். அந்நாட்கள் நிம்மதி நிறைந்தவை.

தாத்தா பாட்டி தலைமுறைக்காரர்களுக்கு சினிமாவே பெரிய பொழுதுபோக்கு அப்பொழுது பல தியைரங்குகள் மன்னையில் புகழ்பெற்றிருந்தன. அவர்கள் மகிழ்ந்த அந்தத் திருவிழா என்பது வேறுவிதமானது. வெளியூர்லேர்ந்து வெறும் கால்ல கால்நடையா வந்து அங்கங்க ஊர்காரங்க வச்சிருக்க புளியமரத்தடி தண்ணீர் பந்தல்ல தண்ணி குடிச்சிட்டு தாகம் தீர்த்தது திருவிழா ஒருமாதம் முன்னரே மன்னார்குடியில் உள்ள உறவுக்காரவங்க வந்து அழைச்சத பெருமையா சொல்லிகிட்டது; பெட்டிய கட்டிகிட்டு முணு நாளைக்கு முன்னடியே போய் வெண்ணை வாங்கி வீச சொந்தகாரங்க வீடல் விருந்தாளிய தங்கினது; உடுப்பி ஓட்டல்ல ரவா தோசை

சாப்ட்டது, கட்டுசோறு கட்டிகிட்டு பாய், படுக்கையோட போய், அங்கேயே படுத்துகிடந்து சாமி பார்த்தது, என சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

திருவிழா நேரத்தில் வணிகம் செய்வதற்காக வயலில் பாடுபட்டவர்கள் பாப்பார வீதி கோலத்தைப் பார்த்து மூக்கு மேலே விரல் வைப்பார்கள்; ரோகினி நட்சத்திரத்துல தான் சாமி தேர்ல ஏறும். அமாவாசை அன்னிக்குத்தான் கெருடசேவை. அடுத்த அஞ்சாநாளு வெண்ணைத்தாழி வருமுன்னு கணக்கு பண்ணுவோம். திருவிழா நேரத்துல கண்டிப்பா மழை வரும். இன்னும் வீட்டில் ஏதோ ஒரு குண்டாவுக்கு வெண்ணைத்தாழி குண்டான்னு பேர் இருக்கும்.. அதச்சொல்லி எடுத்துட்டுவான்னு சொல்லுவாங்க. டெசன் கணக்குல பெத்துப்போட்ட புள்ளைங்க எல்லாபேரையும் கட்ட வண்டி கட்டி அழைச்சு கொண்டுபோய் திருவிழா காமிச்சு, வலையல், மணி, குஞ்சாஞ்செட்டி பக்கடா வாங்கி குடுத்து கூட்டி வருவாங்க.

எங்களின் தலைமுறையின் மகிழ்வான நாட்கள் என்பது இருபத்தி ஒன்றாம் நூற்றாண்டை எதிர்நோக்கிய நாட்கள்; அபரிமிதமாக அறிவியல் வளர்ச்சியடைந்து வந்த நேரம்; பொழுதுபோக்கின் பிம்பம் உடைய ஆரம்பித்த காலம் பல சினிமா திரையரங்குகள் மூடப்பட்டுத் தொலைகாட்சிகளின் வரவால் திரையரங்குகளின் மீதான மக்களின் நாட்டம் குறையத் தொடங்கிய காலம்.

அப்பொழுது இந்தத் திருவிழா என்பதைத் தவிர வேறெந்த பொழுது போக்குமில்லை. இன்றுவரை கூட அப்படித்தான் இருக்கிறது. மன்னை இராஜகோபால சுவாமி ஆலயத்தின் முழுமையான வரலாறு இன்று கூட நம்மில் பலருக்கு தெரியாது. ஆனால் திருவிழா பற்றி முழுமையாகத் தெரியும். முழுமை என்றவுடன் நாள் நட்சத்திரக் கணக்கல்ல. அந்தத் திருவிழாவிற்காகவே போடப்படும் கடைகளின் கணக்கே.

கோவில் வாசலில் வாசலில் முதலில் இருக்கும் கடலைக்கடையில் ஆரம்பித்து குளிர் பானக்கடையில்

முடியும் என்ற குறிப்பே எங்களுக்கு தெரியும். சுருங்கிவிட்ட ராயர் தோட்டம் தான் எங்கள் சொர்க்கம். பந்தலடியும் வெண்ணைத்தாழி மண்டபமும் தான் பேரானந்தம். அதிகமான உணவைப் பார்த்தவுடன் அடங்கிவிடும் ஆவல் போல் ராயர்தோட்டதுப் பொருட்காட்சியைப் பார்த்த உடனே எங்கள் பேராவல் அடங்கிவிடும். கண் முழுவதும் நிறைந்து, புருவம் விரிந்து, கோபுரத்தின் மீது போடப்பட்டிருக்கும் பொன் விளக்குகளைப் பார்த்த பொன்நாட்கள் அவை.

சாதிமதம் பாராமல் பகிர்ந்துண்டு, மகிழ்ந்து கொண்டாடிய திருநாள் அது. தண்ணீர்ப் பந்தலும் அதில் வழங்கும் நீர்மோரும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது. அன்னதானம் வழங்கும் அன்பர்கள், பசங்களை ஆங்காங்கே அடித்தும் அதட்டியும் வெளுக்கும் போலீஸ், பெரிய மனிதர்கள், மண்ட கப்படிக்காரர்கள், விழாவில் வேற்றுமையின்றி கலந்து கொள்ளும் வேற்றுமதக்காரர்கள், உலகில் எங்கிருந்தாலும் இந்தத் திருவிழாவிற்கு வந்து இறங்கிவிடும் நாலு வீதி பிராமணர்கள், பிரச்சினை செய்வதற்கென்றே திரியும் ஆட்கள் கூட்டம், அபூர்வமாய்ப் பார்த்த ஆட்டோக்கள் என இன்றும் இதயத்திலேயே நிற்கிறது அந்த இளமைக்கால திருவிழா நினைவுகள்.

திருவிழா மார்ச் மாத கடைசியில் தான் ஆரம்பிப்பார்கள். அப்போதான் முழாண்டு பரீட்சை வரும் அதுதான் கொஞ்சம் எரிச்சலா இருக்கும். மன்னார்குடி உவன்ல இருக்கவங்க மேல எரிச்சல் வரும் அவங்க மட்டும் தினமும் சாமி பாக்குறாங்கன்னும் கடைக்கு போறாங்கன்னும். நகரத்தின் பிற பகுதிகள் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது. பஸ் ஸ்டாண்ட், பந்தலடி, பெரிய கடைத்தெருதான் அப்போது எங்களைப் பொறுத்தவரை மன்னார்குடி. பங்குனி மாசம்ன்னா கொடி ஏத்தியாச்சு, பாப்பார வீதி அய்யர் வீட்டு மொழுவி கோலம் போட்டுக்க அழகப் பார்க்கனுமே... ஏஏஏ...அப்பா....!!! என ஆச்சர்யத்தோடு சொல்லிப் பெரும் மூச்சுவிடும் மேல்சட்டை அணியாத அந்த ஆத்தாக்களை வீட்டுக்குக்

காவலுக்கு வச்சிட்டுதான் திருவிழாக்கு போவோம். மாடு கன்னுங்களை அது பாத்துக்கும் வீட்டுக்கு வரப்போ அதுக்கு வெத்தலை சீவலும்,

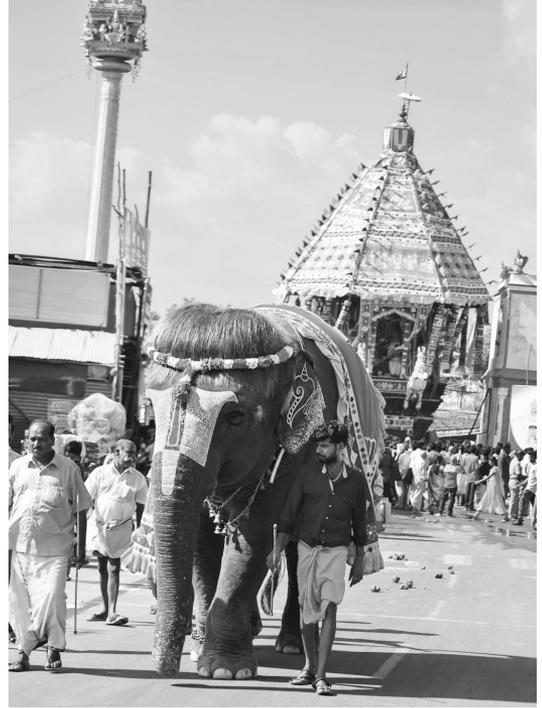
குஞ்சான் செட்டி காராசேவும், பல்லில்லாத வாய்க்கு மெல்ல ஏதுவா பொறிகல்லையும், கிரஷ்ணா பிஸ்கட் கடை தேங்காய் பண்ணும் டில்லி ஸ்வீட் அல்வாவும் வாங்கியாருவோம். பாப்பார வீதி கோலங்களையெல்லாம் எந்த யூடியூப் சேனல்களிலும் இன்னும் நான் காணவில்லை.

ஒற்றைத் திருவிழாவிற்காக ஓராண்டு காத்திருப்பவர்கள் நாங்கள். அது ஒரு கனவும் கூட எங்களுக்கு. அப்பா நம்மளோட வரமாட்டாரு. அவரு சைக்கிள் ஆளுவளோட சேர்ந்து போவாரு அம்மாவோடும், பக்கத்து வீட்டுக்காரவொளும் நம்ம கூட்டாளி புள்ளையளோடவும் சேர்ந்துகிட்டு போனாதான் நமக்கு ஜாலியா இருக்கும். ஆமாம் ஒரே மாட்டுவண்டியில் ஊரே ஏறிவரும் அந்நாட்கள் தெற்கு வீதி முக்கத்துல மாட்டை அவுத்து, அந்த பெரிய மரத்துக்குக் கீழ் கட்டி வச்சா, திரும்ப வர வரைக்கும் மாடுக அங்கயே கிடக்கும். உட்காந்துக்க ஏதுவா வண்டில பாய்க்குக் கீழ் போட்ட, அந்த வைக்கல எடுத்து போட்டா தின்னுட்டு படுத்து கிடக்கும்.

நீங்க போனா பத்து மணி ஆக்கிபடுவிய நேரத்துக்கு வரமாட்டீய, நான் வரல, நீ வரல என்றும் ஓடும் ஆளுங்ககிட்ட, கெஞ்சி ஏமாத்தி அழைச்சுட்டு வருவோம். வண்டி ஓட்டியாந்த அந்த ஆளுக்கு வெறும் வெத்தலை, சீவல்தான். வண்டி கட்டி கிளம்புறப்பவே வழியில் நடந்து போறவோளையெல்லாம் ஏத்திகிட்டுப் போவயில, கனம் தாங்கம மாடுவோ அடுத்த அடி எடுத்து வைக்காது. தாருக்குச்சிய பின்னாடி குத்தி, கைத்த புடிச்ச மோத்தடியோட சேர்த்து முன்னாடி இழுத்தா பாய்க்கு ஓடும். வைக்கல பரப்பி பாய்ப்போட்டு நடுவுல உக்காந்தா இடைஞ்சலா இருக்கும். ஆனாலும் அப்படியே அந்தப் பருவத்திலேயே இருந்திருக்கலாம்

என்று கூட இன்று இந்த மனம் கலங்கும்.

வெள்ளனமே கிளம்புனா வடக்கு வீதில நம்ம வன்னியரு வீட்டுகிட்ட நின்னு பார்த்துட்டு வந்துடலாம்னு வெண்ணைத்தாழிக்கும் பொழுதுப்பட்டு போனம்னா சாமி கெளம்பையில கெருடாசருவை (கருடசேவை) பார்த்துறலாம் எனவும் சூர்யபிரபைக்கு வாணவேடிக் கை போடுவாங்க... சே... மினிபஸ்ல ஓடிப்பெய்த்து ஓடியாந்துருவோமா...?? எனவும் வெட்டுக்குதிர வாரத்துக்குள்ள கடை, கடைத்தெருவ பார்த்துட்டு, பந்தலடிகிட்ட டில்லி ஸ்வீட் ஓரமா நின்னம்னா நல்லா பாத்தூரலாம் எனவும் எத்தனித்த நாட்கள்.

வயதுக்கு வந்த மூத்த அக்காவிற்கெல்லாம் தேருக்குத்தான் அனுமதி. மற்ற நாட்களில் பயலுவ சண்டை போடுவானுவோ, ஒரே கூட்டமா இருக்கும், வயசு புள்ளையெல்லாம் அங்க சரியா வராது என சட்டம் இயற்றி இருந்தார்கள். அப்போ தேருக்கு வரையில அவர்களையெல்லாம் உற்று நோக்கக் கூட்டமான ஆண்கள் காத்திருப்பார்கள்.

அடுத்து சித்திரை முடிந்து வைகாசியில் வரப்போகும் ஊர்த்திருவிழா விற்கு வளையல் விற்கவரும் வளைவிகாரம்மாட்ட, விவாகத்திற்கும் விலை பேசாமல் தரும் அந்த விதவைப்பாட்டிகிட்ட நான் பெரியகோவில் திருவுழாவுலயே வாங்கிட்டனே... என்று பெருமையாய்ச் சொல்ல, பதிலுக்கு அந்தப் பாட்டி கட்டிக் குடுக்குறப்ப நான்தான்டி வந்து காப்பு போடணும் ரொம்ப பீத்தாதடி எனப் பேசும்.

கோலப்புத்தகம் முத்து மணி, ரப்பர் பாண்ட், சாந்துப்பொட்டு, பூவெல்லாம் குடுப்பாங்க. ஆனா ராட்டணத்தில் ஏறக்கூடாது. வயசுக்கு வந்த புள்ளைங்க வேடிக்கை மட்டும் பாரு, என வெறுப்பேற்றும் அம்மாக்கள். (அப்பொழுது பெண்ணியம் எல்லாம் அந்நியம்)

பலூன், அச்சுமருதாணி, பஞ்சு முட்டாயி, கோன் ஐஸ், செல்போன், சாமன்றிபாக்ஸ், பரமபதம், செல்போர்டு, டிசைன் பொட்டு, படையப்பா செட் வளையல், குஷி ஜோதிகா க்ளிப், விஜய் கண்ணாடி, கிரிக்கெட் வீரர்கள் புகைப்படம், சினிமா நடிகர்கள் ஸ்டில், பால் பேட், தண்ணி துப்பாக்கியோடு, பதினைந்து ரூபாய் பெரிய ராட்டினத்தில் ஏறி, டில்லி அப்பளம் வரலாறெல்லாம் எழுதினது நாங்கதான். காலிஃப்ளாள்ன்னு ஒரு காய்கறி இருப்பதை அறிந்ததே திருவிழாலதான்.

கேணிக்குள்ள எப்படி பைக்க ஓட்டுனாங்க என்பது இப்போது வரை வியப்புக்குரிய கேள்விக்குறி. கடைசியா வீட்டுக்கு வரப்ப புரோட்டா கட்டிகிட்ட வருவோம். இதெல்லாம் எங்களுக்கு.

அம்மாக்கு அரிவாள்மணை, பனியார சட்டி, முறம், உப்பு சீசா, ஆசைப்பட்டு சாப்புடுறதுக்கு டியோ, பன்னீரோ, குஞ்சா... செட்டியார் பக்கடாவோதான், ஐஸ்கிரீம்லாம் அம்மாக்கள் சாப்பிட்டு நான் பார்த்ததேயில்லை நாங்கரும் சாப்பிடச் சொல்லவேயில்லை. அம்மாக்கள் ஆசையற்ற தியாகிகள் என்று சொல்லியே வளர்க்கப்பட்டோம்.

அத்தனையும் வாங்கிவிட்டு தொண்ணூறு ரூபாய் ரிமோட்காருக்கும் கி

போர்டுக்கும், வீடியோ கேமிற்கும், கிச்சன் செட்டிற்கும் அடம்பிடித்து அழுதுகிட்டே வீட்டுக்கு வந்தது. அடுத்த திருவிழாவுல எங்கம்மா அதெல்லாம் வாங்கித்தரன்னு சொன்னுச்சுன்னு கூட்டாளியாளுகிட்ட சொன்ன அந்நாட்கள் அழுதாலும் ஆனந்தமானவை கோவில் வாசல்ல கிளம்புன சாமிய கே.கே.பி.லாட்ஜ் வாசலுக்கு நேரா ரோட்ல விழுந்துவணங்கிய தாத்தவா பார்த்தா சிரிப்பா இருக்கும்.

“பெரியகோவில் தேரை நேஷனல் ஸ்கூல் பசங்க நா மட்டும்தான் இழுக்கணுமா...? நம்ம பதினொன்னாவது படிக்க போறப்ப நாம போய் இழுப்போம்பா....!!! என ஆம்பள பசங்க அதனைப் பெருமையாய்ச் சொல்லிய காலம்.. காலம் கடந்தாலும் என்றென்றும் அது பெருமைதான்.

தேர்க்கு முன்னாடி வெடிச்ச வெடி என்கைல வந்து அடிச்சதும் தேர்மேல ஏறி பலகையைத் தாண்டி சாமி பார்த்தப்போ கீழ பார்த்து எப்படி இருந்துச்சு தெரியுமா...?? எனப் பரசவப்பட்டதும் தான் அந்நாட்களில் அதிகப்பச்சந்தோசமாகவும் அதீத கனவாகவும் இருந்தது. அம்மா கையப்புடிச்சிகிட்டு, அங்கிட்டு இங்கிட்டு ஆவலோட பார்த்துக்கிட்டு, அந்த பக்கமா பல்ல போகும்போது மட்டும் பார்த்த அந்தக் கோவில்குள்ள போய், இந்திய வரைபடம் போட்ட ஐம்பது காசை யானை தும்பிக்கைல வச்சு, மொத்த நம்பிக்கையை இராஜகோபல சாமி மேல வச்சு, அம்மாவை இறுகப்பிடிச்சு, தலையில் அந்த தும்பிக்கை படும்போது துடிதுடிக்கும் நொடிகள் அற்புதமானவை.

இரவில் நடக்கும் பட்டிமன்றத்தையோ ஆர்க்கெஸ்ட்ராவையோ ரசித்துப் பார்க்க முடியாத துர்பாக்கியசாலிகள் நாங்கள். ஒருமுறை கூட வெண்ணையடிச்சு அது சாமி மேல் விழுந்ததா சரித்திரமே இல்லை. இன்று வரை முயற்சிசெய்து கொண்டதான் இருக்கிறோம். இவ்வாறு நாங்கள் முழுவதுமாய் மூழ்கி மகிழ்ந்த பொழுதுபோக்கு பெரிய கோவில் திருவிழா. இன்றைய திருவிழா அந்நாட்களைக் காட்டிலும் வெகு சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. கண்ணைக் கவரும் காட்சிகளோடு வாண வேடிக்கைகளின்

சத்தம் விண்ணைப் பிளக்க, வாழ்த்துப் பாதகைகள் வழிநெடுகிலும் வரவேற்க, வணிகம் செழித்திருக்கிறது.

அது ஒரு மதத்தின் திருவிழா என்பதைத் தாண்டி, அது நம் மண்ணின் திருவிழா என்ற எண்ணம் மக்களிடம் மேலும் வளர்ந்திருக்கிறது. திருவிழாவில் நடக்கும் சண்டைகள் அப்படியே தொடர்கிறது. பொருளாதாரம் பெருகி இருக்கிறது. பொழுதைக் கழிக்கத்தான் மக்களுக்கு போதிய பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் இல்லை இந்தத் திருவிழா பொருட்காட்சியைத் தவிர.

இன்றைக்குச் சமூக வலைதளங்களில் திருவிழா பற்றிய முழு விபரம் நொடிக்கு புகைப்படம், காணொலி, கோவில் பற்றி தெரியாத புத்தம்புது தகவல்கள் திருவிழாவின் சிறப்பை உலக அளவில் ட்ரெண்ட்டிங் செய்வது என அதனை ரசிக்கும் தொணி மாறிவிட்டது. அதன் சிறப்பை உயர்த்தும் எண்ணமும் சேவை மனப்பான்மையோடு வணிகத்தின் வளர்ச்சி பெருகவும் பல்வேறு வழிவகைகள் செய்யப்படுகிறது என செயல்கள் மாறினாலும், திருவிழாவின் மீதான ரசனை மாறவில்லை; நேசம் குறையவில்லை. இன்றுவரை அது ஒன்று மட்டுமே மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய இடமாகவும் நிகழ்வாகவும் பொ

ழுதுபோக்கு அம்சமாகவும் இருப்பதுதான் பெரும் குறையே.

மண்ணின் வளர்ச்சிக்குப்பாடுபடுகிறோம். மண்ணை உயிராய் நேசிக்கிறோம். உயர்த்த உழைக்கிறோம். ஆனால் உரிய அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை என்பதுதான் கசப்பான உண்மை. பெருநகரங்கள் என தமிழகத்தின் அழைக்கப்படும் நகரத்திற்கெல்லாம் முன்னோடி நகரம் நம் மன்னை நகரம் இன்னும் முழுமையடையவில்லை என்ற ஏக்கம்தான் வாட்டுகிறது. பொழுதுபோக்கு அம்சங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் எனலாம். மகிழ்விற் காகத்தானே மாணுடப்பிறப்பு.

மன அமைதிக்குத்தானே இத்துணை உழைப்பு உழைக்கும் மக்களுக்கு உற்சாகப்பட இடம் வேண்டும் புத்துணர்ச்சி பெற பொழுதுபோக்கு வேண்டும். வரும் தலைமுறை சந்ததியினரும் சந்தோசமாக பொழுதைக் கழிக்க தஞ்சைக்கு செல்லக்கூடாது பொருள் ஈட்டும் இம்மண்ணிலேயே தான் பொழுதையும் பொருளையும் செலவழிக்க வேண்டும். மக்களிடம் வளம் பெருக வேண்டும். வணிகம் பெருக வேண்டும். மக்களிடம் செல்வம் பெருக வேண்டும். நம் மன்னை மண்ணை பெருமையுறச் செய்ய வேண்டும்.

சிறார் பாடல்

ஒரு கரண்டி மாவெடுத்து
ஒரே ஒரு தோசை சுட்டேன்
ஒரே ஒரு தோசை சுட்டு
நிலா என்று பேரு வச்சேன்.

ஊருக்கெல்லாம் ஒரு விளக்கு
வானத்திலே ஏற்றி வச்சேன்
விண்மீன்கள் சுற்றி நின்று
கண்களைத்தான் சிமிட்ட வச்சேன்.

கள்ளமில்லா குழந்தையாக
பால்நிலவை தவழ வச்சேன்
கூடிவரும் மேகத்திலே
புகுந்து விளையாட வச்சேன்

நிலா மலர்

சாந்து மஞ்சள் நானறைச்சி
வட்டமாக ஊற்றி வச்சேன்
துளியாக சிந்தாமல்
ஒளியாக வீச வச்சேன்

நீலவானப் பந்தலிலே
அழகுமலர் பூக்க வச்சேன்
ஒயிலாக நடந்து வந்து - உன்
மனசை சுண்டி இழுக்க வச்சேன்

-நீதிமணி

சந்துகளின் சரித்திரம்

தஞ்சாவூர்க் கவிராயர்

வரகப்பையர் சந்து

வரகப்பையர் சரியான உச்சரிப்பு வரகப்பா ஐயர். இவர் சரஸ்வதி மஹால் நூலகத்தில் உள்ள நூல்களைப் பற்றிய நூல் அட்டவணையைத் தயாரித்தவர். இரண்டாம் சரபோஜி மன்னனின் அரசவையில் அமைச்சராகப் பணிபுரிந்தவர். இவர் இசையிலும் வல்லவர். சரபோஜி அரசவையில் இசை நிகழ்ச்சிகளை விமரிசையாக ஏற்பாடு செய்து அரசரின் நன்மதிப்பை பெற்றவர். வரகப்பையரின் குடும்பத்தோடு சரபோஜி மன்னரால் மான்யமாக வழங்கப்பட்ட வீடுகள் இச்சந்தில் உள்ளன. தியாகையரின் மகள்வழி வாரிசுகள் இங்குதான் வசிக்கின்றனர். தியாகையர் வழிபட்ட அதே இராமர் பட்டாபிஷேக பஞ்சலோகத் திருமேனிகளை இன்னமும் அவர் குடும்பத்தினர் இங்கே வைத்து வழிபடுகிறார்கள்.

தஞ்சையின் அழகு மிளிரும் சந்துகளில் ஒன்றாக வரகப்பையர் சந்து இன்றும் காட்சி தருகிறது. திருவையாறு தியாகப்பும்மம் தியாகையரின் வாரிசுகள் வசிக்கும் இல்லமான தியாகராஜ பவனம் இங்கே இருக்கிறது. இந்த இல்லத்தில் தற்போது வசித்துவரும் தியாகராஜன் நூறு வருஷங்களுக்கு மேலாக தியாகையரின் வழித்தோன்றல்கள் அந்த வீட்டில் வசித்து வருவதாகக் கூறுகிறார். மௌனத்தின் இசை மீட்டும் பெரிய கூடம் ஆசுவாசம் தரும் தண்ணென்ற குளிர்ச்சி சுவர் முழுவதும் தஞ்சாவூர்பாணி சித்திரங்கள், இரவிவர்மா ஓவியப் பிரதிகள், ஞானிகளும், சித்தர்களும் தவநிலையில் வீற்றிருக்கும் படங்கள் கூடத்தின் எதிரே ஒரு பெரிய வழிபாட்டு விதானம் உள்ளே ராமரின் பட்டாபிஷேக சிலைகள் ஐம்பொன்னால் ஆனவை. பளிர் என்று மஞ்ச மசேலன்று டாலடிக்கும் பக்தியின்

ரேகைகள் மினுங்கும் தெய்வ முகங்கள் இச்சிலைகள் தியாகய்யர் வழிபட்டவை என்று அவர் கூறும்போது கும்பிடத்தான் தோன்றுகிறது.

தியாகராஜன் தியாகய்யரின் பூர்வோத்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார். தியாகராஜ சுவாமிகளின் தந்தை ராம பிரம்மம், தாயார் சீதாலக்ஷ்மி, தியாகராஜ சுவாமிக்கு ஒரு பெண் பெயர் சீதாலக்ஷ்மி. சீதாம்மா ஒரு பெயன். தியாகராஜன் என்ற தாத்தா பெயர். மனைவி குருவம்மா.

குருவம்மாவுக்கு குழந்தைகள் இல்லை. தகப்பனார் வீட்டுக்கே வந்துவிடுகிறார். பிறந்த வீட்டில் தியாகய்யரின் விக்கிரகங்களை வழிபடுவதில் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறார். காலை பூஜை மதியம் ராமநாம பஜனை எல்லாம் கிரமப்படி நடக்கிறது. பாட்டு, பஜனை, ஹரிகதை அன்னதானம் என்று நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

திருவையாற்றில் ஆராதனை விழா நடைபெறும் போது இங்கேயும் வித்வான்கள் வந்து பாடிவிட்டு போவார்கள். செம்பை வைத்தியநாத பாகவதர், டி.கே.பட்டம்மாள், ஜேசுதாஸ், டி.கே.கிருஷ்ணன், லால்குடி ஜெயராமன், பாலமுரளி கிருஷ்ணா எல்லோரும் இங்கே பாடியிருக்கிறார்கள். சிட்டிபாபு இங்குவந்து வீணை வாசித்திருக்கிறார். போழக்குடி கணேசய்யர், ராஜம் அய்யர், எம்பார் விஜயராகவாச்சாரியார் என்று நூற்றுக்கணக்கான வித்வான்கள் இங்கே வந்து வாசிப்பது வழக்கம்.

மன்மதன் சந்து

கீழ்வாசலில் மன்மதன் சந்து என்ற பெயரில் ஒரு சந்து இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு அச்சந்தினைக் காணும் ஆவலுடன் புறப்பட்டபோது நல்ல வெயில் வேளை. கீழ்வாசல் பழைய மாரியம்மன்

கோவில் சாலை வழியாக சென்று விசாரித்ததில் பலருக்கும் மன்மதன் சந்து பற்றி தெரியவில்லை. பெரிய குரும்பைத்தெரு எதிர்ச் சரகில் சாலை ஓரம் இருந்த வீட்டில் ஓர் அன்பரிடம் தாகத்துக்கு தண்ணீர் வாங்கி குடித்துவிட்டு அவர் திண்ணையில் இளைப்பாறினேன். நான் வந்த நோக்கம் பற்றியும் கூறினேன். அவர் முகம் மலர்ந்து. மன்மதன் சந்து இங்கிருந்து இடப்புறம் மூன்றாவது தெருவான சுண்ணாம்புக்காரத் தெருவை ஓட்டி இருக்கிறது என்றார். கோடையின் வெப்பம் இப்போது குளிர் தரு நிலலாக மாறிவிட்டது. சாலையில் இறங்கி உற்சாகத்துடன் நடந்தேன். சுண்ணாம்புக்காரத் தெருவை ஓட்டி நீண்ட சந்து. அதன் முகப்பில் இருந்த கடைக்காரரிடம் இந்த சந்தின் பெயர் என்ன ஐயா என்று கேட்டேன். இதும்பேரு மன்மதன் சந்து. மம்முது சந்து என்றும் சொல்றது உண்டு என்றார்.

பெயர்ப் பலகையைக் காணாமே என்றேன். நகராட்சியினர் அதை எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள் என்றார். இச்சந்தினை புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டேன். ஆயினும் மன்மதன் சந்து என்பதன் பெயர்க்காரணம் அறிய முடியவில்லை.

சந்துக்கு வந்த மணமகள்

திருமணமான கையோடு கனவுகளோடு கைப்பிடித்த என் மனைவியை திருச்சியிலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு நான் எங்கள் வீடு இருந்த தஞ்சாவூரின் பெயரில்லாத சந்துக்குள் பிரவேசித்தேன். கார் தெருவில் நின்றது. என் மனைவி சற்றே தயங்குவது போல இருந்தது.

‘இந்த சந்துக்குள்ளா இருக்கு உங்கள் வீடு?’

‘ஆமாம்’

‘சொல்லவே இல்லியே’

‘ராஜகோபால்சாமி கோயில் தெரு என்று சொன்னேனே’

‘சந்துன்னு சொல்லவே இல்லை’

சந்து முடிவதற்குள்ளாகவே சர்ச்சை தொடங்கிவிட்டது. இதோ எங்கள் வீடு

அதை வீடு என்று சொல்வதற்கில்லை. மனைவி வந்ததால் மட்டுமே அந்த வீட்டுக்கு தனி சோபை வந்திருப்பதாகப் பட்டது.

அந்த வீட்டில் நான், என் தகப்பனார், தங்கை, என் மனைவி என்று நாலுபேர் இருந்தோம். அந்த சிறு வீட்டின் கூடத்தின் நடுவே தொங்கிய படுதாவின் மறுபுறம் ஒரு மறைவிடம் அதை அர்த்தப்பூர்வமாக பார்த்த என் மனைவியின் முகத்தில் அரும்பியது வெட்கப் புன்னகை அல்ல ஏளனப்புன்னகை.

சன்னலைத் திறந்தால் சந்து தெரிந்தது. சந்தின் முடிவில் தெரு தெரிந்தது என் மனைவியின் பார்வை தெருவையும் தாண்டிச் சென்றது. திருச்சிக்கே சென்றது. எனக்கு அவளைப் பார்க்கும் தைரியமில்லை.

முகம் அலம்பி வந்தாள். முகத்தில் இருந்த ஏமாற்றத்தை அவளால் அலம்ப முடியவில்லை.

புதிதாகத் திருமணமான தம்பதியர் குடியிருக்க சற்றும் லாயக்கில்லாத சந்து அது.

ஆனால் காலப் போக்கில் எல்லாம் பழகிவிட்டது.

அந்த சந்துவழியே சிரித்தபடியே ஊரிலிருந்து துள்ளிக் குதித்தபடி திரும்பும் என் மனைவியின் சிரிப்பு அந்த சந்து பூராவும் சிதறிக் கொண்டே வந்தது.

சமீபத்தில் அந்த சந்துக்கு நாற்பது வருஷம் கழித்துப் போனபோது,

ஒவ்வொரு நினைவாகச் சேகரித்தேன். உதிர்ந்த பவளமல்லிப் பூக்களைப் பொறுக்குகிற தினுசில்

ஒவ்வொரு நினைவாக...

ஒவ்வொரு அணைப்பாக..

ஒவ்வொரு முத்தமாக..

பூக்கள் உதிர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

நான் பொறுக்கிக் கொண்டே இருந்தேன்!

நினைவுகள் கசக்கவும் இனிக்கவும் மட்டும் செய்வதில்லை. சில சமயம் உப்புக்கரிக்கவும் செய்கின்றன.

மஞ்சள் அரிசியும் மங்கல வாழ்த்தும்...

கலைபாரதி

நேற்று தலைமை ஆசிரியர் வானம்பாடி சாமிநாதன் பேசினார். “பாரதி..ஓங்க அப்பா ஒரு சாரு கிட்ட போயி நான் சிங்கப்பூர்ல மன்று வேலை பார்க்கிறேன். நல்லா இருக்கேன். ஆனா என் பையன படிப்புல பெரிய ஆனா நீங்க தான் உருவாக்கணும் ஐ யா . . என்று சொல்லியிருக்கார். அவரு யாருன்னு சொல்ல முடியுமா?” என்றார்.

“ ந ல் ல ா இருக்கியாடா.. வாழ்க வளமுடன்..ஒன்னப் பத்தி ரொம்ப புகழ்ந்து பேசிக்கிட்டு இருக்காரு.. எனக்கு ரொம்ப பெருமையா இருந்துச்சு.. கூடவே எழுத்தாளனா இருக்கேன்னு வேற சொன்னாரு..” என்றார்.

கொஞ்சம் கூட பிசிறு இல்லாமல் எண்பதுகளில் ஒலித்திட்ட அந்த வெண்கலக் குரல் அப்படியே ஒலித்தது.

நான் அவரிடம் இப்படித்தான் சொன்னேன்.

“அது வந்து...அது வந்து...எங்க அஞ்சாவது சார் பார்த்தசாரதி ஐயாவா...?” என்றேன்.

“எப்படிய்யா..ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒரே மாதிரியா பேசறீங்க.. இப்பதான் ஓங்க சார் வீட்டுக்கு போனேன். சித்தமல்லில கலைபாரதின்னு ஒருத்தர் எனக்கு நண்பர். புத்தகம் எல்லாம் எழுதுகிறார். ஆசிரியராய் இருக்கார் அனேகமாக அவரு ஓங்ககிட்டத்தான் படிச்சிருப்பாரு” என்றேன்.

“கலைபாரதின்னுயாரும்படிக்கல.ஆனா கலைச்செல்வன்னு ஒருத்தன் படிச்சான். இப்பக் கூட ஆசிரியராக இருக்கான். அவனாக்கூட இருக்கலாம் என்றார். ஆனா ஓங்ககிட்ட நான் கேட்டவுடனேயே அவரு பேரு பார்த்தசாரதி ஐயா என்று இரண்டாவது யோசனை எதுவும் இல்லாம உடனே சொல்லிப்பட்டிங்க. இது தாங்க இந்த ஆசிரியர் பணியில் எங்களுக்கு வாய்த்தது..” என்றார்.

உடன் அலைபேசி வாங்கி அந்த வெண்கலக்குரல் ஒலித்தது.

“அன்னைக்கி சாக்பீச கையிலக் கொடுத்துக் கரும்பலகையில் வினாவிடை எழுதிப் போடச் சொல்வீங்க.. நான் இன்னைக்கு வரைக்கும் அந்தச் சாக்பீசோட கரும்பலகைக்குப் பக்கத்துல தான் நின்னுக்கிட்டு இருக்கேன்” என்றேன்.

அவர்தான் எங்கள் ஊர் பிள்ளைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் இன்றும் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற எங்கள் அஞ்சாவது சார் பார்த்தசாரதி!

செக்கச் சிவந்த நிறம், கெச்சலான உடம்பு, நெடுநெடு உயரம், தும்பைப்பூ கணக்கா வெள்ளை வேட்டி. முழங்கை வரை மடக்கிவிட்ட சட்டை, நெற்றியில் சிவந்த நிறத்தில் தீட்டப்பட்ட பெருமாள் நாமம். அவர் தான் எங்கள் அஞ்சாவது சார் பார்த்தசாரதி.

அவரது பணி ஏற்பும் பணி நிறைவும் எங்கள் ஊரில் தான். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு

மேலாக அவர் ஹெர்சுலிஸ் மிதிவண்டியில் வருவார். மிதிவண்டிகைப்பிடயில் ஒரு நீலநிற பை தொங்கும். மிதிவண்டி ஹேண்ட்பார் கேரியரில் எலுமிச்சை ஊறுகாயுடன் கூடிய தயிர்ச் சோறு டப்பா. மிதிவண்டியில் வந்து மணி அடித்துக் கொண்டு காலை தரையில் ஊன்றி நிற்கும் போது, நாங்கள் நான்கு ஐந்து பேர் திமுதிமு வென்று ஓடுவோம். ஒருவன் ஆண்டில் பாரில் தொங்கும் பையை வாங்குவான். ஒருவன் சோத்து டப்பாவை வாங்குவான். ஒருவன் மிதிவண்டியைத் தள்ளி வராண்டாவில் வைப்பான். அதற்குத்தான் எங்களுக்குள் ஏகப்பட்ட போட்டியாய் இருக்கும். அந்த மிதிவண்டியில்தான் தினமும் ஏழு ஏழு பதினாலு கிலோ மீட்டர் பயணம்.

எங்கள் பள்ளிக் கூடத்திற்கு முதல் ஆளாக வருவதும் எங்கள் அஞ்சாவது சார் தான். பள்ளியை விட்டு கடைசியாகச் செல்வதும் எங்கள் அஞ்சாவது சார்தான். பள்ளிக்கூடம் வருவதும் போவதும் ஒரு திருவிழா கணக்காய் இருக்கும். ஒன்று இரண்டு வகுப்பு வரை தரையில் உட்கார்ந்து இருப்போம். மூன்று நான்கு வகுப்புகள் தரையோடு ஒட்டிய பலகை ஐந்தாம் வகுப்பில் உயரப்பெஞ்சு இப்படியாகத் தான் எங்கள் இருக்கைகள் இருந்தது.

அதிலும் மதிய உணவு போடும் போது பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் என்ற திருக்குறளை நான் தான் சொல்வேன். எங்கள் சத்துணவுத் தட்டில் எண் போட்டிருப்பார்கள். இப்போதும் என்னால் நினைவுப்படுத்திச் சொல்ல முடிகிறது. முதலாம் எண் சக்திவேல், இரண்டாம் எண் பாலு, மூன்றாம் எண் நான், நான்காவது எண் சங்கர் என்று, படிப்பிலும் எங்களுக்குள் போட்டி மனநிலையை உருவாக்குவார். அதிலும் பாரதி, நான், ஸ்ரீதர், சக்திவேல், காயத்திரி, கௌரி என்று எங்களுக்குள் மிகுந்த போட்டியாய் இருக்கும்.

எங்கள் அஞ்சாவது சாரைப் பார்க்க ஆளுங்களும் சனங்களும் எப்போதும் வந்து கொண்டே இருப்பார்கள். குடும்பப் பிரச்சனை, ஊர்ப் பிரச்சனை, சில வம்பு தும்புகளை எல்லாம் தீர்த்து வைப்பவராகவே இருப்பார். கந்தசாமி அண்ணன் திருமணத்தில் அவர்தான்

தாலி எடுத்துக் கொடுத்ததாக இப்போதும் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கும். எங்கள் ஊரில் நடக்கின்ற பெரும்பாலான திருமண அழைப்பிதழ்களில் ஐயா பார்த்தசாரதி பெயரும், ஆசிரியர் தகவை இளங்கோவன் பெயரும் கட்டாயம் இருக்கும்.

எங்களுக்கு வகுப்பெடுத்த ஆசிரியர்கள் கணேசன் சார், மாலதி டீச்சர், கிருஷ்ணமூர்த்தி சார், பக்கிரிசாமி சார், விசுவலிங்கம் சார் என்று எங்கள் அஞ்சாவது சாருடன் சேர்ந்து அனைவரும் ஒரு குடும்பமாகவே எப்போதும் இருப்பார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் சத்துணவு அமைப்பாளர் செல்லப்பன், மறக்க முடியாத மதிய உணவு பரிமாறிய எங்கள் ஆயம்மா அஞ்சம்மாள் என அனைவரும் அஞ்சாவது சாரை ஒரு தந்தை மனநிலையில் வைத்துத் தான் போற்றி வருவார்கள்.

எங்க அஞ்சாவது சார்,

“வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்வலாம் வாடினேன்/வீடு தோறும் இரந்தருந்தும் வெற்றரைக் கண்டு உளம் பதைத்தேன்...” என்று அவர் நடத்துகின்ற பாடத்தை எதிர்த்த வீட்டு மாரிமுத்து ஆசாரியும் அவரது மனைவியும் அவர் வீட்டு ஓட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்தபடி ஆர்.பி.ஆரும் எலந்தம்பழம் விற்கும் பாட்டியும் ஒன்னுக்குப் பெல்லுக்காகக் காத்திருக்கும் ஐஸ் வண்டிக்காரரும் என எங்களோடு சேர்ந்து அவர்களும் கேட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஒருமுறை பள்ளிக் கூடத்திற்கு கீழாண்டப் பக்கம் இருக்கும் வாகை மரத்தடியில் எங்களுக்கு வகுப்பு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பள்ளியில் ஆய்வுக்காக பள்ளி ஆய்வாளர் வருகிறார். கணேசன் சார் தான் வந்து கூப்பிடுகிறார்.

“நான் வகுப்புல இருக்கேன்னு சொல்லுங்க.. வகுப்பு முடிஞ்சவுடன் வருகிறேன்..” என்றார். அதுதான் எங்கள் அஞ்சாவது சார்.

நான் பணியேற்ற முதல் பள்ளி அவரது ஊர் தான். நான் பணியேற்றப் பிறகு நடந்த முதல் இலக்கிய மன்ற விழாவிற்கு சிறப்பு அழைப்பாளராக அஞ்சாவது சார் ஐயா பார்த்தசாரதியை அழைத்திருந்தேன். அவர் உரையை ஆரம்பிக்கும் முன்பாக ஒரு வெள்ளை கதர் ஆடையை அவருக்கு அணிவித்து நெடுஞ்சாண் கிடையாக அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கினேன். எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் சக ஆசிரிய நண்பர்கள், உள்பட ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் எழுந்து நின்று கைத்தட்டினார்கள்.

வேற என்ன நான் செய்துவிட முடியும்?

அந்த அஞ்சாவது சார் பார்த்தசாரதி ஐயா தான் இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பு ஆசிரியர் சாமிநாதன் மூலமாக என்னிடம் பேசினார். இருப்புக் கொள்ளவில்லை எனக்கு. தலைகால் புரியவில்லை. உடன் தாய்ப்பசுவைத் தேடிச்செல்லும் கன்று குட்டியாய் அவரை சந்திக்க சென்று விட்டேன். உடல் தான் கொஞ்சம் தளர்ந்து விட்டது. அவரது முகத்தில் குழந்தைமை கூடிவிட்டது. ஆனால் பிசிறு இல்லாத அதே வெண்கலக் குரல் மட்டும் அப்படியே நான் எழுதிய நூல்களை அவரிடம் கொடுத்தேன். கண்ணாமூச்சி கொடுத்தேன். முந்தைய கண்ணாமூச்சியில் தந்தையுமானவர்கள் என்று அவரை குறிப்பிட்டு எழுதியதைச் சொன்னேன். ஒரு மூன்று மணி நேரம் அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். பாரதியும் பாரதிதாசனும் பட்டுக்கோட்டையும் வள்ளலாரும், சித்தர் பாடல்களும் வந்து விழுந்து கொண்டே இருந்தது. மீண்டும் ஐந்தாம் வகுப்பு கால் சட்டைக்கால மாணவனானேன் நான். மூன்று மணிநேர உரையாடல்களில் பத்துப் பதினைந்து திருக்குறள்கள் மேற்கோளாக.

நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..

“எத்தனை எத்தனை தடைகளை தாண்டி தகர்த்து இந்த இடத்தில் வந்து

உட்கார்ந்திருக்கிறாய். உன் மக்களை மறந்துடாதடா..” என்றார்.

நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..

ஊரில் உள்ள அரசியல், சாதி, உள் சாதி, வர்க்கம், சமூகம் என எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். “கடவுள் ஒன்னுதான்டா நான் பொங்கலும் புளியோதரையும் வைக்கிறேன். நீ ஆடும் கோழியும் படைக்கிற இன்னொருத்தன் அப்பம் வைக்கிறான். ஆனா கடவுள் ஒன்னுதான்டா..”

நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..

அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே துளசி செடிகளுக்கு ஊடாக ஒரு தவிட்டுக் குருவி அவர் கைகளில் வந்து அமர்ந்தது. காக்கை குருவி எங்கள் சாதி இல்லையா என்று கண்ணடித்தார்.

நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..

இடையிடையே “மைதிலி எம் புள்ள வந்து இருக்கான்.. அவனுக்கு காபி கொடு.. பிஸ்கட் கொடு.. இனிப்பு கொடு..” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்.

“இன்றைக்கு நீ வந்தது நாலைந்து மாத்திரை போட்டதுக்குச் சமம். இந்தாள் உடல் சிலிர்க்குது பாரு.. வேறு என்ன வேண்டும் எனக்கு..” என்றார்.

எனக்கும்தான்.

ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாங்கள் தொட்டுத் துடைத்து தள்ளிவைத்த அவரது மிதிவண்டி ஆளோடியில் நிறுத்தப்பட்டு இருந்தது. அதைத் தொட்டுத் தடவி பார்த்தேன்.

“சைக்கிள் துருப்பிடிச்சுட்டுடா..” என்றார்.

‘ஆனா நீங்க அப்படியே இருக்கீங்க’ என்றேன்.

‘அந்தத் தயிர்ச்சோறு டப்பா இருக்கா’ என்றேன்.

“இந்தாள் இருக்கு..” என்று எடுத்து

வந்தார் மைதிலி அம்மா. டப்பாவை வாங்கி திறந்து மூடி பார்த்தேன்.

முதல் வகுப்பு படிக்கும் குழந்தை ஒன்று அவரிடம் மாலை நேர வகுப்பிற்கு வந்தது. அது சிலேட்டில் எழுதிக் காண்பித்த ஆனா ஆவன்னாவை திருத்தம் செய்து குழந்தையின் கைவிரல் பிடித்து எழுதினார். நான் என் ஆட்காட்டி விரலைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டேன். ஆசிரியப் பணியில் ஓய்வு எது..?

நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து நில்லுங்க என்று சொல்லி இருவர் பாதங்களிலும் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து வணங்கினேன். மஞ்சள் அரிசியும் மங்கல

வாழ்த்தும் ஒரு திருவாசகப் பாடலோடு என் மீது தூவப்பட்டது.

“ஓங்க அப்பா ஒன்ன கூட்டி வந்து ஒன்னாவது சேர்க்கும்போது ஒனக்கு திருநீறு பூசி விட்டேன். நீ அஞ்சாவது தேர்ச்சியாகி மாற்றுச்சான்றிதழ் வாங்கும்போது ஒனக்கு திருநீறு பூசி விட்டேன். இப்ப ஐம்பது வயசுலயும் ஒனக்கு திருநீறு பூசி விடுகிறேன் நீ நல்லா இருக்கனும்டா..” என்றார்.

கலங்கிய கண்களோடு கன்னத்தில் விழுந்த கண்ணீர் கோட்டை துடைத்துக் கொண்டே அஞ்சாவது சாரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவர் கண்களிலும் தேங்கி நின்றது ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்.

கவிதை

சூக்தன்...

ஏடெடுத்து படிக்கவில்லை...
தன்நாடடுத்து சென்றதில்லை...
உச்சி சூரியன்பார்த்து
உள்ளநேரம் சொன்னதாத்தன்!

பட்டம் பெற்றதில்ல
பலகல்வி கற்றதில்ல
பண்பாடு மாறாது
தன்பாடு பார்த்த தாத்தன்!

நாளுக்கொருதுயரம்
பாழும் வயிறு ஒருதுயரம்
வாழும் வழியெல்லாம்
சூழும் கொடுந்துயரம்

அடுப்பில் பூனைதாங்க
அடுத்தொரு பக்கம்
மாடுஏங்க
ஆடு ஒருபக்கம் கனைத்தே குரல்கொடுக்க
நாயோ வாலை ஆட்டி
நாய்பாடு உன்பாடென்க

எதற்கும் கலங்கா எந்தாத்தன்
வானம் பொய்த்துப்போக
வளரும் பயிர் வாடிப்போக
ஊடே களையும் கூடியே

பயிர்க்கொல்லியும் பதம்பார்க்க
பாழும் கிணறும் வான்பார்க்க
வயிற்றுக்காய் அழாத எந்தாத்தன் கழனி
பயிற்றுக்காய் மாய்ந்த கதை!

மாடுகட்டி போரடிச்சா
மாளாதுன்னு சொல்லி
யானைகட்டி போரடிச்ச
என் மண்ணில்

வயலோடு வாழ்ந்து
வயலாலே வீழ்ந்த
வகையான கதைசொல்லி
ஏடெடுத்து படிங்க மக்கா
பாடுபட்ட பயிரெல்லாம்
பாங்காக தளைத்துநிற்க

படித்திடுங்க வேளாண்மை
தளிர்திட்டும் விவசாயம்
வெளுத்திட்டும் பலர் சாயம்
அதற்கே விடுத்தேன் என்காயம்!

என்றும் என்னை
வழிநடத்தும் எந்தாத்தன்!
சொல்லி சொல்லி மாய்ந்தான்
ஆனாலும் வாழ்ந்தே
கிடக்கிறான் என்மனவயலில்!

- க.சந்தானலட்சுமி

பேராசிரியர் சு.இராமசுப்பிரமணியனின்

சாதி மாறி சாமி ஆனவன்

- கோ.கலியமூர்த்தி

காக்கைச் சிறகினிலே இதழில் பேராசிரியர் எழுதிய தொடர்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் இது.

எளிமையும் இனிமையும் கலந்த மொழிநடை அருமையான செய்திகள் ஆதாரப்பூர்வமான தரவுகள் சிறப்பான பார்வைக் கோணங்கள் எனச் சீரிட அம்சங்கள் நிறைந்த சிறப்பான நூல் இது.

வேறுவேறு பொருண்மைகளை அவற்றுக்கே உரிய நுட்பங்களோடு சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

விஞ்ஞானம், மொழி, பண்பாடு, கொஞ்சம் வரலாறு யாவும் சரியான விசித்தத்தில் பரிமாறப்பட்டிருக்கிற அறிவு விருந்து இது.

முதல் கட்டுரை, நூலின் தலைப்புக் கட்டுரை முத்துப்பட்டன் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதிமாறி சாமி ஆனவன் மிக முக்கியமான கட்டுரை. நாட்டார் தெய்வங்கள் குறித்த விளிம்புநிலை ஆய்வோடு தொடர்புடையது.

பழங்காலத் தமிழகத்தில் தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்கள் எல்லாம் 'ஆவிகளாக'த் திரிந்து கொண்டிருக்க, கொலை செய்யப்பட்ட ஆண்கள் எல்லாம் 'சாமி'களாகக் கிராமங்களை நிறைத்துக் கொண்டுக்கிறார்கள் எனப் பகடியோடு துவங்கும் இக்கட்டுரை உண்மையில் துயரம்மிக்க வரலாற்றைப் பேசுகிறது.

பொம்மக்கா திம்மக்கா என்கிற இரண்டு பெண்கள் மீது கொண்ட காதலுக்காக 'உள்ளும் புறமும்' தன்னை அருந்ததியனாக மாற்றிக் கொண்டு அதனாலேயே கொல்லவும் பட்ட ஒரு அந்தண இளைஞனின் கதை இது.

'காத்தவராயனுக்குக் கழுவேற்றம் மதுரை வீரனுக்கு மாறுகால் மாறுகை கடவுள்களும் தப்பிக்கவில்லை. ஆணவக் கொலைக்கு..'

என்று நான் ஏற்கெனவே எழுதிய பொருண்மை இது.

அந்தண இளைஞன் அருந்ததியப் பெண்களை மணக்க அருந்ததியனாகவே மாறினான் என்பதை மாற்ற பிற்காலத்தில் அவர்கள் முற்பிறவியில்

தேவலோகத்தைச் சேர்ந்த உயர்குடிப் பெண்கள் என்று அந்தக் கதை திரிக்கப்பட்ட வரலாற்றையும் சேர்த்தே சொல்கிறார்.

கல்லும் அது சொல்லும் கதையும் என்கிற அழகான கட்டுரையில் திருமணத்தின் மைய இழை காமம் என்ற போதும் அது ஆண் பெண் இருவருக்கும் பொது என்ற போதும் ஒரு பெண் காமத்துக்கான தன் விருப்பத்தையோ கலவியில் நிறைவு பெறாததையோ கணவனிடம் கூட வெளிப்படையாகக் கூற முடியாத நிலையே நீடிக்கிறது என்கிற ஆழ்ந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

மனித சமூகம் எவ்வளவோ மாறி விட்டதாக நம்புகிற இன்றைய சூழலில் கூட பெண்ணுடல் பற்றிக் கவிதை படைத்த பெண் கவிஞர்கள் பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொளுத்த வேண்டும் என ஆவேசப்பட்ட ஆண் கவிஞரை வரமாக(?)ப் பெற்ற சமூகம் அல்லவா தமிழ்ச் சமூகம்? என்று எழுதும் போது பகடிக்குள் கோபம் கொந்தளிக்கிறது.

நூலின் பல்வேறு கட்டுரைகளிலும் ஆணாதிக்கம் மத அடிப்படையாக

மூடத்தனங்களுக்கு எதிரான கோபம் தொடர்ந்து ஒலிப்பது நூலின் சிறப்பு என்றே குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

குமரி மாவட்டத்தின் பிரத்தியேக அடையாளம் ஔவையாரம்மன் கோவில் வழிபாடு குறித்த ஆழமான கட்டுரை மிகச் சிறப்பு அதில் அரசர்கள் குறுநில மன்னர்கள், நிலக்கிழார்கள் என செல்வப் பெருந்தகைகளை மட்டுமே புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்று புலவர்கள் மத்தியில் ஏழை மக்களையும் அவர்கள் தருகிற உப்பில்லாக் கூழுக்காகவும் பாடிய மக்கள் கவிஞர் ஔவை என்று சரியாகவே அவதானிக்கிறார்.

மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள அரசுப் பள்ளிகளிலிருந்து படிக்கும் திறனுள்ள ஏழை மாணவர்களைத் தத்தெடுத்து கடந்த 18 ஆண்டுகளில் ஏறத்தாழ 600 மாணவர்களை உயர்கல்வி படிக்கவைத்த சாதனையாளர் ராமநாதன் ஐஏஎஸ் பற்றிய கட்டுரை நெகிழ்வுட்டியது. அதை முடிக்கும் போது மாணவர்களிடம் இலட்சங்களைக் கறந்து கோடிகளைக் குவிப்பவர்கள் கல்வித் தந்தைகள் ஆகி வலம்வரும் இன்றைய சூழலில், ராமநாதன் போன்றவர்களை இத்தனை ஆண்டுகாலம் அறியாமல் இருந்ததுகூட வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது என்று நேர்மையாகச் சொல்கிறார்.

முதுமை குறித்த இரண்டு கட்டுரைகள் நூலில் உள்ளன. அதில் ஒன்றில் ஒருமுறை வட இந்தியப் பத்திரிக்கை ஒன்று நடத்திய கருத்துக் கணிப்பில் கூடுதல் வாக்குகள் பெற்றுக் குறிப்பாக இளம்பெண்களின் வாக்குகளைப் பெற்று மனிதர் என தேர்வு செய்யப்பட்டவர் தலைமுடிக்குச் சாயம் பூசாத ஜார்ஜ் பெர்ணாண்டஸ் என்கிற புதிய தகவலைத் தருகிறார்.

ஆசிரியப் பணி ஆற்றியவர். மேலும் ஆசிரியர் அரங்குகளில் தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர் என்கிற வகையில் கல்விக் குறித்த இவரது கட்டுரைகள் முக்கியத்துவம் கூடியவை. வாழ்க்கையில் வெற்றிப் பெறாத சிறுவர்கள் அத்தனைபேரும் 'வட்டத்துக்குள் திணிக்கப்பட்ட சதுரங்கள் போன்றவர்கள் என்கிற ஆரிசன் ஸ்வெட் மாடென் என்கிற அறிஞரின் மேற்கோளை

முன்வைத்து இவர் வைக்கும் வாதங்கள் வலிமையானவை.

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானமும் என்கிற சிறப்பான கட்டுரையில் சொல்வதை அப்படியே நம்பு. கேள்வி கேட்காதே என்கிற மதமும் எதையும் அப்படியே நம்பாதே. கேள்வி கேள் என்கிற விஞ்ஞானமும் என்றுமே இணைந்து ஒரே நேர்கோட்டில் பயணிக்க முடியாது என்பதைச் சரியாகவே முன்வைக்கும் பேராசிரியர் போலி விஞ்ஞானக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் வாட்ஸ்அப் வாயர்களின் எச்சரிக்கை தேவை என்பதை நுட்பமாக உணர்த்துகிறார்.

தைப்பொங்கல் குறித்த மிகச் சிறந்த கட்டுரையில் சாதியால் மதத்தால் ஒன்றுகூடும் தமிழர்கள் மொழியால் ஒருங்கிணைய மறுப்பது மிகப் பெரிய பலவீனம் எனக் கவலையோடும் குறிப்பிடுகிறார். அந்த நிலையை, உணர்வை மாற்றியதை எழுச்சிப் போராட்ட நிகழ்வை உற்சாகம் பொங்க வரவேற்று எழுதுகிறார்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் மத்தியில் யார் ஆட்சியில் இருந்தாலும் தமிழகம் தொடர்ந்து வஞ்சிக்கப்பட்டே வருகிறது என்கிற துயரார்த்த உண்மையை வலியோடு பேசுகிற கட்டுரை அது. அந்தச் சிறப்பான போராட்டத்தை முன்னெடுத்த மாணவர்கள், அவர்களுக்குத் துணைநின்ற மீனவர்கள் பொதுமக்கள் யாவரும் மற்றவர்களுக்கு ஒரு நாடு என்றால், தமிழர்களுக்கு உலகே நாடு என்று உணர்த்தியிருக்கிறார்கள் என்று பெருமிதம் கொள்கிறார்.

அடுத்த சில பக்கங்களிலேயே அந்தப் பெருமிதம் வற்றி உலர்ந்துவிடுகிறது.

பிள்ளை வளர்ப்பின் பெரும்பழியை எவ்வித அறமுமின்றி, ஒருதலையாகப் பெண்கள் மீதே சுமத்துகிற காட்சியைப் புறநானூற்றில் பார்த்ததும், சங்க காலத்திலிருந்தே பெண்ணடிமைத் தனம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்து வருகிறது என்பதைச் சொல்லும் போது உற்சாகம் வடிந்து கோபம் கொப்பளிக்கிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டு தமிழ்க் கலாச்சாரம் பண்பாடு என்பதெல்லாம் பெண்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்க

ஆண்கள் வஞ்சகமாகச் செய்துவைத்த சூழ்ச்சிகளே என்று சொல்லும்போதே பெரியாரின் குரல் ஒலிக்கிறது.

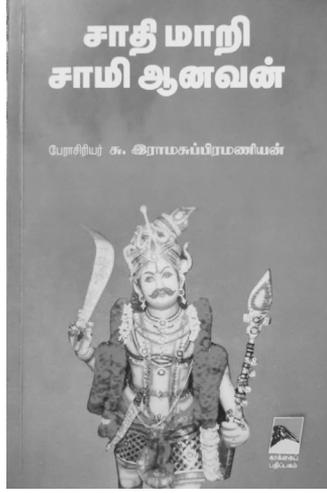
காட்சி ஊடகங்கள் இன்றைய குழந்தைகளின் கள்ளம் கபடமில்லாத குழந்தைமையைக் கொண்டுவிட்டன என்று வருந்துகிறார். உண்மையான வெளியுலகமே தெரியாமல், படித்து வேலைக்குச் செல்லும் இன்றைய இளைஞர்களின், நிழலை நிஜமென்று நம்பி ஏமாறும் நிலையை வருத்தம் பொங்கக் குறிப்பிடுகிறார்.

விஞ்ஞானி ஸ்டீபன் ஹாக்கின் குறித்த கட்டுரை வெகுசிறப்பு அதில்,

‘திடீரென வெடிக்கும் ஒரு அணுயுத்தம், மரபணு மாற்றப்பட்ட வைரஸ், புவி வெப்பமயமாதல், இன்னும் இதுபோன்ற பேரழிவுக் காரணங்களால், இன்றைய உலகம், மிகவும் சிக்கலாகி மனிதர்கள் வாழத் தகுதியற்றதாக மாறிக் கொண்டிருப்பதாகக் கவலைப்படும் அவரது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மனநிலையை மிகச் சரியாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இன்காக்களின் நாகரிகத்தின் மகத்தான சாதனையான மச்சுபிச்சு மலைநகரம் பற்றிய கட்டுரையும் இருக்கிறது. மச்சுபிச்சு என்கிற பாபிலோ நெருதாவின் நெடுங்கவிதை மிகச் சிறந்த ஒன்று. அது விடியல் வெளியீடாகத் தமிழில் வந்திருக்கிறது. படித்து மகிழலாம்.

தொகுப்பின் கடைசிக் கட்டுரை ஆக்சன் டி4 ஒரு வலிமிகுந்த வரலாற்றை பேசும்

சிறந்த கட்டுரை.

ஹிட்லரின் யூதப்படுகொலை அதற்கான களமாக இருக்க ஆன்விட்ஸ் முகாம் என ஓரளவு அறிந்த நாமும் அறியாத இன்னொரு மறைக்கப்பட்ட வரலாறு இதில் பேசப்படுகிறது. சொந்த மக்களையே ஏறத்தாழ மூன்று லட்சம் பேரை அதிலும் பாதிக்கும் மேற்பட்டவர்கள் குழந்தைகள் கொன்றுகவித்த பாஸிஸ்டுகளின் கொடூர வரலாறு அது. மனிதாபிமானம் அற்று அறிவியலும் அரசியலும் இணைந்து நிகழ்த்திய பச்சைப்படுகொலைகள் அவை என்றும், பின்னால் அமைக்கப்பட்ட ஆலிவிட்ஸ் முகாம்கள் விஷவாயுக் கூண்டுகளுக்கு முன்னோட்டமாக அமைந்தவையாக இருக்கும் முயற்சிகள் என்பதையும் விளக்குகிற ஆசிரியர்.

ஒற்றை தேசம், ஒற்றை மதம், ஒற்றை மொழி, ஒற்றை பண்பாடு என ஒற்றையாகவே பேசுவது கூட பாசிச முன்னெடுப்புதான் என்பதை மிகச் சரியாகவே முன்வைக்கிறார் இதுதான் நூலின் மையச்செய்தி முதன்மை பொருண்மை.

அறிவியல் பேராசிரியர் ஒருவர், சங்க இலக்கியம் சார்ந்து வாசிக்கும் அதிசயம் நம்மை மகிழ்வூட்டிய விஷயம்.

அற்புதமான இந்த நூலை அனைவரும் படிக்க வேண்டும்.

நூல் பெற
காக்கை பதிப்பகம்.
9884807831

அன்பான வேண்டுகோள்!

கண்ணாமூச்சிக்கான ஆண்டுக்கட்டணம் சென்ற இதழோடு நிறைவடைந்தவர்கள் தாங்களாகவே ஆண்டுக் கட்டணத்தைப் புதிப்பித்து கண்ணாமூச்சி ஆட்டத்தில் பங்கேற்க அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

- கண்ணாமூச்சி

ஊத்தா குத்து

அண்டனூர் கரா

ஐந்து மணிக்கெல்லாம் ஊத்தாவைத் தூக்கிக்கொண்டு கிராமத்தார்கள் கண்மாய்க் கரைக்கு வரத் தொடங்கினார்கள். பொங்கிய கருப்பு நுரையாக மனிதத் தலைகள்.

குளத்தின் நீள்பரப்பு வறண்டு நடுவில் பெருவாய்க்காலாக தண்ணீர் கிடந்தது. அதற்குள் மீன்கள் நெகிழித் துடிப்புத் துடித்து, உடம்பை வளைத்து, குதியாட்டம் போட்டன. வட்டம் வட்டமாக நீரலைக் கோலங்கள் வரைந்தன. தண்ணீர் பாசனத்திற்கு வடிந்தது போக, கோடை வெயிலுக்குக் காய்ந்தது போக, கண்மாயின் கைச்சிரங்கை அளவிற்குத் தண்ணீர் கிடந்தது. வயோதிகத் தண்ணீர் அது. ஓடவோ பாயவோ முடியாமல் குட்டையாகத் தேங்கிக்கிடந்தது. ஓடும் தண்ணீர் ரத்தம்; தேங்கும் தண்ணீர் கண்ணீர். பெருங்குட்டையாகத் தேங்கிக் கிடந்த தண்ணீர் சும்மா இருந்தாலும் மீன்கள் விடுவதாக இல்லை மேனாமினுக்கி மீன்கள் அவை உடம்பை வளைத்து நெளித்து 'சிம்ச்சாலு' செய்தன.

ஏழு மணிக்கு மேலக்கரை அடைக்கலம் காத்த அய்யனார் கோவிலில் பறை கொட்டும். அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் நேரமிருந்தது. திருவிழா முழக்கு அது. டண்டண்டண, டண்டண்டண' முழக்குப்

போட்டதும் வீட்டுக்கு ஒருவர் கோமணம், பட்டாப்பட்டி, டவுசர், கால்சச்சட்டை, இறுக்கிக்கட்டிய தொடைக்கட்டு கைலி, வேட்டி எனக் கட்டிக்கொண்டு கண்மாய்க்குள் இறங்குவர். அவரவர் கொண்டு வந்திருக்கும் ஊத்தாவைக் கண்மாய்க்குள் கவிழ்க்க, மீன் பிடித்திருவிழா தொடங்கிவிடும்.

இந்த முறையும் மீன் பிடித்திருவிழா; வீட்டுக்கு ஒருத்தர்தான். கைவலை, பெருவலை திருவிழா அல்ல ஊத்தா குத்து திருவிழா ஊர், அரசமரத்தடியில் குந்திப் பேசி அப்படியாகத் தான் முடிவெடுத்தது. இதனால் சிலருக்கு ஏமாற்றம். பலருக்குக் கொண்டாட்டம். அம்பலாரே நானும் என் பொஞ்சாதியும் தனிக்குடித்தனமா இருக்கோம். எங்களுக்குப் பொறந்த பய எங்க ரெண்டுபேரையும் மலக்குடலா பிதுக்கி எறிஞ்சிட்டான். கொடுக்க வாங்க இல்ல பேச்சு வார்த்த இல்ல, அவன் மொகத்துல நாங்க முழிக்கிறதில்ல. இனி அவன் யாரோ நாங்க யாரோ என் பங்குக்கு நான் ஊத்தா குத்திக்கிறேன். ஊரும் சனமும் இதுக்கு என்னெ அனுமதிக்கணும். குழைந்து கேட்டிருந்தார் சுப்பு. இதைக் கேட்டதும் கூட்டத்தில் தேனீக் கூட்டில் கல்லெறிந்த சலசலப்பு எழுந்தது.

'நல்லா கேட்டேப்பு நீயி இருக்கிறது

ஒரு குளம். அந்த ஒத்தக் குளத்துக்கு நூறு குடி ஒரு குடும்பத்தில ரெண்டு பேரு எறங்கினா மத்த குடிசு என்ன விரலையா நெத்திலிப் பொடினு கடிக்கும்? அதெல்லாம் முடியாது குடும்பத்துக்கு ஒருத்தர்தே இந்த விசயத்தில ஊர் கறாரா இருக்கணும். இல்ல ஊத்தாகுத்து நடக்காது சொல்லிட்டேன் ஆமா' கூட்டத்தில் ஒரு பெருங்குரல் கர்ஜித்தது.

‘ஆமாம்ப்பெ குடும்பத்துக்கு ஒருத்தர்தே கண்மாயில இறங்கணும்’ ஒரு வாலிபன் துடுக்குத் தனமாக குதித்து சொன்னான்.

‘சப்பு ஓம்புள்ளெய நீ ஒதுக்கி னேங்கிறதுக்காக ஊர்வாய் அவன ஒதுக்க முடியுமா? அவன் என் புள்ளெ இல்லேனு உன் வாய்ச் சொல்லலாம். உன் ரெத்தம் சொல்லுமா? நீ சொல்லலாம் உன் புள்ளெ இல்லேனு ஊர் வாய் அப்படிச் சொல்லிடாது மீன் பிடிக்க அவன் இறங்குனான், நீ எறங்குனான்னா எங்களப் பொறுத்த வரைக்கும் நீங்க ரெண்டுபேருமே ஒன்னுதான் பிடிக்கிற மீனூல ஆளுக்குப் பாதி, என்னப்பா நான் சொல்றது?’ கேட்டும் சிரித்தும் வைத்தார் ஊர் அம்பலம்.

‘சரிதாங்க இந்தத் திருவிழாவே முறிஞ்ச உறவ ஒட்டத்தானே பொல்லாங்கு, பொல்லாப்பு, மொறப்பாட்ட தீர்க்கத்தானே ஒரு காலத்துல நம்ம ஊரும் தெருவும் நாலா துண்டா உடஞ்சிக் கெடந்துச்சு ஊர்குள்ள ஒரு நல்லது நடக்கல. கொளம் குடம்ட நெறயல உருப்படியா வெளையல யாரும் வாழ்ந்தா செத்தா ஊர்க்குடி ஒரு கை கொடுக்கிறதில்ல சாமக்கோடாங்கி ஒருநாள் ஊருக்குள் இறங்கி, வீடு தவறாம பாடிட்டுப் போனான். ஊருக்குள்ள ஒத்தும இல்ல ஒத்துமைக்கு வர ஊரே அய்யன கையெடுத்து மீன்பிடித் திருவிழா நடத்தணுமென அதற்குப் பொறகுதே ஊருக்குள்ள எல்லாரும் அண்ணன் தம்பியா பழகுறோம். ஊர்க்குள்ள யாரும் யார் மேலேயும் மொறப்பாடு கட்டக்கூடாது பில்லி வச்சிக்கிட்டு திரியக்கூடாதுனு ஊர் குந்திப் பேசி முடிவெடுத்தோம் இப்ப பெத்த புள்ள ஆகாதுனுச் சொல்லி புள்ளைக்குப் போட்டியா அப்பனும் ஊத்தா குத்த இறங்கினா இந்தத் திருவிழா நடத்துறத்துல எதாவது அர்த்தமிருக்கா என்னப்பா நான் சொல்றது கேட்டு நிறுத்தினார் ஒரு பெரியவர்.

‘ஆமாம்ப்பா சுப்பு விட்டுக்கொடு உன் மவனே ஊத்தா குத்தட்டும்’ என்றார் அம்பலத்துக்கு அருகிலிருந்த ஒரு பெரியவர்.

சப்பு முறுக்கிக்கொண்டு நின்றார். அவர் விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை “எப்பவும் ஊத்தா குத்து நான்தே குத்துவேன் இந்த முறையும் நான்தான் குத்துவேன்.”

“இதுக்கு ஊர் ஒன்னும் செய்ய முடியாது உன் மவன் நூறு ரூவா ஊர்ப்பணம் கட்டி ஊத்தா ரசீத மொத ஆளா வாங்கிப்புட்டான். அவன நாங்க கண்மாய்க்குள்ள எறங்கப்புடாதுனு சொல்ல முடியாது நீனா கேட்டுப்பாரு. இல்லே, அவனாத விட்டுக்கொடுத்தா உண்டு’ என்ற அம்பலம், சின்னான் பக்கமாகத் தீரம்பி ‘என்னடா சின்னா, ஊத்தா உரிமைய உன் அப்பனுக்கு விட்டுக் கொடுக்குறியா?’ எனக் கேட்டார். சின்னான் அத்தனை வீராப்பாக நின்றவன் தலையைக் கோவில் காளையைப் போல சிலுப்பிக் கொண்டான்.

‘முடியாதுங்க. என் ஊத்தாவல பிடிபடுற மீனூல பாதிய பங்காக் கொடுக்கிறேன். ஆனா ஊத்தா நான் தான் குத்துவேன்’

சப்பு தலை குனிந்தவராய் நின்றார். ஊத்தா குத்த முடியாத தன்னை அவர் அந்நியராக உணர்ந்தார். ஊரும் தெருவும் அவரைப் பார்த்து சிரித்தது.

‘சப்பு நீ பெத்த புள்ளெயே சொலிட்டான். பெத்தப் புள்ளக்கிட்ட தோத்துப்போறதொன்னும் தப்பில்ல. விட்டுக்கொடுத்துப்போ சுப்பு. கருவாடு கறைஞ்சி ஏங்கே போயிடப் போவுது. குழம்புச் சட்டியிலதானே கெடக்கப் போவுது என்றவாறு ஊர்க்கூட்டம் கலைந்தது.

ஊத்தா குத்துக்குப் பேர் போனவர் சுப்பு. ஊத்தாவை அவரே முடைவார். மூங்கிக் குறுத்து ஊத்தா இதற்கென்று வீட்டுக்கொல்லையில் மூங்கிலைக் காடு போல வளர்த்து வந்தார். வாலிபப் புல்லாக வெட்டி, சிம்புச்சிம்பாகச் சீவி, காய வைத்து, மொழி, பிசிறு, கணுக்களைக் கழித்து வரிச்சை வரிச்சையாகப் பகுந்து தினமும் கை பார்த்து அவரே முடைந்தது குருது அடியைக் குடைந்து அதைப் பாதியாக அறுத்து கவிழ்த்து வைத்ததைப் போன்ற ஊத்தாக்கள் ஊர் கண்மாய் பருவ மழைக்கு நிரம்பினால் ஊத்தாமுடையத் தொடங்கிவிடுவார். மரம் ஏறிய குரங்கு இறங்கியாகணும் நிறைஞ்ச

குளம் வடிஞ்சாகணும் இது சுப்புவின் கணக்கு கண்மாய் வடியத் தொடங்குகையில் முடைந்த ஊத்தாக்கள் விற்பனைக்கு வரும் சிலர் முன்கூட்டியே சொல்லி வைத்து வீட்டுக்கே வந்து வாங்கிச் செல்வார்கள் ஊத்தா விற்பனையை வைத்து மீனின் செழிப்பை அறிந்தவிடுவார் சுப்பு.

மீன்பிடித் திருவிழா கூடிவிட்டால் சந்தையில் ஊத்தா கிடைக்காது கிராக்கியானால் ஊத்தா நல்ல விலைக்கட்டும். எல்லா ஊத்தாவையும் அவர் விற்பதில்லை. ஊத்தா குத்துக்கும் முதல் நாள் நம்பிவந்து கேட்கிறவர்களுக்கு நல்ல விலை வைத்து விற்கச் செய்வார்.

அவரது வீட்டுப் பரணியில் எப்பொழுதும் ஒன்றிரண்டு ஊத்தா தொங்கிக் கிடக்கும் அவர் வீட்டுக்கோழிகள் கேக்கரைக் கத்திக்கொண்டு முட்டையிட இடம் தேடுகையில் ஊத்தாவைத்தான் திண்ணையில் கவிழ்த்து வைப்பார். ஊத்தாவுக்குள் நுழையும் கோழியால் அதிலிருந்து வெளியே முடியாது. மீனும் அப்படித்தான்.

ஊரார்கள் அவரிடம் ஊத்தா வாங்கி மீன் பிடிக்கச் சென்றார்கள். அவரது மகன் சின்னான் சந்தையில் யாரோ முடைந்து விற்ற ஊத்தாவுடன் நிற்கலானான். அப்பனை வென்றுவிட்ட திளைப்பில் அவன் நிற்குகொண்டிருந்தான் மகனிடம் தோற்றுவிட்ட திகைப்பில் சுப்பு நின்றார்.

ஊத்தா குத்தும் லாவகம் தெரிந்தவர் சுப்பு. ஊத்தாக்குத்துப் போட்டியில் எத்தனையோ முறை முதல் பரிசு வாங்கியிருக்கிறார் அவரது குத்தில் விழும் மீன்களை அவர் ஒருவரே வீட்டுக்குக் கொண்டுசெல்பவர் அல்ல மீன் கிடைக்காத குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கச் செய்வார் ஊத்தாவிற்குள் மீன் மாட்டிக்கொள்கையில் துடுப்பால் அடிக்கும் புறங்கையால் அதன் அதிர்வைப் பார்ப்பார் ஊத்தா வாய்க்குள் கையை நுழைத்து மீனைப் பிடித்துத் தூக்குவார். மீன்கள் வளைந்து குழைந்து துதியாடும்.

ஊரே திரண்டு ஊத்தா குத்துகையில் அதிக மீன் பிடிப்பவர் சுப்பாகவே இருப்பார் அவரது ஊத்தா குத்தைப் பார்ப்பதற்கென்றே மக்கள் கரைக்கட்டி நிற்பார்கள். நான்கு குத்துக்கு ஒரு மீன் அவரது ஊத்தாவில் சிக்கும் பிடித்த மீன்களைக் கரையில் நிற்கும் அவரது பொஞ்சாதி ருக்குவிடம் தூக்கி

எறிவார். அவரது முகம் செதில்களைப் போல மின்னும் அவரது முகம் பெருமை பூரிக்கும் ஊத்தா குத்துவதற்கே தான் பிறந்திருப்பதைப் போல முகத்தால் செழிப்பார்.

கண்மாய்க்குள் மீன்கள் விழாக் கோலம் கொண்டு துள்ளிக் குதிப்பதாக இருந்தன. கரையில் மக்கள் நிரல்பட்டி நின்றார்கள். கோமணம், தொடைக்கும் மேலாகத் தூக்கிக்கட்டிய கைலி, பட்டாப்பட்டி, கால்சட்டை, என கீழாடை உடுப்புகள் தோளில் ஊத்தாவைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பறை முழக்குக்காக காத்திருந்தார்கள். முழக்குக்கொட்டி முடிக்கையில் மக்கள் ஊத்தாவுடன் கண்மாய்க்குள் எறங்கணும் இறங்கத்தான் முழக்கு ஏறுவதற்கு இல்லை.

இத்தனை நாட்கள் மகனிடம் சாடையாகப் பேசிய ருக்கு இப்போது நேராகப் பேசினான். 'எப்பவும் உன்னப்பா தான்டா ஊத்தா குத்துவார். இந்த வருசமும் அவரே குத்தட்டும் விட்டுக்கொடு' என்றான் இதைச் சொல்கையில் கெஞ்சலும் வேண்டலும் சொற்களில் பசுபசுத்தன.

சின்னான் பதிலுக்கு ஒன்றும் பேசவில்லை வீம்பாக விறைப்பாக நின்றான். ஒத்த மகன் சின்னான் தன் மகள் பேத்தி ரேவதியை அவனுக்குத் திருமணம் முடித்து வைக்க ஆவல் கொண்டிருந்தார் இதையே சொல்லி மகனை வளர்த்துவந்தார். கல்யாண வயதில் அப்பன் கிழித்த கோட்டில் மகன் நிற்கவில்லை. அவனது அக்கா மகள் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை வயது வித்தியாசத்தை கணக்கிட்டுபார்த்தான். அக்காவின் முகம் அவளது மகளின் முகத்தில் அப்பியிருந்ததைப் பார்த்தான் தூக்கி வளர்த்த பிள்ளையை எப்படித் திருமணம் முடிப்பது? அதை நினைக்கையில் அவனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது அப்பா கிழித்த கோட்டைத் தாண்ட மட்டுமல்ல அழிக்கவும் செய்தான்.

அவனுக்கொரு காதலி இருந்தாள் அவளை அவன் பெரிதும் விரும்பியிருந்தான். அவளையே திருமணம் செய்துகொள்வேன் என ஒற்றைக் காலில் நின்றாள். அது ஒருபோதும் நடக்காது. வீம்பு கட்டினார் சுப்பு அவரிடம் எப்படியெல்லாமோ சொல்லி, கெஞ்சிப் பார்த்தான் சுப்பு அசையவோ, இசையவோ இல்லை.

அவரது விருப்பப்படி மகனுக்குப்

பேத்தியைக் கட்டி வைக்க தேதி குறித்தார் சுப்பு அந்தத் தேதிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அவன் விரும்பிய பெண்ணை மனம் முடித்து வீட்டில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான் சின்னான். தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றாத மகன் மீது அவருக்கு வெறுப்பு வந்தது. கோபம் பெருமூச்சாக உருண்டுத் திரண்டு நாசியின் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது.

அப்பா தன் மீது காட்டும் கோபத்தைப் பதிலுக்குத் தானும் காட்ட நினைத்தான் சின்னான் அப்படியாக அவனை தயார்படுத்தினான் அவனது மனைவி நந்தினி இந்த முறை மீன்பிடித் திருவிழாவின் போது நீங்கள் தான் ஊத்தா குத்தனுமென தயார் செய்தாள்.

அவள் சின்னானைத் திருமணம் செய்துக்கொண்டு வருகையில், தெரு கூடி பஞ்சாயத்து பேசியது. ஊரார்கள் சுப்புவிடம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை அது நடக்காது என்றார் சுப்பு அவர் சொன்னதைப் போல நடந்துகொள்ளவும் செய்தார். அவரது அன்றாட நடவடிக்கை நந்தினியை பெரிதும் அவமதித்திருந்தது அதற்காக இந்த வாய்ப்பை அவள் பயன்படுத்திக்கொண்டாள்.

மகன் சின்னானிடம் கெஞ்சிக் கேட்டாள் ருக்கு. சின்னான் விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை தன் மனைவி எப்படிச் சொல்லிக் கொடுத்தாளோ, அப்படியே அவளது பாவணையில் பதில் சொன்னான். முடியாது ஊத்தா நான்தே குத்துவேன்.

‘ஏன்டா இப்படி நீ அடம் பிடிக்கே?’

“அவர் அடம் பிடிக்கலாம் நான் பிடிக்கக் கூடாதா?” என்றவன் தாயை ஒருமுறை ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டு இந்தத் திருவிழாவ என் மாமன் மாமியாருக்குச் சொல்லிருக்கேன் எல்லாரும் வருவாக உங்கள் ஊத்தா குத்த விட்டா பிடிச்ச மீன பிடிக்காதவங்களுக்குப் பங்கு வச்சிக் கொடுத்துட்டு கொஞ்சத்தெதே வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவீக. அதான் இந்த முறை நானே இறங்குறேன். பிடிக்கிற மீன சொந்தப் பந்தங்களுக்கு ஆக்கிப்போடணும். கரை ஒதுங்கிய மீனைப் போல அவனது பேச்சு துள்ளலில் இருந்தது.

ஊர்க்கரை ஆவலை முடுக்கிவிடுவதைப் போலவும் எச்சரிப்பதைப் போலவும் பறைக்கொட்டு கொட்டியது.

இதனாலே தெரிவிச்சுக்கிறது என்னன்னா,

கண்ணாமூச்சி

ஊத்தாக்குத்த குடிக்கு ஒருத்தர் தே கண்மாய்க்குள்ளே ஏறங்கணும் மீறி ஏறங்குனா ஊருக்குத் தண்டங்கட்டணும் சாமியோவ், தண்டோரா முழக்கம் நீட்டி முழங்கி ஒலித்தது.

‘தண்தண்தண தனத் தனத் தனத்’

மக்கள் கண்மாய்க்கரை அய்யனாரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்கள். பறைக்கொட்டுக்கேற்ப கண்மாய் மீன்கள் துள்ளாட்டம் போட்டன. கரையைச் சுற்றி வட்டமிட்டக் கொக்கு நாரைகள் வெண்மேகமாக வட்டங்கட்டின. அந்தச் சத்தத்தினூடையே சுப்பு ருக்குவின் காதிற்குள் முணுமுணுத்தார் ‘அடி ஊத்தாவ இப்பவாச்சும் ஏங்கிட்ட கொடுக்கச் சொல்லேன்டி மீன் ஏமாத்துனா ஊர் நம்மள ஏமாத்துன மாதிரியாயிடும்’ அவரது குரல் இதுநாள் வரைக்குமில்லாது குழைந்து, நா தழுதழுத்தது.

‘கேட்டுப் பார்த்துட்டேன். மாட்டேங்கிறான். அவன் கூட்டிவந்த பொண்ண ஏத்துக்க முடியாதுனு நீங்க ஓத்தக் கால்ல நின்ன மாதிரி. பதிலுக்கு அவன் நிக்கான். இதுக்கு மேலே என்னால கெஞ்ச முடியாது விடுங்க. அவன் ஊத்தா குத்துற லட்சணத்த பார்த்துப்படுவோம் விடைத்து நின்றான் ருக்கு.’

பறை முழக்கம் நின்றதும் மீன்பிடித் திருவிழா களைக்கட்டியது கண்மாய் ஆர்ப்பரித்தது. வெள்ளாடு இரை பொறுக்க வெள்ளாமை கொள்ளைக்குள் இறங்குவதைப்போல வீட்டுக்கு ஒருத்தர் ஊத்தாவைத் தூக்கிக்கொண்டு கண்மாய்க்குள் ஓடினார்கள். குஞ்சுத்தாய்க் கோழியைக் கூடையால் கவிழ்த்து பிடிப்பதைப்போல கவிழ்த்தார்கள் சுப்பு கரையில் நின்றபடி சின்னானைப் பார்த்தார் அவருக்குச் சுருள் சுருளாக பெருமூச்சு வெடித்தது.

ஊத்தாவில் மீன்கள் சிக்கத்தொடங்கின.

கெளுத்தி, கெண்டை, வாவல், விரால், செல்லா, கச்சே, என மீன்கள் இவ்வளவு நேரம் தண்ணீருக்குள் குதியாட்டம் போட்ட மீன்கள் கரையில் உயிராட்டம் போட்டன. அவரவர் பிடித்த மீன்களை முதுகுப் பக்கமாகத் தொங்கிய பையில் போட்டு, நிரப்பி, கரையில் கொட்டினார்கள். குடும்பத்தவர்கள் அதை அத்தனை வேகமாகப் பொறுக்கி கூடைக்குள் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

சுப்புவின் கை பரபரத்தது. அவரால் ஓரிடத்தில் நிற்க முடியவில்லை. சின்னான் மீன் பிடிக்கும் கோலத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. கட்டவீழ்ந்த சேவலைக் கூடையில் கவிழ்த்து பிடித்துவிடுவதைப் போல ஊத்தாவைக் கவிழ்த்தான். ஒரு மீனும் சிக்குவதாக இல்லை. இந்நேரத்திற்குச் சுப்புவாக இருந்தால் ஒரு குடும்பத்து மீன் பிடித்திருப்பார். எல்லா மீனும் அவருக்குப் பிறந்ததைப் போல அவரது ஊத்தாவில் மாட்டும்.

சின்னானிடம் இரண்டு மீன்கள் சிக்கியிருந்தன. அதைப் பிடிக்கத் தெரியாமல் பிடித்து வழக்கி கண்மாய்க்குள் தவறவிடச் செய்தான்.

வெயில் உச்சிக்கு வந்திருந்தது. கண்மாய் சேறும் சகதியும் ஆனது. குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கலாம் என்பது பழமொழி சின்னானைப் பொறுத்தவரை அது வெறும்மொழியானது.

பிடித்த மீன் போதுமென்று மீன் பிடிக்காரர்கள் கரையேறத் தொடங்கினார்கள் பால்காரன் பால் கறக்கையில் கன்றுக்குட்டிக்காகக் கொஞ்சப் பாலை மடியில் விட்டுச் செல்வதைப் போல, கொக்கு, நாரைக்காக குட்டி மீன்களை விட்டுச் சென்றார்கள். சின்னான் விடாது ஊத்தாவைக் கவிழ்ப்பதாக இருந்தான் அவனது முகம் ஏமாற்றத்தால் தொங்கிப்போயிருந்தது. அதைச் சுப்புவால் கண்கொண்டு பார்க்கவோ நெஞ்சுக்குள் இறக்கவோ முடியவில்லை கோபம் சுருளெடுத்தது.

‘சுப்பு நீவொண்ணும் கவலப்படாதே நான் மீன் தர்றேன்’ ஊர்க்காரர் ஒருவர் அவரை வழிமறித்து சொன்னது அவருக்கு நெஞ்சடைத்து வந்தது எத்தனையோ பேருக்கு மீனைப் பங்கு வைத்துக் கொடுத்தவர் சுப்பு, பிறர் கொடுக்கும் மீனைக் கை நீட்டி வாங்க மனம் குறுகுறுத்தது.

‘சுப்பு நீ யோக்காரன் கண்மாய் மீனு ஒனக்குத் தாய் பொறந்திருக்கு இந்தத் திருவிழாவே ஒனக்குத்தான்’ கடந்த திருவிழாவின் போதும் ஊரார்கள் அவரைப் பார்த்து சொன்னதை நெஞ்சுக்கும் தொண்டைக்குமாக உருட்டினார்.. அவரது கண்கள் கண்மாயைப் போலக் கலங்கச் செய்தன கரையில் ஊர்ப்பெண்கள் எதையோ சொல்லி பேசிச் சிரித்தது

தன்னைக் குத்திக்காட்டிப் பேசுவதாக நினைத்துச் சுணங்கினார். இதைக் கண்மாய் ஊரர்களுக்கு ஆயிரம் கோடி கைகளால் வாரி வழங்க சின்னானை மட்டும் ஏமாற்றியிருந்தது சுப்பு தொன்னார்ந்த முகத்தோடு வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டினார்.

அவரது நினைவெல்லாம் திருவிழாவிற்கு வந்திருக்கும் உறவினர் மீதிருந்தது மகள் வழி பேத்தி ரேவதி விடிந்தும் விடியாத காலையில் அம்மியில் அரசளவு சாமான்களை அரைத்தது நெஞ்சுக்குள் அரைப்பட்டது இந்த வீட்டுக்கு மருமகளாக வரவேண்டியவள் அவளை ஏமாற்றப் போகிற பதைப்பு நெஞ்சைப் பிசைந்தது.

வீட்டுக்குப் போனதும் கேட்பாள். ‘எங்கே தாத்தா மீனு?’ என்று வாஞ்சையோடு கேட்கும் அவளுக்கு நான் என்ன சொல்வேன்? அவரால் அதற்கும் மேல் நடக்க முடியவில்லை. ஒழுங்கையோரம் ஒரு மரத்தடி நிழலில் அமர்ந்துவிட்டார்.

உச்சி வெயில் நேரத்துக்கு சின்னான் அந்த வழியே வீடு திரும்பினான். அவனது முகத்தில் சேறு அறைந்திருந்தது.

சுப்பு ஒரு கணம் மகனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். ருக்கு, அத்தனை வேகமாய் உதட்டிற்கு ஒரு விரலைக் கொடுத்து ஒன்றும் சொல்லிடாதீங்க, எனச் சமிக்ஞை செய்தான். வாய் வரைக்குமாக வந்த வார்த்தைகளைத் தொண்டைக்குள் விழுங்கிக்கொண்டார் சுப்பு. கோபத்தில் பேசுகையில் வார்த்தைகள் முதலில் குதிக்கும். ஏமாற்றத்தில் பேசுகையில் வார்த்தைகளைக் கண்ணீர் முந்திக் கொள்ளும் இவருக்குக் கோபம் அவனுக்கு ஏமாற்றம் இந்நேரத்தில் இருவரும் வாய் திறந்தால் திருவிழாவும் அதுவுமாகப் படுகளமாகிவிடும். திருவிழாவுக்கு வந்த விருந்தாளிகள் கைக்கொட்டி சிரித்துவிடுவார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து ஊரும் சிரிப்பது எவ்வளவு பெரிய அவமானம்.

ஊரே மீன் பிடித்து அலசி, ஆய்ந்து கழுவி, குழம்புக் கூட்டி வைக்கையில், தன் வீட்டில் மீன் குழம்புக்குப் பதிலாக புளிக்குழம்பு கொதிக்கப் போவதை நினைக்கையில் முகத்தில் ஏமாற்றமும் விரக்தியும் ஒரு சேர அம்மின.

சுப்பு உட்கார்ந்திருந்த ஒற்றையடி பாதையிலிருந்து எழுவோ, வீட்டுக்குச் செல்லவோ விரும்பாதவராய் அதே

இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார் அவரைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துச் செல்ல ருக்கு எவ்வளவோ முயன்றார்.

நேரம் கழித்தே வீடு வந்தார் சுப்பு வீடு உறவுகளால் நிரம்பி வழிந்தது. சமையல் வாசனை நாசியைத் துளைத்தது ருக்கு மருமகளோடு இரண்டற கலந்திருந்தார். அப்படியாக கலந்துவிட்டது சுப்புக்கு முதலில் கோபமாக இருந்தாலும் அந்தக் கோபம் இனி வேண்டியதில்லையென இறங்கினார்.

நந்தினி, ஒரு செம்பு தண்ணீர்க்கொடுத்து கை அலம்பிட்டு வாங்க மாமா, சாப்பிடலாம் என்றாள் மருமகளின் அப்படியான அழைப்பைச் சுப்பு சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை அவளது அழைப்பு வியப்பாகவும் மரியாதையாகவும் இருந்தது அவரது கண்கள் பேத்தி ரேவதியைத் தேடின. அவள் தாவணியில் நின்றவளாய், 'தாத்தா' என அழைத்துச் சிரித்துக் கண்களால் சாப்பிடச் சொல்லி சமிக்ஞை செய்தாள். அவரது பொஞ்சாதி ருக்கு மருமகளோடு சேர்ந்து அடுப்பூதவும் புளி கரைக்கவும் இருந்தார். கீரியும் பாம்புமாக இருந்த மாமியார் மருமகள் முயலும் பூனையுமாக ஆகியிருந்ததைப் பார்க்க அவரது கண்கள் பூச்சொரிந்தன.

வந்திருந்த விருந்தாளிக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து, அத்தனை பேரையும் ஒரே பந்தியில் அமரவைத்து உணவு பரிமாறினாள் நந்தினி. கூடமாட ரேவதி, தண்ணீர் தெளித்து சோறு பரிமாறினாள்.

சுப்புக்கு மருமகள் சமையலைச் சாப்பிட மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. இன்னும் கூட கொஞ்சம் வீம்பு அவரது நாசியில் ஏறி அமர்ந்துக்கொண்டு இறங்க மறுத்தது. ரேவதி அவரைச் சமாதானம் செய்து அமர வைத்தாள். பேத்தியின் அன்புக்கு முன் அவர் எப்பொழுதும் முயல்குட்டிதான்.

கை அலம்பி பந்தியில் அமர்ந்ததும் குழம்பின வாசனை அவரது பெருங்குடலைத் தூண்டியது இலையில் ஆவிப் பறக்கும் சோறு அதன் மீது நாசியைத் துளைக்கும் குழம்பு. சோற்றைப் பிசைந்து, பசியை ஆற்றிக் கொள்வதற்கும் முன்பாக மருமகளிடம் பேசிவிட நினைத்தார். இரண்டாவது ஆப்பைக் குழம்பு ஊற்றுகையில் மருமகள் காதில் விழும்படியாகக் கேட்டார். "ஏது இதெல்லாம் யார் கொடுத்தது?"

நந்தினி முந்தானையை எடுத்து நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டவளாய், அததைக் கொடுத்தாங்க என்றவள் சோற்றை ஆப்பை முடிச்சால் குழி பறித்து ஆவிப் பறந்த குழம்பை ஊற்றினாள் தன் பொஞ்சாதியை வாஞ்சையோடு திரும்பிப் பார்த்தார் சுப்பு ஏதடி இது?" எனக் கேட்பதைப் போல அப்பார்வை இருந்தது.

அவரைப் பார்த்து வெட்கமாக சிரித்து வைத்தாள் ருக்கு வெட்கத்தில் கொஞ்சம் பெருமிதமும் இருந்தது சாப்பிடுங்க 'நீங்க பிடிச்சதுதே' என்றாள்.

சுப்புக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை சூடு பறந்த சோற்றைப் பிசைந்து ஒரு கவளம் உருட்டி வாயில் வைத்தார்.

கருவாட்டுக் குழம்பு

ஏது இந்தக் கருவாடு என அசைபோட்டவராய் மென்றார். அவருக்கு நினைவு வந்தது. கடந்த மீன் பிடித் திருவிழாவில் பிடித்த மீனின் உப்புக்கண்டம் என்று மனைவி இத்தனை நாட்களாக தான் பிடித்த மீனைக் கருவாடாக பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்ததும், மருமகள் கருவாட்டுக் குழம்பை மீன் குழம்பாக சமைத்ததையும் நினைக்கையில் இன்னும் ஒரு வாய் சொறு சேர்த்து சாப்பிடணும் போலிருந்தது சாப்பிட்டு ஒவ்வொரு விரலாகச் சூப்பி, சொட்டம் போட்டார்.

சுப்பு கை அலம்ப வரुकையில் ருக்கு ஒரு செம்புத் தண்ணீரை நீட்டியவளாய் சொன்னாள் ஒன்று கவலைப்படாதீங்க அடுத்த ஊத்தா குத்துல இந்த வருசம் பிடிக்காத மீனெ சேர்த்துப் புடிச்சிப்புடலாம்.

சுப்புகையைக் கழுவி தூண்டில் துடைத்துக் கொண்டவராய் சொன்னார் 'பிடிக்கலாம்தே அதுக்கு மழை பெய்யணும் மீன் செழிக்கணும் ஊர் சண்டெ சச்சரவில்லாம இந்த வருசம் போல ஒத்துமையா இருக்கணும். அடுத்த திருவிழா வரைக்கும் நாம உசிரோட இருக்கணும் இதெல்லாம் விட நம்ம ஊரான்கள் கண்மாயைப் பட்டாப் போடாம விட்டு வைக்கணுமேடி இன்னைக்கு நீ பார்த்த தானே கண்மாய்க்கரைய எவ்ளோ தூரத்துக்கு கொடஞ்சிருக்காங்கனு..'

ருக்கு ஆமாம் என்று சொல்வதைப் போல தலையை ஆட்டினாள் திண்ணையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த யாருக்கோ புரை ஏறியது.

அமரந்தா

நவீன சமூகக் கட்டமைப்பு தொடங்கிய பதினேழாம் நூற்றாண்டிலேயே பெண்களின் அறிவும் செயல்திறனும் கண்டு பயந்து போன ஆண் இனம், கடுமையான வன்முறையைக் கையாண்டு அவர்களைத் தமக்கு அனைத்துவகை சேவையும் செய்யும், இயந்திரங்களாக மாற்றிவிட்டது. அடுத்தடுத்த தலைமுறையினர் இந்த பெண் அடிமை முறை வசதியாக இருந்ததால், சுரண்டலை அப்படியே தொடர்ந்தார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் வட அமெரிக்காவின் சிகாகோ நகரையைத் தொழில் பெண்கள் மனிதர்களாக வாழ அடிப்படை வாழ்வுரிமைகோரிப் போராடினார்கள். போராட்டத்தை நியூயார்க் நகரப் பெண்கள் முன்னெடுத்துச் சென்றார்கள். ஐரோப்பாவிற்கும் போராட்டம் பரவியது. இவ்வாறாக பெண்களின் சமரசமற்ற போராட்டங்களின் மூலம் எட்டுமணி நேர வேலைக்கான உரிமை வெல்லப்பட்டது. இப்பெண்களின் போராட்ட வலிமை உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அடுத்து வென்ற ரஷ்யப் புரட்சி பெண்களுக்கு மேலும் பல உரிமைகளை உரித்தாக்கியது.

பத்திரிகையாளரான பாரதியார், இவற்றின் தாக்கத்தில் வாழ்வின் கடைசி சில ஆண்டுகளில் மனைவியை அடிப்பது, அதட்டுவது போன்றவற்றை நிறுத்தியிருக்கிறார். அவரைத் தொடர்ந்து எழுதவந்தவர்கள் குடும்ப வாழ்க்கைச் சித்திரங்களை வெளிப்படையாக பதிவு செய்துள்ளார்கள். இந்த எழுத்தாளர்கள் தாம் வாழும் சமூகத்தில் நிலவும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை மட்டுமின்றி புரையோடிப்போன வெட்கக்கேடான நடைமுறைகளையும் தமது எழுத்துக்களில் பதிவு செய்துள்ளார்கள். பெண்ணின் உழைப்பு அவர்களுக்கு மதிப்பை அளிப்பதற்கு பதிலாக அடிமைப்படுத்துவதற்கான காரணியாக மாறிப்போனதை விவரித்திருக்கிறார்கள். அடிமைகளுடன் 'காதல்' செய்ய முனைந்த பரிதாபத்திற்குரிய வரட்டு ஆண்களைப் பற்றியும் புட்டுப் புட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்.

கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்றோர் மிக மென்மையாகவும், புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன், ஜி.நாகராஜன் போன்றோர்

கூர்மையாகவும், கு.அழகிரிசாமி போன்றோர் தமது அழகிய கவிதை மொழியில் மேற்பூச்சுகளை உதிர்த்து பாவனைகளைத் தோலுரித்துவிடும் லாவகத்தோடும் எத்தனையெத்தனை காட்சிகளைப் படம் பிடித்திருக்கிறார்கள். 'முப்பது நாற்பது'களிலேயே கண்கூசும் வெளிச்சத்தில் அநாகரீகங்களையும், அவலங்களையும் புதுமைப்பித்தன் போட்டு உடைக்கவில்லையா? இறகின் மென்மை கொண்ட இதமான சொற்களில் கு.ப.ரா. பெண்ணின் கௌரவத்தையும், காதலையும் வடித்துக் காட்டவில்லையா? பெண்களே குடும்பத்தின் அச்சாணியாக இருப்பதை கு.அழகிரிசாமி அழ அழ சொல்லிச் செல்லவில்லையா' உடன் வாழ வந்த பெண்களை முறித்து முடமாக்கி விட்ட எக்காளத்தில் அன்பற்ற பாலையில் உலவும் போலியான ஆண்களை அம்பையும் சூடாமணியும் உமா மகேஸ்வரியும் அடையாளம் காட்டவில்லையா?

பாரதியையோ, பெரியாரையோ "வேடம் கட்டி மேடையில் முழங்க" பயன்படுத்திய போதும், பெரும்பான்மையான ஆண்களின் மனம் சிறிதும் மாற்றமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இடைப்பட்ட காலத்தில் மென் உணர்வுகள் இன்றி இதயம் வறண்ட ஆண்களுக்கு, உளவியல் நெருக்கடி முற்றிவிட்டது. சிலர் "நான் என் மனைவிக்கு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறேன்" என்றெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். உன்னித்துப் பார்த்தால் அவர்தம் மனைவியர் சிறந்த அறிவாளிகளாக இருப்பார்கள். தன் பெயரில் சொத்துகளைக் கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது கணிசமான மாத சம்பளம் பெறும் வேலையில் இருப்பார்கள். ஆனால் வீட்டு வேலை, அலுவலக வேலை என இரண்டு ஷிப்டு வேலை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். நல்ல சம்பளம் வருவதை இழக்க மனமில்லாமல், அப்பெண்களிடம் அடி உதை முதலியவற்றை வழங்குவதில் ஆண்கள் கொஞ்சம் அடக்கி வாசிப்பார்கள் அவ்வளவு தான்.

இவர்களில் "எழுத்தாளர்கள்" என்று அழைத்துக் கொள்வோர் நூதனமான முறைகளில் பெண்களை கையாள்வார்கள். "எழுத்தாளரான என்னை ஒரு உயர்ந்த மனிதனாக தங்கத் தட்டில் வைத்துக்

தாங்குவதே சமூகத்திற்கு நீ செய்யும் கடமை” என்பார்கள். “இரண்டு மூன்று வகை சட்டினியும் சாம்பாரும் செய்தால், கூடுதலாக நான்கு இட்டிலி சாப்பிட்டு எழுத்துத் தொண்டு செய்வேனல்லவா” என்பார்கள். தப்பித் தவறி மனைவியும் எழுத்துத் திறமை வாய்ந்தவராக அமைந்துவிட்டால், சமையல், பிள்ளைகள் வளர்ப்பு, வீட்டுவேலை, கக்கூல் கழுவும் வேலை ஆகியவற்றை அவ்வளவே செய்தாக வேண்டும் என்பதை அவ்வப்போது பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். ஒரு எழுத்தாளர் தான் வேலைக்குச் சென்றபின், அடியாட்களை விட்டு தனியாக வீட்டில் இருந்த மனைவியைக் கொலை செய்ய முயற்சி எடுத்தார் சாகாமல் பிழைத்தவளை மனநோயாளி என்று சான்றிதழ் பெற்று வேறு திருமணம் செய்தார். அந்தப் புது மனைவியோ தற்கொலை செய்து இறந்தார். வேறொருவர் மனைவி வேலைக்குச் சென்றபின் மகளுக்கு பாலியல் தொல்லை கொடுத்தார். இன்னொருவர் மனைவிக்கு என்னதான் செய்தாரோ கைக்கெட்டும் தொலைவில் பாய்ந்து வரும் புலியைக் கண்ட மானின் பீதி நிரந்தரமாக அவர் மனைவி கண்களில் தங்கிவிட்டது.

இதற்கெல்லாம் அப்பால் உயிர்த்திருக்கும் பெண்கள் எழுதிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் காலங்காலமாக இந்த சமனற்ற சமூகத்தின் கண்ணாடிகளாக இருக்கிறார்கள். அரசியல் இலக்கிய கலைப் போக்குகளை தத்துவங்களை ஆராய்ந்து உலகின் முன் வைத்திருக்கிறார்கள். அடிப்படை உரிமைகளுக்காக போராடியிருக்கிறார்கள். உலகை மாற்றிய இயக்கங்களில் பங்கு வகித்திருக்கிறார்கள். தீராத பிரச்னைகளை எதிர்கொண்டு தமது அறிவுக் கூர்மையால் தீர்த்து, பற்பல துறைகளில் இன்றும் சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லைகளை தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தோ! விலை நிர்ணயித்து பளபளப்பான விலைச் சீட்டுடன் திருமணச் சந்தையில் காட்சிக்கு வரும் ஆண்களை, இப்போது பெண்கள் நிராகரிக்கிறார்கள் வெறும் “சோறும் துணியும்” தருவதாக சொல்லி கணவன் என்ற பெயரில் ஓட்டுண்ணியாக வந்து ரத்தம் குடிக்கும் ஆண்டைக்கு அடிமையாகும் நிலையில் இப்போது பெண்கள் இல்லை. அவர்கள் சொந்தக் கால்களில் நிற்பவர்களாக கௌரவமான தனி நபர்களாக, தன்மானமிக்கவர்களாக இருக்கிறார்கள். செருப்பு இதமாகவும், மென்மையாகவும்

இல்லையென்றால் ‘காலைக் கடித்தால்’ கழற்றி எறிந்து விடுகிறார்கள்.

1983 ஆம் ஆண்டு எனது முதல் கதை பரிசு பெற்ற குறுநாவலாக ஓர் இலக்கிய இதழில் வெளிவந்தது. அப்போது முன்பின் தெரியாத ஒருவர் கதையைப் பாராட்டி கடிதம் எழுதியிருந்தார். தானொரு எழுத்தாளர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். கதை என்னைப் பற்றிய கதை தானே என்ற “அறிவார்ந்த” கேள்வியைக் கேட்டிருந்தார். அதற்குச் சரியானபடி பதிலளிக்க வேண்டுமானால் கடிதம் தான் எழுத வேண்டும் என்பதால், நான் விசயத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

பெண் எழுத்தாளரிடம் இதுபோன்ற அறிவார்ந்த கேள்விகளை எழுப்பும் அறிவுக் குடைச்சல் இந்த ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கு ஏன் வருகிறது? ஆண் என்ற மதரீட்டும், அறிமுகமில்லாத பெண்ணின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் எட்டிப் பார்க்க நினைக்கும் கீழ்த்தரமான லாகிரியும் இத்தகைய அறிவுக் குடைச்சலை ஏற்படுத்திவிடும் போலும்?

நாற்பதாண்டுகள் கழித்து 2023 பிப்ரவரி மாதத்தில் ஒரு காலாண்டு இதழில் எனது சிறுகதை வெளிவந்த போதும், முன்பின் தெரியாத ஒருவர் பேசினார். கைப்பேசியில் அழைத்து, கதை மிக நன்றாக எழுதப்பட்டுள்ளது என்றார். அப்படியா என்றேன் சொந்த அனுபவமின்றி அப்படி ஒரு கதையை எழுதிவிட முடியாது என்று தன் “அறிவார்ந்த” கண்டுப்பிடிப்பையும் சொல்லிக் கொண்டார். அப்படியா? உங்கள் பெயரென்ன? என்றேன். சொன்னார். நீங்கள் எழுதுவீர்களா என்று கேட்டேன். ஆமாம் அந்தப் பெயரில் தான் எழுதுகிறேன் என்றார். எதில் எழுதுகிறீர்கள் என்று கேட்டேன் சொன்னார்.

ஆக, நாற்பதாண்டுகள் கழித்தும் பல ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கு பெண் எழுத்தாளரின் படைப்பு குறித்த கண்ணோட்டத்தில் இம்மியளவும் மாற்றமில்லை. ஆனால் அதை பெண் எழுத்தாளரிடம் தெரிவிக்கும் வழிமுறையிலோ தலைகீழ் மாற்றம் மறுநொடியே கைப்பேசியில் எழுத்தாளரை அழைத்துப் பேச முடிந்துள்ளது. ‘தபால்’ நிலையம் சென்று உள்நாட்டுக் கடித உறை வாங்கவில்லை. கடிதம் எழுதி வைத்து ஓட்டி, மறுபடி தபால் நிலையத்தில் சேர்க்கச் செல்லவில்லை. அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி! உள்ளங்கையில் உலகம்! ஆனால் இப்போதும் அவர்களது ‘அறிவார்ந்த’ கண்டுப்பிடிப்புகள் அப்படியே தொடர்கின்றன.

அப்பாயி செத்தானா...

கோ.அருணகிரி

அப்பாயி நல்ல செவப்பு. நெடுநெடுன்னு வளத்தி. அம்மாவாத்த மூஞ்சி. அந்தத் தழும்பு தெரியாம இருக்க சலிக்க மஞ்சகுளிச்ச மொகம். செருப்பில்லாம நடந்து நடந்து பாதமே தட்டையா லேசா இருக்கும்.

அப்பாயி காலம்பர மூணுமணிக் கெல்லாம் எழுந்தும். அப்பவெல்லாம் மன்னார்குடி கடைத்தெருவ குடிதண்ணீர் புடிச்சி தாரதுக்குன்னு பொண்டுவ இருப்பாங்க. எல்லாக் கட வாசல்லயும் ஒரு பாணையை வெளில வச்சிட்டு போயிடுவாங்க.. அதக் கழுவி ஒரு குடம் தண்ணி ஊத்தி வச்சிடனும். கட தொறந்ததும் முதலாளிங்க உள்ள தூக்கி வச்சிசுவாங்க. குடத்துக்கு பத்து காச கணக்கு வச்ச மாசம் முடிஞ்சதும் தருவாங்க.

இப்ப திருப்பாற்கடல் குளத்துக்கு எதுத்தாப்புல செங்குளம்னும் ஒரு குளம் இருந்துச்சு. அதுக்கு நல்லத்தண்ணி குளம்முனே பேரு. அதுல குளிக்கிறது, துணி துவைக்கிறதுன்னு எதுக்கும் அனுமதி இல்லை. குடிதண்ணீர் மட்டும் தான் எடுக்கனும். பாணையைக் கழுவி அந்தத் தண்ணிய கூட குளத்துல ஊத்தக் கூடாது. கரையில் தான் ஊத்தனும். இதயெல்லாம் கண்காணிக்கவே ஒரு காவக்காரு இருப்பாரு.

கிளப்பு கடைகளுக்குக் கூட மாட்டு வண்டில ஒரு மண்ணெண்ணை பேரலக்கட்டி தண்ணிப் புடிச்சி ஊத்த மேல ஒரு ஓட்டையும், கீழ்ப்புறத்துல ஒரு தகரத்துல குழாய் மாதிரி பத்த வச்சிருக்கு. சவுக்கு கம்புல துணியோளச் சுத்தி அந்தக் கொழாய் அடச்சி இருக்கும். குச்சிய உருவுனா தண்ணீர் தபதபன்னு கொட்டும். தகர டின்னூல புடிச்சி கடைகளுக்கு ஊத்துவாவோ. அந்த டின்னூலேயும் சவுக்கு கம்புதான் ஆணியடிச்சு கைப்பிடியாய் இருக்கும்.

அப்படி கடைகளுக்குத் தண்ணீர் தூக்கி ஊத்துற பொண்டுவள்ள அப்பாயியும்

ஒரு ஆளு. அந்தக் குளத்துலேந்து தண்ணி எடுத்து வர்றது தூரமுனு பத்துக் குடம் குளத்துலேந்தும், ஒரு நாலஞ்சிக் குடம் பைப்பிலேந்தும் அடிக்கிறது வழக்கம். அந்தப் பைப்பு எங்கே இருக்குமுனா, உடுப்பி ஹோட்டல் வாசல்ல. அந்தக் காலத்துல மன்னார்குடில ரெண்டு உடுப்பி இருந்துச்சு. இப்ப பந்தலடியில இருக்கும். உடுப்பிக்குப் பேரு அவத்திக் கீர உடுப்பி. ஹோட்டல் வாசல்ல ஒரு பாய் அவத்திக் கீரையை சாயங்காலத்துல விற்பார். அதுனால சனங்க அப்படியே அடையாளப் படுத்துவாங்க.

வெயில் எறங்குற நேரத்துல ஒரு பலகையில அவத்திக் கீரையை அடுக்கி தண்ணி தெளிச்சி வச்சிருப்பார். பாய்... ஒரு கட்டு கீரன்னு யாரும் கேட்டா...

“சாப்புடவா..? ஆடுமாட்டுக்கா..?ன்னு கேட்பார். சாப்பாட்டுக்கு...”

அடுக்கிய கீரைக் கட்ட பாய் மேலுங் கீழுமா பார்ப்பார். ஒரு கட்ட எடுத்து ஒரு ஒதறு ஒதறி எதுவும் பழுப்பு எல தெரிஞ்சா அத வச்சிட்டு அடுத்தக் கட்ட எடுத்து தனக்கு திருப்தியா இருக்கான்னு பார்த்து,

“ஜோரா இருக்கு. கொழுந்து கீர. அரிசிக் களஞ்ச மொதத் தண்ணிய ஊத்திட்டு, ரெண்டாவது மூணாவது தண்ணிய இறுத்து வச்சிட்டு சோம்பு, சின்ன வெங்காயத்த அம்மியில வச்சி ரெண்டு தட்டுத் தட்டி, நல்ல பழுத்தத் தக்காளியப் ரெண்டு பிச்சிப் போட்டு அரிசி களஞ்ச தண்ணியில கொதிக்க வுடுங்க. நல்லா கீர வெந்ததும் எறக்குற நேரத்துல நாலு தேங்காய் சில்ல அம்மியில வச்சி நச்சிப்போட்டு எறக்குங்க, பிரமாதமா இருக்கும். வூட்டு புள்ளோயளுக்கு அந்தத் தண்ணீர்ச்சாற ஒரு டம்ளர் குடிக்கச் சொல்லுங்க. கீரையும் திண்ணக் கொடுங்க. ரொம்ப நல்லது. காலம்பற வயிறு கலகலன்னு ஆயிடும்..” என்று அவரு பக்குவம் சொல்லிவிக்கிறது அவ்வளவு அழகாய் இருக்கும். காச

வாங்கி பையில் வக்கிறப்பவும் மீதிக்காச நம்மக்கிட்ட கொடுக்குறப்பயும் இன்ஷா அல்லாஹ்னு சொல்லிக் கொள்வார்.

அந்த உடுப்பி வாசல்லயேயும் ஒரு தண்ணி பைப்பு இருந்தது. அதுலயும் பொண்டுவ தண்ணிப் புடிப்பாவோ கடையளுக்கு ஊத்த. மூணு மணியிலேந்து ஆறுமணி வரைக்கும் கடையோளுக்குத் தண்ணி தூக்கி ஊத்திட்டு, அதுக்கப்புறம் ஒரு சேட்டு வூட்டுக்கு வேலைக்குப் போவும் அப்பாயி. அங்கு சாமாஞ்செட்டு வெளக்குறது, துணி துவைக்கிறதுன்னு வேல செஞ்சிட்டு அவங்க தார பலகாரம், ரொட்டிகளை எங்களுக்குப் பங்கு பிரிச்சி தரும். காலம்பற வேறு நீராரத்தக் குடிச்சிட்டு வந்துருப்பானேன்னு பந்தல்டியிலப் பாத்து ஒப்பனுக்கு கொடுத்துட்டுத்தா வாரேங்கும்.

ஏதோ விசயத்துக்கு அப்பாயி கைரேகை வைக்கப் போக.. கைரேக வுழுவவே இல்ல. கைய முந்தானையல தொடச்சி.. தொடச்சி அழுத்துதாம். க்கும்..வுழுவல. 'என்னம்மா வேல செய்யுறேன்னு' அதிகாரி கேட்க வூட்டுவேலைன்னு அப்பாயி சொல்ல, ரெண்டு நாளைக்கு வேலைக்குப் போகாம இருந்துட்டு வந்து வைம்மான்னு சொன்னாராம். அப்படி யொரு பாவப்பட்ட மனுசி அப்பாயி.

அம்மாவுக்கும் அப்பாயிக்கும்மான உறவு என்பது வழக்கமான மாமியா மருமவ உறவுபோல சாடமாட பேச்சுகளும் குத்தம் குறைகள கூட்டிக் கொறச்சிப் பேசிக்கிற வழக்கமா உறவுதா.

“நா மாசமா இருந்தப்பவும் தலச்சம்புள்ள பெத்தப்பவும் இவ ஆயிம் மொவளும் கொஞ்சநஞ்ச அக்குறும்ம அநியாயமா பண்ணுனாளுவோ..?”ன்னு அம்மா சொல்லும்.

ஆனா அம்மாவப் பத்தி எந்தப் புகாரும் சொன்னதே இல்ல அப்பாயி. “நாம என்ன திங்குற சோத்துல மண்ணைய்யா அள்ளி வச்சோம். இந்தப் புள்ளையள கூட நம்ம வூட்டுல அண்டவுடாம பண்ணிப்புட்டாளே இந்த உள்ளிக்கோட்டையா.”

அம்மா பேரு கைகேயி. அந்தப் பேரு அப்பாயி வாயிலே நுழையலேன்னு ராசம்மான்னு பேரு வச்சதாம் என்றாலும், உள்ளிக்கோட்டையான்னே பெரும்பாலும்

சொல்லும். அம்மாவோட சொந்த ஊர் அது.

நா பள்ளிக்கூடம் விட்டு அப்பாயி வூட்டத் தாண்டித்தான் வரணும்.

“ஏல சின்னவன ஓயி வூட்டுல இருக்காளா..?”

“அம்மா அக்காவெல்லாம் நடவுக்குப் போயிருக்கு”

“பூட்டுன வூட்டுல போயி என்ன பண்ணுவ..”

“சாவி எறவானத்துல இருக்குன்னு அம்மா சொல்லிட்டுத்தா போனிச்சி..”

“அவ இருந்தா இங்க வர பயப்படுவ.. இல்லாதப்பனாலும் வாயண்டா..”

நா கிட்டப்போனதும் முந்தானையால் கழுத்து மொகமெல்லாம் தொடச்சிவிடும்.

“மத்தியானம் சாப்ட்டியா, ம..பள்ளியொடத்துல என்ன சோறு..?”

“கோதும் உப்புமா..”

“இங்க நறுவ மீனு கொழம்பு. ஒரு கை சாப்புடென்..”

நான் தயங்குறதப் பாத்து..,

“ஓயிக்குத் தெரியாது வா..” அவ காலத்துலதா எங்கள கண்ணுல கானட்டைன்னா. இந்தப் புள்ளயளக் கூட ஓட்டவுடாம வச்சிருக்காளேன்னு, கண்ணுருக்குற வர தண்ணிவத்திப் போவாது. அவளுக்கு நா ஆவாதவனா இருந்தாலும், நீ யெம் பேரப்புள்ளன்னு இல்லாமப் போயிருமாய்யா..?”ன்னு அது கேட்டுக்கிட்டே சோறு போடும்.

யாரு எனக்கந்த ஒப்பாரிய சொல்லிக் கொடுத்ததுன்னு நெனவில்ல. எந்த விருந்தாடி அப்பாயி வூட்டுக்கு வந்தாலும் நா செத்தா எப்படி அழுவேன்னு இந்தச் சின்னப்பயல கேளுங்கடியாயானு சொல்லிட்டு அப்பாயி கட்ட சொவத்துக்குப் பின்னால ஒளிஞ்சி நிக்கும்.

நா அந்த ஒப்பாரிப் பாட்ட சொல்லிக் காமிப்பேன்.

“அப்பாயி செத்தான்னா அப்பாயி செத்தான்னா.. கப்பல்ல அரிசி வரும் கப்பல்ல அரிசி வரும்.. சிஞ்சிம் குதிர வரும் சிஞ்சிம் குதிர வரும்.. சிரங்கத்துக் கோடி வரும்

சீரங்கத்துக் கோடி வரும்..
 சின்னப் பேர வாரானனு
 சவத்த நிறுத்திடுங்க
 சவம்போட்டு காத்திருங்க..!”

ன்னு நா தாளம்போட்டுப் பாட
 ஏட்டியாயா எப்புடி பாடுறாண்டின்னு
 அதுவொ தாவங்கொட்டையில கை வச்சி
 ஆச்சர்யப்படுங்க. ஓடனே ஒளிஞ்சி நிக்கிற
 அப்பாயி ஓடியாந்து,

“அட என்னப் பெத்த ராசா.. ஓம்
 ஒப்பாரிக்கே நா சாவலாண்டா”ன்னு

கன்னத்த ரெண்டு கையாலயும் வழிச்சி
 தா நெத்தியில வச்சி திஷ்டி கழிக்கிற
 மாரி நெட்டி முறிக்கும். எனக்கு எதுவும்
 திண்பண்டம் தரதுன்னாக் கூட நீயந்த
 ஒப்பாரிய சொல்லு அப்பத்தான்
 தருவேங்கும். நா சொன்னா வாரி
 அணச்சிக்கும். அப்பாயி செத்துப்
 பல வருசம் ஆனப்பின்னும் அத
 நெனக்கையிலே எல்லாம் “அப்பாயி
 செத்தான்னா”ன்னு அந்த ஒப்பாரிய
 மனசுக்குள்ள பாடிக்கிறேன். ●

கவிதை

...சுயம்பு விட்டு... ..

எ(ந்)ன் தாயப் போல
 வேறார்க்கும் இல்லே
 என் வயசுக் காலத்திலே
 நான் பார்த்ததில்லே
 ஏழெட்டைப் பெத்தவ.
 சீர்கெட்டுச் செத்தவ
 மார்குட்டும் சோகத்தை
 போற நாள் மட்டும் சுமந்தவ

கஞ்சிப் பாணைக்குள்ளே
 கையை மட்டும் நனச்சவ
 அஞ்சுக்கும் மூனுக்கும்
 அளந்தே தான் போட்டவ
 மிஞ்சும் பசிப்பிணியை
 மீறி வாழ்ந்தவ..

ஆத்தா நீ தேரும் இழுத்ததில்லே...
 திருநாளும் கண்டதில்லே
 ஆத்தைக் கடந்துபோயி
 அடுத்த ஊரும் பார்த்தில்லே

ஓலைக் குடிசையையே
 உலகமாப் பார்த்தவ நீ
 மண் சுவத்துக்குள்ளே
 மானத்தோட வாழ்ந்து மடிஞ்சவ நீ

ஆணையும் பொண்ணையும்
 இரு கண்ணாகப் பார்த்தவ நீ
 கண்மறைச்சக் காலத்திலும்
 கவிதைப் படிச்சவ...நீ

இமைச்சுருக்கி
 கதைப் படிச்சி, கதைப்படிச்சே
 சிறுகதையாகிப் போனவ...நீ

அம்மா உனக்கு ஆக்கி
 அடிச்சிப்போட்டு
 ஒன் ஆயுசை நீடிக்கச்செய்ய
 வக்கத்தப் பயமவன் நான்
 அந்த பாக்கி சாக்கி எல்லாம்
 இந்தா..பாட்டா சமைச்சிருக்கேன்

உன் பாதத்தடியில்
 படைச்சிருக்கேன்
 ஏத்துக்க எந்தாயே
 ஏத்துக்க.. ஏத்துக்க.. நீ!

சென்மம் மறுசென்மமெல்லாம்
 உண்மையா இருக்குமுன்னா
 வரும் ஜென்மத்திலே நான்
 உன் குகை வயிற்றுக் கோவிலுக்குள்

பத்துக்குமத்தியிலே இல்லே
 ஒத்தை சிங்கமாப் பொறந்து
 ஓசத்தியா வச்சுக்குவேன்
 ஊருமெச்ச வாழ வைப்பேன்..
 சத்தியம் தாயே.. இது சத்தியம்..
 இப்படிக்கு உன்
 கண்ணம்பய....

- மன்னை எம்.என்.கண்ணன்

சு.இராமசுப்பிரமணியன்

உலகமயமாக்கலுக்குப் பிறகு, ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த தமிழரின் உணவு, உடை, உறையுள் போன்ற பழக்கவழக்கங்களில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. அதன் காரணமாக, ஈராயிரம் ஆண்டுப் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சித் திடீரென அறுபட்டுவிட்டது. 70 வயதைக் கடந்து வாழும் எங்கள் தலைமுறையினர் அம்மாற்றங்களை நேரில் கண்டு உணர்ந்து வாழ்ந்துவருகிறோம். 70 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையப் பழக்கவழக்கங்களை இன்றைய தலைமுறையினர் அறியமாட்டார்கள். காரணம் மாற்றங்கள் மிக விரைவாக நிகழ்ந்துவிட்டன.

மாற்றங்கள் என்று சொல்லும் போது, அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தளத்தில் மட்டுமல்லாது பண்பாட்டுத் தளத்திலும் மிகமிக விரைவான மாற்றங்களைக் கடந்த 50 அல்லது 60 ஆண்டுகள் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டன. சிறுவர்கள் அரைக்காலுடுப்பும், பெரியவர்கள் முழுக்காலுடுப்பும் அணிந்த எங்கள் காலம் மலையேறிப் போய், பெரியவர்கள் அரைக்காலுடுப்பும், சிறுவர்கள் முழுக்காலுடுப்பும் அணிவது போன்ற தலைகீழ் மாற்றங்களையும் நாங்கள் கண்டு வருகிறோம். பழைய தலைமுறையினரில், மாற்றங்களை ஏற்பவர்களும், உடனடியாக ஏற்க தயங்குபவர்களும், ஏற்க மறுப்பவர்களும் உண்டு.

சங்க இலக்கியம் பரந்து விரிந்தப் பெருங்கடல், கரையில் நின்றால் சிப்பிகள் கிடைக்கும். ஆழ்கடலில் இறங்கி மூச்சடக்கினால் முத்தும் கிடைக்கும். பெருங்கடல் எவர் ஒருவரின் தனி உடமை அல்ல. அப்படித்தான் சங்க இலக்கியங்களும். எவரும் வாசிக்கலாம், பயனும் பெறலாம். தேவை, முயற்சி மட்டுமே. அகநானூறு வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பாடலில் சொல்லப்பட்ட செய்திகள் என்னை, எனது இளமைக்காலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றன.

அகநானூறு என்னும் போதே, அது அன்றையத் தமிழர்களின் அகவாழ்வை விவரிக்கும் பாடல்களைக் கொண்டது என்று புரிந்து கொள்ளலாம். எனது வாசிப்பில், புறப்பாடல்களை விடவும் அகப்பாடல்களே அன்றைய மண், மரம், மாந்தர், ஆறு, ஏரி, அருவி, மலை, விலங்குகள், மீன்கள், பறவைகள் உள்ளிட்ட அன்றைய தமிழ் நிலப்பரப்பினை, அவற்றோடு இயைந்தத் தமிழர் வாழ்வியலைப் பெரிதும் காட்சிப்படுத்துபவையாக உள்ளன.

எனக்குத் தெரிந்து, மண்பானையில் சோறு பொங்கி, மண்சட்டியில் குழம்புவைத்து, மண்பாத்திரத்தில் உணவருந்திய காலமாக எங்கள் இளமைக்காலம் இருந்தது. தைப்பொங்கலுக்கு வெளியூர்களில் இருந்து மாட்டுவண்டிகளில் பலவகையான மண்பாத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து குவித்திருப்பார்கள். எங்கள் ஊர்களில், பொங்கல் என்றாலே, அன்றைய அன்றாட வாழ்வில் பயன்பட்டுவந்த மண்பாத்திரங்களும், சிரட்டை (கொட்டாங்கச்சி) அகப்பைகளும் தான். கரும்பு, மஞ்சள், இஞ்சி, பனங்கிழங்கு, சிறுகிழங்கு எல்லாம் பொங்கல் அன்று மட்டுமே சிறப்புப் பெறுபவை. சமையலுக்கு மண்பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்துதல் ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தத் தமிழர் பண்பாடு.

சங்க காலத்தில் தமிழர் திருமணங்கள் பெண்களாலேயே நடத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகநானூறு 86, 136 ஆகிய இரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே அதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன.

“உச்சிக் குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர் பொது செய் கம்பலை முது செய் பெண்டிர் முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரதர”

- அகநானூறு 86-வது பாடல்
மணமகள், வதுமைமணம் என்னும் திருமணம் நடக்கும் மணமகன் இல்லம் நோக்கி, நடந்து செல்கிறான். அவளுக்கு முன்னும் பின்னும் மூத்த மகளிர் நடந்து செல்கின்றனர். முன்னால் நடந்து செல்லும்

வைகு புலர் விடியல்

வை பெயர்த்து ஆட்டி

மகளிர் நீர் நிரம்பிய மட்குடங்களைச் (நிறைகுடம்) சுமந்து செல்ல, பின்னால் நடந்து செல்லும் பெண்கள், புதுமனைக்குத் தேவையான புது மட்பாண்டங்களைச் சுமந்து செல்கின்றனர் என்பது இந்தப் பாடல் கூறும் செய்தி.

எங்கள் இளமைக்காலம் வரையிலும் தொடர்ந்துவந்த, ஈராயிரம் ஆண்டுகால வரலாறு கொண்ட மட்பாத்திரங்கள் மெல்லமெல்ல பீங்கான் பாத்திரமாக ஈயப்பாத்திரமாக, ஈயம்பூசப்பட்டப் பித்தளைப் பாத்திரமாக, எவர்சில்வர் பாத்திரமாக, மாறிவந்தது. சட்டென்று ஒருநாள் அனைத்தும் பிளாஸ்டிக்காக மாறிவிட்டது.

சில தினங்களுக்கு முன்பு, திருச்சியில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக, 'இன்டர்சிட்டி' பகல்நேர விரைவு வண்டியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தேன். கோயில்பட்டியில் அப்பா, அம்மா, திருமணமான மகள், அவளது கைக்குழந்தை ஆகியோரைக் கொண்ட குடும்பத்தினர் எனது இருக்கைக்கு அருகே வந்து அமர்ந்தனர். அவர்கள் தூத்துக்குடியில் இருந்து வருவதாகக் கூறினார்கள். உணவருந்தும் நேரம் என்பதால், அம்மா ஒரு பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியை எடுத்தார். அதனைப் பார்த்ததும் எனக்குப் பழைய நினைவுகள் வந்துவிட்டன.

ஒன்றாம் வகுப்பு முதல், பதினோராம் வகுப்பு வரையிலும் மதிய உணவைப் பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியில் தான் எடுத்துச்செல்வேன். நான் மட்டுமல்ல, அன்று அனைத்து மாணவர்களுமே

அப்படிப் பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியில் தான் சோறு கொண்டு வந்தார்கள். குறிப்பாகப் பழைய சோறு தான். எருமைத் தயிர்விட்டுப் பிசைந்த சோற்றில், அம்மியில் அம்மா கைகளால் அரைத்தத் தேங்காய்த் துவையல் அல்லது சுண்டக்கறி ஊறியிருக்கும். அந்தச் சுவைக்கு இன்று வரையிலும் ஈடு இணை நான் கண்டதில்லை.

ஆனால், நாகரீகம் பெரிய அளவில் வளர்ந்துவிட்ட இன்றையக் காலத்தில், உணவு எடுத்துச் செல்லப் பலவகைக் கலன்கள் பயன்பாட்டிற்கு வந்துவிட்ட பிறகும், இரயில் பயணத்திற்குச் சோற்றைப் பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியில் எடுத்து வந்திருந்த அந்தக் குடும்பம் என்னை உண்மையிலேயே வியக்க வைத்ததோடு, கவர்ந்தும் விட்டது. காரணம், நவீனமாக்கப்பட்ட உண்கலன்களை வாங்கமுடியாத அளவிற்கு எளியக் குடும்பமும் அல்ல என்பது அவர்களுடனான உரையாடலில் இருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

மாத்திரமல்ல, ஒரு தூக்குச்சட்டியில் பிசைந்த சோறு இருந்தது. சாப்பிடுவதற்கான தட்டுக்கள் எதுவும் இல்லை. எப்படிச் சாப்பிடுவார்கள் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அந்த அம்மா திருமணமாகிப் பிள்ளையும் பெற்ற தனது மகளின் வாயில் சோற்றை ஒவ்வொரு கவளமாக ஊட்டிவிட்டார்கள். மகள் போதும் என்று சொன்ன பிறகு, அம்மா உணவருந்தினார்கள்.

இன்னொரு இன்ப அதிர்ச்சியும் எனக்குக் காத்திருந்தது. கைக்குழந்தை பசித்து அழுதபோது, சுடிதார் அணிந்திருந்த

பொங்கழி - தூற்றாப் பொலி

பொங்கழி முகந்த தா இல் நுண்துகள்

போதும், கொஞ்சமும் தயங்காமல், அந்த இளம்பெண் பிள்ளைக்குத் தாய்ப்பால் கொடுத்தார். வீடுகளில் கூட, இன்று காணக்கிடைக்காத காட்சிகளை, ஓடும் இரயிலில் காணமுடிந்தது. பொது இடம் என்ற போதும் அதுபற்றிய கவலை எதுவும் இன்றி, இரண்டு அம்மாக்களும், தாய்மை உணர்வைக் காட்டியது மெய்சிலர்க்க வைத்தது. இப்படிப்பட்ட சில குடும்பங்கள், அன்றைய தமிழர் பண்பாடுகளை இன்றளவும் பேணி வருகிறார்கள் என்பதையும் சொல்லி ஆகவேண்டும். மாத்திரமல்ல குழந்தைகள் மீதானப் பாசத்தில் அப்பாக்களுக்கும் அம்மாக்களுக்கும் என்றுமே நிகர் இல்லை என்பதையும் அந்நிகழ்வு உணர்த்தியது.

பனையோலைப் பட்டைகள் பதநீர் குடிப்பதற்கு மட்டுமே என்று மிகப் பெரும்பாலோர் கருதுவதற்கு இடம் உண்டு. ஆனால், முன்பெல்லாம் வயல்வேலை செய்வோர் பழைய சோற்றை, பனையோலைப் பட்டைகளில் போட்டுத்தண்ணீர் ஊற்றிக், கஞ்சியாக்கிக் குடிப்பது வழக்கம் நான் எனது பள்ளி இறுதி ஆண்டில், இறுதித் தேர்விற்கு முன்பானப் படிப்பு விடுமுறையில் உளந்து காவலுக்கு சென்றிருக்கிறேன். வயல் தாமிரபரணிக் கரையோரம் இருந்தது. அப்போது, பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியில் பழைய சோறு கொண்டு சென்று, பனையோலைப் பட்டையில் கஞ்சிகுடித்து, தாமிரபரணி ஆற்றில் மாடுகள் போல் குனிந்து வாயால் தண்ணீர் மண்டியிருக்கிறேன். அப்படிப் பனை ஓலைப்பட்டையில் உணவருந்துவது ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து

வந்த வழக்கம் என்பது 37-வது அகநானூறு பாடலை வாசித்த போது தெரியவருகிறது.

‘மறந்து அவண் அமையார் ஆயினும் கறங்கு இசை

கங்குல் ஓதைக் கலி மகிழ் உழவர்
பொங்கழி முகந்த தா இல் நுண் துகள்
மங்குல் வாஅன் மாதிரம் மறைப்ப
வைகு புலர் விடியல் வை பெயர்த்து
ஆட்டி

தொழிற் செருக்கு அனந்தர் வீட எழில்
தகை

வளியொடு சினைஇயவண் தளிர்

மாஅத்துக்
கிளி போல் காய கிளைத் துணர் வடித்து
புளிப்பதன் அமைந்தபுதுக் குட மலிர்

நிறை
வெயில் வெரிந் நிறுத்த பயில் இதழ்ப்
பசுங் குடை

கயம் மண்டு பகட்டின் பருகி காண் வர்
கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ

வெள்ளிக்
கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை
வாங்கு கை தடுத்த பின்றை ஓங்கிய
பருதிஅம் குப்பை சுற்றி, பகல் செல்

மருதமர நிழல் எருதொடு வதியும்

காமர் வேனில்மன் இது
மாண் நலம் நுகரும் துணை

உடையோர்க்கே”

- (அகநானூறு, பாடல் 37 -
விற்றுற்று முதெயினனார்)

ஊர் தோறும் ஆடல் அரங்கிலும், பாடல்
அரங்கிலும் இனிய இசை ஒலிக்கும் இரவுப்

பொழுதில் மிகுதியாகக் கள்ளாண்டுக் களைத்த உழவர் காலைப் பொழுதில் எழுந்து வேலைகளைச் செய்யும் பொருட்டு ஆட்களை எழுப்பும் ஓசை கேட்கிறது.

விளைந்த நெற்பயிர்களை அறுத்து, அடித்து நெல்மணிகளைப் பிரித்துவிட்டு வைக்கோலை போராகக் குவித்து வைத்திருக்கின்றனர். பொழுது புலரும் காலைப் பொழுதில், ஒருபுறம், முதல்நாள் இரவில் தூற்றாமல் விட்டுச் சென்ற நெற்பொலியைச் (பொங்கழி) சிலர் தூற்றுகின்றனர். வேறுசிலர், வைக்கோல் போரைப் பிரித்துத் தரையில் வட்டமாகப் பரப்பி, அவற்றின் மீது பிணைக்கப்பட்ட கடாமாடுகளை நடக்கவிட்டு, அதன்பின் உதிர்ந்த நெல்லைத் தூற்றிக் குவிக்கின்றனர். தூற்றாதப் பொலியினின்றும் கூடைகளால் வாரப்பட்ட நெல்லுடன் கலந்தப்பதர்களும் துகள்களும் தூசுகளாக எழுந்து இருண்ட மழை மேகம்போல் திசைகளை மறைத்ததாக அக்காட்சியைப் பாடல் நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது.

இதனை சூடித்தல் (சூழமடித்தல்) அல்லது பிணையல் அடித்தல் என்பார்கள். எருமைக்கடா மாடுகளைப் பிணைத்துப் பிணையல் அடிப்பார்கள். காளை மாடுகளையும் பிணையலில் கட்டுவதுண்டு. ஆனாலும் எருமைப் பிணையலைத் தான் உழகுடிகள் விரும்புவார்கள். பால் தரும் எருமை மாடுகளையோ, பசுமாடுகளையோ, குறிப்பாகப் பால் கறக்கும் மாடுகளை அப்படிப் பிணையலில் கட்டுவதில்லை. அப்போது அந்த கடா மாடுகள் வைக்கோலைத் திண்பதுண்டு. அதிலிருந்து பிறந்தது தான், 'பிணையல் அடிக்கும் மாட்டை வாயைக் கட்டமுடியுமா?' என்னும் சொல்வடை. இன்றைய நம் அரசியல் வாதிகளுக்கும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும் ஒருவாய் வைக்கோல் அல்ல வைக்கோல் போரையே தின்றுவிட்ட பிறகும் பசி அடங்காமல் திரிகின்றனர் என்பதால் அவர்களுக்கு இப்பழமொழிப் பொருந்தாது. நெல் அறுக்க அடிக்க இயந்திரங்கள் வந்துவிட்ட பிறகு இந்தப் பழக்கம் மறைந்து விட்டது.

அப்படி வேலை பார்த்ததில் உழவர்களுக்குக் களைப்பு ஏற்படுகிறது. அதனைப் போக்க, அருகில் உள்ள மாமரத்தில் கொத்தாகக் காய்த்திருக்கும் கிளிமூக்கு மாங்காய்களைப் பறித்து (மாஅத்துக் கிளி போல் காய) புதிய மண் குடத்தில் இட்டுவைக்கிறார்கள். அதன் காரணமாகப் பெருகும் புளிப்புச்சுவை உண்டாகுமாறு பதப்படுத்தியச் சாற்றை, பனையோலைப் பசங்குடையில், அதாவது பச்சைப் பனையோலையில் செய்யப்பட்ட உண்கலத்தில் (பட்டையில்) வார்த்து, குளத்து நீரில் வாய்வைத்து மண்டும் எருமைக் கடாக்களைப் போல, வாயால் வேண்டுமளவுப் பருகுகின்றனர்.

பின்பு உழவர்கள், கொள்ளும் பயறும் பாலுடன் கலந்து சமைக்கப்பட்ட கஞ்சியையும், வெண்மையான சோற்றுப்

பருக்கைகளைக் கொண்ட கூழுடன் கலந்து 'போதும்' என்று சொல்லும் அளவிற்குப் பருகுகின்றனர்.

மருதமர நிழலில் வட்ட வடிவாகக் குவிக்கப்பட்ட அழகிய நெற்பொலி பொன்னிறத்தில் பரிதிபோல் காட்சியளிக்கிறது. அதனைச் சுற்றி, வேலை செய்த களைப்பும், உண்ட களைப்பும் தீர, தங்கள் எருதுகளுடன் தங்கி இளைப்பாறுகின்றனர் என்பதாகப் போரடித்து நெல்லைப் பிரிக்கும் காட்சியை நம்கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது இப்பாடல். உழகுடிகள் கடினமாக உழைத்திருக்கின்றனர். உழைப்பிற்கேற்ப உடலுக்கு ஆற்றல் தரும் உணவும் உண்டிருக்கின்றனர்

என்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முன்பெல்லாம் வயல் வேலை செய்பவர்கள், பனை ஓலைப்பட்டையில் கஞ்சி குடிப்பார்கள். அந்தப் பட்டையைக் கழுவி வைத்து மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்துவதும் உண்டு.

பனை ஓலையில் உண்கலம் செய்தல் அல்லது பட்டைபிடித்தல் ஒரு கலையாகும். பச்சைப் பனையோலையில் தான் பட்டைபிடிக்க முடியும் எனக்கும் பட்டைபிடிக்கத் தெரியும். இளம் பனை ஓலையில் தான் பட்டைப்பிடிக்க முடியும் கவனமாகப் பட்டை பிடிக்கவில்லை என்றால், கீறல் விழுந்துவிடும். அதில் ஊற்றும் பதநீர் அல்லது கஞ்சி ஒழுகிவிடும். எங்கள் பகுதியில் பனை ஓலையில் உள்ள நரம்பை (கீற்றைக்) கண் என்பார்கள். ஏழுகண் பட்டை, ஒன்பது கண் பட்டை என்று சொல்வதுண்டு. கண்களின் (நரம்புகளின்) எண்ணிக்கைக்கு ஏற்றாற்போல் பட்டையின் கொள்ளளவு கூடும். முன்பெல்லாம் பதநீரை (அல்லது) கள்ளை மிகச் சிறிய மண்கலையத்தில் தான் அளந்து கொடுப்பார்கள். அதற்கு 'சுண்டு' என்று பெயர். அதுபோலவே, மோரைச் சிரட்டையில் (கொட்டாங்கச்சி) அளந்து கொடுக்கும் வழக்கமும் இருந்தது. (மலையாள மொழியில் உதட்டைச் 'சுண்டு' என்பார்கள். அது மிகவும் பொருத்தமான சங்கத் தமிழ்தான்.

திரும்பத்திரும்பப் பயன்படுத்தும் விதத்திலான பட்டைகளைப் பிடிப்பதற்கான ஓலையை எவ்வாறு பதப்படுத்த வேண்டும் என்னும் தகவலை, 'வெயில் வெரிந் நிறுத்த பயில் இதழ்ப் பசங் குடை' என்னும் வரியிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். வெட்டிய பனை ஓலையை அதன் மதுகுப்பக்கம் வெயிலில் படுமாறு மேற்புறம் கீழாகக் கவிழ்த்து வைத்து வெயிலில் வாடவிட்டால் (காயவைப்பதில்லை). அதனை நாம் விரும்பும் விதத்தில் வளைக்கலாம் என்பதாக ஒரு குறிப்பு கிடைக்கிறது. இப்படி வாடவைத்து, பதப்படுத்தி உருவாக்கப்படும் பனையோலை பட்டைகள் இன்றும் குமரி மாவட்டத்தில் சுடுகஞ்சி எடுத்து

விளம்புவதற்கும் (பரிமாறுவதற்கு), திருமணம் போன்ற நிகழ்வுகளில் சமையலில் சாம்பார், இரசம், வெந்நீர் போன்றவற்றை இடமாற்றம் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

எங்கள் இளமைக் காலங்களில் கிணற்றில் நீர் இறைக்கவும் பனையோலைப் பட்டைகளைப் பயன்படுத்தியதுண்டு. ஒரு காலகட்டத்தில் பனையோலைப் பட்டையைப் பயன்படுத்துதல் வர்க்கம் சார்ந்ததாக இருந்தது. அதாவது கிணற்றில் தண்ணீர் இறைப்பதற்கு, இரும்பு வாளிகள் வாங்க முடியாத ஏழைகள் பனையோலைப் பட்டைகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் அடையாளமாக பனையோலைப்பட்டை மாறிப்போனது மோசமான சாதி அரசியல்.

நாங்கள் மன்னார்குடிக்கு வந்த புதிது. ராஜவீதியில் ஏழிலைக்கிழங்கு (மரவள்ளிக் கிழங்கு, மாச்சீனிக் கிழங்கு, குச்சிக்கிழங்கு, கப்பக்கிழங்கு) வாங்கினேன். எங்களுக்கு அது மிகவும் பிடித்த உணவு. அதனைப் பார்த்ததும் என்னுடன் வந்த கீழ்த் தஞ்சையைச் சேர்ந்த பேராசிரிய நண்பர் சிரித்தார். என்ன என்று கேட்டபோது, அதனை அங்குள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மட்டுமே உண்பதாகக் கூறியது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மேல்சாதியினர் மட்டுமல்லாது இடைநிலை சாதியினரும் உணவு, உடை, உறையுள், பேச்சுமொழி என்று அனைத்து விதிலும் உழைக்கும் மக்களை ஒடுக்கி ஒதுக்கி வைத்திருந்தார்கள் என்னும் உண்மையும் முகத்தில் அறைந்தது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களை வாசிக்கும் போதே நாகரீகம் என்னும் பெயரில் நாம் இழந்திருக்கும் உடலுக்கு ஊட்டம் தரும் உணவு வகைகளும் மனதுக்கு மகிழ்வளிக்கும் பழக்கவழக்கங்களும் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. அதோடுகூட சங்க காலத்தில் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்த பண்பாடுகளில் சிலவற்றைப் பின்னால் வந்தவர்கள் மேல் கீழ் என்னும் சாதி அடையாளமாக மாற்றிவிட்ட அவலமும் நமக்குப் புரிகிறது.

கரியூர் கஸ்பா

கப்ரா

சங்கையா குளித்துக் கரையேறிய போது இருட்டு இன்னும் விலகவில்லை. அந்த வருடம் கரிமலையில் ஓரளவு நல்ல மழை என்பதால் கரியாற்றில் தண்ணீர் வரத்து வழக்கத்தைவிட அதிகம். அதனால் மேல வாய்க்காலிலும் தண்ணீர் இடுப்பளவுக்கு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இல்லையென்றால் பொதுவாக அந்த நேரத்தில் ஓரடி ஆழத்திற்கு தான் வாய்க்காலில் தண்ணீர் ஓடும்.

நன்றாக முங்கிக் குளித்தால் தான் சங்கையாவுக்கு குளித்தது போல இருக்கும். படித்துறையில் அவரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாததால் ஈர வேட்டியை கழற்றிவிட்டு சிவப்பு ஈரிழைத் துண்டால் உடலைத் துவட்டிக் கொண்டு அதை இடுப்பில் கட்டியவாறே ஈர வேட்டியைக் கல்லில் அடித்துத் துவைத்துப் பிழிந்து உதறினார். அதையே மீண்டும் கட்டிக் கொண்டு படியேறி கரைக்கு வந்தபோது தூரத்தில் நடேச குருக்களைய்யா வருவது தெரிந்தது. ஊரில் விடிவதற்கு முன்னால் வாய்க்காலில் குளிப்பது அவர்கள் இருவர் மட்டும் தான். குளிருக்குப் பயந்து கொஞ்சம் வெளிச்சம் வந்த பின்தான் படித்துறையில் நடமாட்டம் அதிகரிக்கும்.

சங்கையா எதிரில் வந்த நடேசனுக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு பிள்ளையார் கோவில் சுவரை ஓட்டி வளர்ந்திருந்த

அரளிச் செடிகளில் இருந்து கொஞ்சம் பூக்களைப் பறித்து துண்டில் பொதிந்து கொண்டார். கொஞ்சம் நடந்து வலதுபுறம் திரும்பியதும் பிள்ளையார் கோவில் வாசல் நடேசன் வந்து தான் கதவு திறக்க வேண்டும். சாத்திய கதவிற்கு முன் நின்று மனதிற்குள் பிள்ளையாரை நினைத்துக் கொண்டே மூன்று தோப்புக் கரணங்கள் போட்டார். 'அப்பனே எல்லாத்தையும் காப்பாத்துப்பா' என்றவாறே அழிக்கதவில் மாட்டியிருந்த திருநீற்றுக் கிண்ணத்தில் இருந்து திருநீறு எடுத்து நெற்றியில் பட்டையாகப் பூசிக் கொண்டார். கண்களை மூடி சிறிது நேரம் வணங்கினார்.

சங்கையா கடைக்கு வந்தபோது ஏற்கனவே கடைக்கு முன் கிடந்த பெஞ்சுகளில் ஆட்கள் இருந்தார்கள். காப்பி குடிக்க இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்து விடுபவர்களுக்கு அப்படியே நூறடி நடந்து வாய்க்காலில் குளித்துவிட்டு வர என்ன சிரமமோ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டவாறே கடையின் பூட்டைத் திறந்து மரக்கதவுகளைத் திறந்தார்.

வெளிச்சம் வராததால் கடைக்குள் இருட்டாக இருந்தது. கடையில் மாட்டியிருந்த ஒரே ஒரு குண்டு பல்பை எரிய விட்டதும் கிடைத்த வெளிச்சத்தில் கல்லாவுக்குப் பின்னால் மாட்டியிருந்த பிள்ளையார் படத்திற்கு முன் துண்டில்

இருந்து சில பூக்களை எடுத்து வைத்துவிட்டு அங்கிருந்த விபூதியை எடுத்து பூசிக் கொண்டார். சில விநாடிகள் கண்களை மூடி வணங்கிவிட்டு எதிர்புறச் சுவரில் மாட்டியிருந்த தியாகராஜ பாகவதர் படத்திற்கு முன்னும் மீதியிருந்த பூக்களைப் பரப்பினார். பாகவதர் படத்தின் முன்னும் சிறிது நேரம் கண்களை மூடிக்கும்பிட்டார். அடர்ந்த கிராப்புடன் படத்தில் சிரித்த முகத்தோடு இருந்தார் பாகவதர். இரண்டு படங்களின் முன்னும் சந்தன வாடை வீசும் பத்திகளைக் கொளுத்தி வைத்தார்.

பாகவதர் படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சங்கையாவுக்கு மனதிற்குள் அம்பிகாபதியாகவும் சிவகவியாகவும் ஹரிதாசாகவும் அசோக்குமாராகவும் பாட்டுப் பாடியவாறே பாகவதர் சிறிது நேரம் வந்து போவார். இன்று நேற்றல்ல அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாக அதே இடத்தில் பாகவதர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாகவதர் இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் சங்கையா அந்தகாப்பிக்கடையை ஆரம்பித்திருந்தார். கடைக்குப் பெயரே பாகவதர் காப்பி கிளப் தான். அப்போது சங்கையாவுக்கு பதினெட்டு வயதுதான். இள ரத்தம் பாகவதரின் குரலும் நடிப்பும் கட்டிப் போட்டிருந்த அந்தக் காலத்து இளைஞர்களில் சங்கையாவும் ஒருவர். சங்கையாவுக்கு குரல் வளமும் கொஞ்சம் உண்டு. பாகவதர் மாதிரியே கிராப் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். பாகவதரின் பாடல்களை ஓரளவிற்கு பாகவதரைப் போலவே பாடிக்கொண்டே இருப்பார்.

கடை திறந்த ஒரு வாரத்தில் பாகவதர் இறந்து போன செய்தி கிடைத்ததும் கடையை மூடிவிட்டு திருச்சிக்குப் போனவர் மூன்று நாட்கள் கழித்துதான் திரும்பினார். வந்து பல நாட்களுக்கு கடைக்கு வருபவர்களிடம் பாகவதர் பற்றிப் பேசிப் பேசி மாய்ந்து போனார். அன்றில் இருந்து ஆரம்பித்ததுதான் பாகவதர் படத்திற்கு பூக்கள் போட்டு பத்தி கொளுத்தி வைக்கும் பழக்கம். தவிர்க்க முடியாமல் கடை திறக்காமல் போகும் நாட்கள் தவிர பாகவதர் படத்திற்குப் பூக்கள் வைத்து பத்தி கொளுத்தாமல் இருந்ததில்லை.

சங்கையா அடுப்பின் முன் வந்து பாய்லரை எடுத்து அடுப்பில் வைக்கும் போது அவரது மனைவி தாயம்மாள் ஒரு கையில் பால் பாத்திரத்தோடும் இன்னொரு கையில் வடைகள் இருந்த பித்தளைப் போணியோடும் கடைக்குள் நுழைந்தாள்.

சங்கையா பாலைப் பாத்திரத்தில் ஊற்றி அடுப்பை பற்ற வைத்தார். பாய்லரில் தண்ணீர் நிரப்பி அதையும் அடுப்பில் வைத்தார் தாயம்மாள் வடைகளைக் கண்ணாடிப் பெட்டியில் அடுக்க ஆரம்பித்தாள். சங்கையா கல்லா மீது இருந்து டேப் ரிக்கார்டரை ஓட விட்டார்.

விநாயகனே வேல்வினையை வேர் அறுக்க வல்லான் - சீர்காழியின் கணீர் குரல் கேட்டதுமே கடை முன் உட்கார்ந்திருந்த கூட்டம் சுறுசுறுப்பானது. ஆச்சு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் காப்பி தயாராகிவிடும். தாயம்மாள் கிழித்து வைத்திருந்த வாழை இலைத் துண்டுகளில் வடைகளை வைக்க வைக்க கூட்டம் எடுத்து சூடான வடைகளை ருசித்தவாறே காப்பிக்கு தயாரானது.

கேஆர்டி பேருந்து கடை முன் வந்து நின்றது. அன்றைய தினத்தந்தியையும், தினமலரையும் எடுத்துக் கொண்டு இறங்கிய நடத்துநர் அவருக்கு முன் நீண்ட ஏதோ ஒரு கையில் தினசரிகளைக் கொடுத்துவிட்டு சங்கையாவிற்கு முன் வந்து நின்றார். ஓட்டுநரும் தொடர்ந்துவர இருவர் கைகளிலும் டபராவில் கவிழ்த்த டம்ளர்களை நீட்டினார் சங்கையா. பயணிகளிலும் சிலர் இறங்கி வடைகளையும் காப்பியையும் சாப்பிட்ட பிறகு காசு கொடுத்துவிட்டு ஓட்டுநரும் நடத்துநரும் ஏறிக் கொள்ள பேருந்து கிளம்பியது.

உள்ளூர் கூட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கூடிக் கொண்டிருந்தது. சங்கையாவும் தாயம்மாளும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். காப்பி வடைகள் கொடுப்பது, காலி தம்ளர்களைக் கழுவி அடுக்குவது காசை வாங்கி கல்லாவில் போடுவது என்று பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் இருவரும்.

“வேழ முகத்தானே ஞான முதல்வனே” - சீர்காழியின் கணீர் குரல் நின்றதும் ‘தின கருணா கரனே நடராஜா நீலகண்டனே’ - பாகவதரின் வெண்கலக் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. முதல் பாடல் மட்டும் தான் சீர்காழி இனி இரவு கடை மூடும் வரை

பாகவதரின் பாடல்கள் தான் மாறி மாறி ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும். அந்தக் குரல் கேட்டதுமே சங்கையாவிற்கு உடலில் புது இரத்தம் ஓட ஆரம்பித்துவிடும். கூடவே அந்தப் பாடல்களை முணுமுணுத்தவாறே இயந்திரம் போல இயங்கிக் கொண்டிருப்பார் சங்கையா நாள் முழுவதும்.

கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை முறையாலும் சுறுசுறுப்பான நடவடிக்கைகளாலும் எண்பது வயதைக் கடந்திருந்தாலும் சங்கையா அந்த வயதிற்குரிய தளர்ச்சி எதுவும் இல்லாமல் இளமையாகவே இருப்பது ஊராருக்கு அதிசயமாகவே படும்.

அவ்வவ்போது ஏதாவது ஒரு இளவட்டம் கேட்கும் - ஏன் அண்ணாச்சி எப்ப பார்த்தாலும் இந்தப் பாட்டுகளையே போட்டுக்கிட்டு இருக்கீகளே புதுப்பாட்டு ஏதாவது போடலாம் - சங்கையா ஒரே வரியில் கேட்பவர்களின் வாயை அடைத்து விடுவார்.

போங்கடா போக்கத்தவங்களா உங்க வாத்தியாரு, சிவாஜி அப்புறம் இப்ப குமிஞ்சு கிடக்குதே நிறைய கூட்டம் அவங்கல்லாம் சும்மா வாயைத்தான் அசைப்பாங்க பாடறதெல்லாம் வேற யாரோ. ஆனால் பாகவதர் அப்படியா அவரே சொந்தக் குரலில் பாடி நடப்பாரு. என்னா குரல், என்னா குரல், குரல் மட்டுமா பார்க்கிறதுக்கே அப்படி ஒரு தேஜலோட இருப்பாரு. பொன்னிறம்னா பொன்னிறம்தான். ஹரிதாசுன்னு ஒரு படம் மூணு தீபாவளிக்கு ஒரே தியேட்டர்ல தொடர்ந்து ஓடுச்சு தெரியுமா? சங்கையா பாகவதரைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தால் நிறுத்த வெகு நேரமாகும்.

“பூமியில் மானிட ஜென்மமடைந்துமோர்” எம்.கே.டியின் குரலோடு இயைந்து சங்கையாவின் வாயும் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

நேரம் ஆக ஆக கூட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருந்தது. கரியூர் தெற்கில் இருந்த ஒரே காப்பிக் கடை அதுதான் தவிர சங்கையா கடை வடை, காப்பியின் ருசி அந்த சுற்று வட்டாரத்திலேயே வேறு எங்கும் கிடைக்காதென்பதால் வெளியூர்காரர்களும் அந்த வழியாக வருவோரும் போவோரும் அங்கே நின்று வடையும் காப்பியும் சாப்பிடாமல் போவதே கிடையாது. முதல் காப்பியைக் குடித்துவிட்டு வாய்க்கால் பக்கம்

ஒதுங்கி காலைக் கடன்களையும் குளியலையும் முடித்துவிட்டு திரும்புவர்களில் பாதிப் பேர்கள் மீண்டும் ஒரு காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு தான் வீட்டிற்குப் போவார்கள்.

தவிர வேலை வெட்டி இல்லாத கும்பல்களும் வயதான பெரிசுகளும், தினசரிகளைப் படித்துக் கொண்டும் அரசியலையும் அக்கப் போர்களையும் அலசிக் கொண்டும் மத்தியான சாப்பாடுவரை அங்கேயே கூடாரம் அடித்து விடுவார்கள். இடை இடையே காப்பியும் சாப்பிடும் அந்தக் கும்பலை சங்கையா விரட்ட நினைப்பதேயில்லை பாகவதரின் குரலைக் கேட்கவே கூடியிருக்கும் பெருசுகள் பலர் உண்டு.

“கிருஷ்ணா முகுந்தா முராரே” - சங்கையா உட்பட பல பெருசுகள் கண்களை மூடி பாகவதரின் குரலில் லயித்தன.

பிள்ளையார் கோவிலில் இருந்து மணிச் சப்தம் கேட்டது. நடேச குருக்கள் கோவிலைத் திறந்து விட்டார் என்பதற்கான அடையாளம் அது குளித்துவிட்டு வந்து உட்கார்ந்திருந்த சிலர் கோவிலை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் இடத்தில் புதிதாக வந்தவர்கள் உட்கார்ந்து கொள்ள சங்கையா கடை வழக்கம் போல இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“யே, அது யாரு? போஸ்டர் முருகன் மாதிரில்லா இருக்கு சுந்தரம் சொன்ன திசையில் கரியூர் கஸ்பாவிலி ருந்து வரும் சாலையின் மேட்டிலிருந்து சைக்கிள் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

“ஆமா முருகன்தான் நேற்று தானே தளபதியோட புதுப்படம் போட்டானுக அதுக்குள்ளயா மாத்திட்டானுக” விஜய் ரசிகன் ஒருவன் அங்கலாய்த்தான்.

“சியாமளா சியாமளா ஜீவப்ரியே சியாமளா” - பாகவதரின் கணீரென்ற குரல் காதலில் கசிந்து கண்ணீர் மல்கியது.

கரியூர் கஸ்பா ஆங்கிலேயர்கள் காலத்திலேயே பேரூராட்சியாக ஆகிவிட்ட ஊர்தான். ஆனாலும் வளர்ச்சி இல்லாமல் தேங்கிப் போன பல ஊர்களில் ஒன்று. நடுநாயகமாக இருந்த கரியூர் கஸ்பாவைச் சுற்றிலும் அதைச் சார்ந்த நான்கு சிற்றூர்கள் கரியூர் வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு என நாலு கிராமங்கள். கஸ்பாவின் வட புறமாக கரியூர் வடக்கு. அதை அடுத்து கரிமலை.

அதைத் தாண்டினால் வேறு மாவட்டம் வந்துவிடும்.

கரிமலையில் உற்பத்தியாகும் கரியாற்றில் ஒரு காலத்தில் வருடம் முழுவதும் தண்ணீர் கரைபுரண்டு ஓடும். கரிமலையில் இருந்த மரங்கள் காலப்போக்கில் காணாமல் போக மழையும் குறைந்து கரியாற்றில் தண்ணீர் வரத்தும் குறைந்து கோவணம் போல சிறு ஓடையாகி விட்டது. ஆற்றுக்கே அந்த நிலை என்றால் வாய்க்கால்கள் எந்தப் பாடு. அந்த வருடம் போல எப்போதாவது கரிமலையில் மழை அதிகமாக பெய்யும் போது ஆறும் வாய்க்கால்களும் நிரம்பி ஓடும்.

மலையையும் கருங்கல்லுக்காக வெட்டி எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டதால் பாதி மலை தான் மிச்சம். ஆற்றிலும் மணல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காணாமல் போனதால் அதிசயமாக வரும் வெள்ளம் ஓடிப் போய் பெரியாறு வழியாகக் கடலில் கலந்துவிடும். விவசாயமும் இல்லாமல் போக கரியூரும் அதன் சுற்றுப்புறமும் வளர்ச்சி இல்லாமல் தேங்கிப் போய் விட்டது. ஊரில் நிறையப் பேர்கள் வேறு ஊர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து விட்டார்கள்.

ஏற்கனவே சினிமாத் தொழிலும் அழிந்து கொண்டிருந்த நிலையில் மூன்று தியேரங்குகள் இருந்த கரியூர் கஸ்பாவில் அப்போது எஞ்சியிருந்தது ராம் தியேட்டர் மட்டும்தான். சுற்று வட்டாரத்திற்கே அது ஒரு தியேரங்குதான். அதில் ஓடும் படங்களுக்கான சுவரொட்டிகள் ஒட்டுவதற்கான ஏகபோக உரிமையைக் கையில் வைத்திருந்த முருகனுக்கு போஸ்டர் முருகன் என்ற பெயர் நிலைத்து விட்டது.

சினிமா போஸ்டர் மட்டுமல்லாமல் காதுகுத்து கல்யாணம், மரண அஞ்சலி என்று எதுவானாலும் சுவரொட்டி ஒட்ட முருகன்தான். அவனும் சாதாரணமான ஆள் இல்லை. எத்தனை சுவரொட்டிகள் என்றாலும் ஒற்றை ஆளாக அந்தப் பழைய சைக்கிளிலேயே அலைந்து சுற்று வட்டாரம் முழுவதும் ஓட்டி விடுவான். தேர்தல் நேரங்களில் மட்டும் துணைக்கு சில ஆட்களை வைத்துக் கொண்டு சில ஊர்களைப் பிரித்துக் கொடுப்பான்.

‘சிவபெருமான் கிருபை வேண்டும்’ - சங்கையாவின் கைகள் அவரை அறியாமலே கூப்பிக் கொண்டன.

சரிவில் வேகமாக இறங்கிய சைக்கிள் நேராக சங்கையா கடை முன் வந்து நின்றது. அண்ணாச்சி ஸ்ட்ராங்கா ஒரு காப்பி கொடுங்க மதினி ரெண்டு வடை கொடுங்க. சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினான். முன்பக்கம் வழக்கம் போல இரண்டு வாளிகளில் பசை. பின்னால் வழக்கத்திற்கு மாறாக பெரிய சுருட்டாக சுவரொட்டிகள்

“ஏன்னை அதுக்குள்ளயா படத்தை தூக்கிட்டாக?” விஜய் இரசிகள் குரலில் வருத்தம்.

“படமில்லாம் தூக்கல தம்பியாபுள்ள இது வேற பெரிய விஷயம் என்னான்னு தெரிஞ்சா ஆன்னு வாயைப் பொளந்திடுவீக - வடையைத் தின்றவாறே முருகன் சொன்னான்.

“அப்படி என்னடே பெரிய உலக மகா அதிசயம்?” என்பது வயசுப் பெரியவர் உலகநாதன் கேட்டார். ஊராரால் பாட்டையா என்ற பெயரால் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டு வந்த உலகநாதனுக்கும் சங்கையா வயது தான். ஓரிரு மாதங்கள் முன்னே பின்னே இருக்கும். அவருக்கு சங்கையா மீது கொஞ்சம் பொறாமை உண்டு. ஒரே வயதென்றாலும் சங்கையாவின் இளமையான தோற்றத்தால் அவரை அண்ணாச்சி என்றழைக்கும் ஊர் தன்னை பாட்டையா என்றழைப்பது அவருக்கு மனத்திற்குள் வருத்தம்தான். தளர்ந்து போன தன் உடலும் குரலும் தான் காரணம் என்று சமாதானப் பட்டுக்கொள்வார்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க பாட்டையா” போஸ்டரை ஒட்டினதும் நீங்களே பார்த்து தெரிஞ்சுக்குங்க. முருகன் வடைகளைத் தின்றுவிட்டு காப்பியை குடித்து முடித்ததும் சுருட்டில் இருந்து ஒரு சுவரொட்டியை எடுத்து பசை தடவி கடையை ஒட்டியிருந்த சுவரில் காலி இடம் பார்த்து ஒட்டினான்.

அதிசயம்! அதிசயம்! அதிசயம்!

யானைத் தலையோடு பிறந்த அதிசய மனிதன்!

பெரிய எழுத்துகளில் இருந்த அந்த இரண்டு வரிகளுக்கு கீழாக நிறைய வாசகங்கள். வழக்கமான சினிமா சுவரொட்டியை விட பெரிய அளவில் இருந்தது.

‘என்னடா முருகா புது கப்ஸாவா இருக்கு?’ எழுத்துக் கூட்டி இரு வரிகளையும் படித்து முடித்த பாட்டையா கேட்டார்.

‘கப்லா இல்லை பாட்டையா நிசமாகவே அதிசயம் தான்’ - முருகன் வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

‘எங்கியோ மைசூர் பக்கத்தில சிக்கமகளுருன்னு ஒரு மலையில் உள்ள ஊர்ல தான் அந்த அதிசய மனிதன் பிறந்தானாம். இப்ப இருபது வயசாச்சாம். முதல் தடவையா இப்பதான் வெளி உலகத்துக்கு காட்டப் போறாங்களாம். இதுக்கு முன்னாடி அந்த மனுஷனைப் பார்த்தது அரசாங்கம் நியமிச்ச இரண்டு அதிகாரிங்க மட்டும்தானாம். எந்த ஏமாற்று வேலையும் இல்லைன்னு அரசாங்கமே சான்று கொடுத்திருக்காம்.’

‘அதெப்படிடே முருகா நிஜமா இருக்க முடியும்? இந்த கடல் கன்னி, நாக கன்னின்னுல்லாம் பொருட்காட்சியில் கண்கட்டி வித்தை காட்டுவானுகல்ல அது மாதிரி ஏதாவது ஃப்ராடாத்தான் இருக்கும். ஊரிலேயே அதிகமாகப் படித்த அருணாச்சலம் சுவரொட்டியைப் படித்தவாறே சொன்னான்.’

‘இல்லப்பா நிஜமாவே உண்மையான மனுஷப் பிறவிதானாம். பிறக்கும்போதே யானைத் தலையோடதான் பிறந்திருக்கான்’. உண்மையா இல்லைன்னா இவ்வளவு தைரியமா சவால் விடுவாங்களா? ஆயிரம் ரூபாய் கட்டினால் அந்த மனுஷன் பக்கத்தில போய் எப்படி வேணாலும் தொட்டுப்பார்த்து சோதனை போட்டுக்கலாமாம். பொய்னு நிரூபிச்சுட்டா அஞ்சு லட்சம் ரூபாய் கொடுத்துருவாங்கன்னு போட்டுக்கு படிச்சேல்ல..

‘ஆமாம் அதுதான் குழம்புது ஆனாலும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. முருகா ஆயிரம் ரூபாய் கட்டினாத்தான் பக்கத்தில போக முடியுமா அப்ப மற்றவங்கல்லாம்?’

‘பத்து ரூபாய் டிக்கட் வாங்கிட்டு யாரு வேணாலும் போய்ப் பார்க்கலாம். ஆனால் நாலு பக்கம் பேலி போட்டு நடுவில் தான் அந்த மனுஷன் இருப்பாராம். நாமல்லாம் கயிற்றுக்கு இந்தப் புறமா வரிசையாய் போய் பார்க்கலாமாம். நம்பிக்கை இல்லாதவங்க தொட்டுப் பார்த்து ஊர்ஜிதம் பண்ணத்தான் ஆயிரம் ரூபாய் கட்டணும். கட்டினால் பக்கத்தில் போய் தொட்டுப் பார்க்கலாமாம்.’

சரி, சரி ஏகப்பட்ட போஸ்டர் இருக்கு. நான் கிளம்புறேன். ஏற்கனவே நாலைஞ்சு

பேர்கள்கிட்ட பிரிச்சுக் கொடுத்திருக்கேன். அப்படியும் எனக்கே ஆயிரம் போஸ்டர் இருக்கு. எல்லா விவரமும் போஸ்டர்ல இருக்கு. படிச்சுப் பாத்துக்கிடுங்க. நாளாக கழிச்ச வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பம் ஆகுது. நம்ம எம்.எல்.ஏ.தான் திறந்து வைக்காரு. வழக்கமா சர்க்கஸ் போடுற திடலில் தான் பெருசா கூடாரம் போடற வேலை நடந்துகிட்டு இருக்கு. போய் பார்த்துட்டு வாங்க. சைக்கிள் பக்கம் சென்ற முருகனை அருணாச்சலம் நிறுத்தினான்.

‘அது சரி முதல் முதலா நம்ம ஊரை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாங்கலாம்? தெரிஞ்சா அதை மட்டும் சொல்லிட்டு போப்பா முருகா.’

முருகன் சைக்கிளில் ஏறிக் காலை ஊன்றியவாறே சொன்னான்.

‘அதுதாம்ப்பா நம்ம ஊரோட விசேசம். ஒரு காலத்தில் நம்ம கரியூர் பகுதி முழுக்க யானைங்க வசிச்ச காடாத்தான் இருந்துச்சாம். மனுஷ வாடையே கிடையாதாம். உலகத்திலேயே அதிகமா யானைங்க இருந்தது இங்கேதானாம். அதனாலத்தான் அந்த அதிசய மனுஷனை முதல் முதலாக உலகத்துக்கு காட்டுக்கு நம்ம உருக்கு வந்திருக்கோம்னு சொன்னாரு அந்த மைசூர்காரர். அதும் ஏதோ கனவில் வந்து யாரோ சொன்னதாலத்தான் அவருக்கு நம்ம ஊரைப் பற்றி தெரிஞ்சிருக்கு. முருகன் வேகமாகக் கிளம்பி விட்டான்.’

‘மன்மத லீலையை வென்றார் உண்டோ’ - இளைஞர்களையும் தன் குரலில் லயிக்க வைத்தார் பாகவதர்.

சுவரொட்டியில் இருந்த வாசகங்களை திரும்பித் திரும்பி படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரவர் மனதில் தோன்றியதைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குள் ஊருக்குள் செய்தி பரவ, பாதி ஊர் சங்கையா கடை முன் குவிந்துவிட்டது.

ஆளாளுக்கு பேச ஆரம்பித்து ஒரு பட்டிமன்றமே நடந்து கொண்டிருந்தது. ‘உண்மை.. இல்லை பொய்தான் இல்லை உண்மையாத்தான் இருக்கும்.. இல்லைன்னா அஞ்சு லட்சம் தரேன்னு சொல்வானா..?’

‘ஒருத்தனும் தைரியமா முன் வரமாட்டாங்கிற எண்ணத்திலே சொல்லலாம்ல. ஆயிரம் ரூபாய் கட்டப் பயப்படுவாங்கங்கிற தைரியமா கூட இருக்கும்.’

விவாதம் சூடாகிக் கொண்டிருக்கும் போது சங்கரபாண்டி வந்தார். ஊரில் அவர் பெயரை யாரும் சொல்வதில்லை. புலவர் என்றுதான் சொல்லிப் பழக்கம். கல்பாவில் இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

அவரும் சங்கையா வயதுக்காரர்தான். ஆனாலும் பாட்டையாவுக்கு இருந்த மனவருத்தம் அவருக்குக் கிடையாது. ஒவ்வொருத்தர் உடல்வாகு ஒவ்வொரு மாதிரி என்று சொல்லுவார். தெம்பாக இருந்த காலத்தில் பட்டி மன்றம் கவியரங்கம் என்று சுறுசுறுப்பாக இயங்கியவர்.

இப்போது ஊரோட கிடைக்கைதான். சங்கையா கடைக்கு மட்டும் தான் வருவார், போவார்.

இந்தா புலவரே வந்துட்டாரு. அவர்கிட்ட கேட்டா விவரம் சொல்லிடுவாரு.

சங்கரபாண்டி சுவரொட்டியை வாசித்தார்.

அதற்குள் ஒருவர் முருகன் சொல்லி விட்டுச் சென்ற விஷயங்களை ஒன்று விடாமல் புலவரிடம் சொல்லி முடித்தார்.

புலவர் சங்கையா கொடுத்த காப்பியை குடித்து முடிக்கும்வரை பேசவில்லை. பின் தனது தோய்ந்து போன குரலில் பேச ஆரம்பித்தார்.

இருக்கும் உண்மையாத்தான் இருக்கும். நம்ம ஊருக்கு இப்படி கரியூர்னு பேர் வைக்கப் போய்த்தான் ஊர் கரியாப் போய் கிடக்குன்னு சொல்லுவீங்களே. கரின்னா அடுப்புக்கரின்னு நினைக்காதீங்கன்னு நான் அடிக்கடி சொல்லுவேன். நினைப்பிருக்கா? கரின்னா தமிழில் யானைன்னு ஒரு பொருள் உண்டு. சங்கரன்கோவில் பக்கம் கரிவலம் வந்தநல்லூர் பத்தமடை பக்கம் கரிசூழ்ந்தமங்கலம் ஊருக்கெல்லாம் யானையை வைத்து ஒவ்வொரு கதை உண்டு. நம்ம ஊருக்கு ஏன் அப்படி கதை எதுவும் இல்லைன்னு நானும் அப்பப்ப யோசிப்பேன்.

இப்ப சொல்லப் போறது ஒரு ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தின விஷயம். அப்ப கரிமலை மேலே ஒரு கல் மண்டபம் இருந்துச்சு. அதில் சில கல்வெட்டுல்லாம் இருந்துச்சு. ஒரு சமயம் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி பண்புவங்க வந்து அதையெல்லாம் பார்த்திட்டு அதில ஏதோ யானை சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்தான்

இருந்துச்சுன்னு சொன்னாங்க. அதில இருந்த எழுத்துக்களை சரியாப் படிக்க முடியாததினால் போய் பெரிய ஆளுங்களைக் கூட்டிட்டு வாரோம்னு போனாங்க. அவங்க திரும்பி வறதுக்குள்ளே இந்த கருங்கல் வெட்டி எடுக்கிற கூட்டம் வச்ச வெடிகளில் அந்த மண்டபம் கல்வெட்டுகள் எல்லாம் சிதறிக் காணாமல் போயிடுச்சு. முடிவா எதுவும் அவங்களால் சொல்ல முடியல.

ஆனால் அவங்க சொன்னதை வச்சு நானா ஒரு அனுமானம் பண்ணினேன். இப்ப நாம இருக்கமே இந்த பகுதில்லாம் யானைங்க ஆயிரக்கணக்கில் இருந்த காடாத்தான் இருந்திருக்கு. மனுஷங்களே இல்லாத அடர்ந்த காடு அதைக் கேள்விப்பட்டு ராஜராஜ சோழனுக்குல்லாம் முன்னால இருந்த ஒரு சோழ ராஜாவோட ஆட்கள் மலைக்கு அந்தப்புறமாக ஏறி வந்து அங்கே தங்கி இருந்து தந்திரமாக யானைங்களைப் பிடிச்சு தங்களோட படைகளுக்கு கொண்டு போனாங்களாம்.

அப்புறம் நிறைய நாட்டு ராஜாக்கள் ஆள் அனுப்பி யானைகளைப் பிடிச்சுட்டு போயிருக்காங்க. வடநாடு, வெளிநாடல் இருந்தெல்லாம் வந்து யானைகளைப் பிடிச்சுட்டுப் போனதால யானைகளே இல்லாமப் போயிருக்கலாம். அதுக்கப்புறம்தான் மனுஷங்க குடியேறியிருக்கணும். அதை வைத்துப் பார்த்தால் இதுவும் உண்மையா இருக்கலாமோன்னு தோணுது எப்படியோ நம்ம ஊரோட பழைய பெருமை உலகத்துக்கு தெரிஞ்சா சரிதான்.

‘அதெல்லாம் சரிதான் புலவரய்யா ஆனால் யானைத் தலையோட மனுஷன் பிறக்கிறதைத்தான் நம்ப முடியல’ அருணாச்சலம் அவனது முடிவில் இருந்து வேறுபட விரும்பாமல் சொன்னான்.

‘பார்ப்போம் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தெரிஞ்சுடப் போகுது உண்மையா பொய்யானனு’

‘யார் புலவரே ஆயிரம் ரூபாய் கட்டி சோதனை பண்ணுது, நாம இருக்க நிலையில் ஆயிரம் ரூபாய்னா சாதாரணம் இல்லையே’.

‘நான் சோதிச்சுப் பார்க்கத்தான் போறேன்’ அருணாச்சலம் முகத்தில் தீவிரத்துடன் சொன்னான்.

‘ஆயிரம் ரூபாய்க்கு எங்கேயே போவே?’ அவனது நண்பன் குமரன் கேட்டான்.

‘ஒருத்தரே ஆயிரம் ரூபாய் கட்டறதுன்னாத்தானே கஷ்டம். இருபது பேர்கள் ஆளுக்கு ஐம்பது ரூபாய் போட்டா ஆயிரம் ஆச்சில்லா. போனால் ஐம்பது ரூபாய் தானே. ஆனால் நிச்சயமாகப் போகாது. நான் போய் விலாவாரியா சோதனை பண்ணி ஓப்ராடுன்னு நிரூபிச்சுக் காட்டறேன். வர காசை இருபது பேர்களும் சமமாப் பிரிச்சுக்குவோம். அருணாச்சலம் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு பேசினான்.

‘கவலையைத் தீர்ப்பது நாட்டியக் கலையே’ பாகவதரின் குரலே நடனமாடியது.

வெகுநேர விவாதங்களுக்குப் பிறகு இருபது பேர்கள் முன் வந்தார்கள். கையோடு ஆளுக்கு ஐம்பது ரூபாய்கள் கொண்டு வந்து அருணாச்சலத்திடம் கொடுத்தார்கள். முதல் நாளே சோதித்துப் பார்த்து விடுவது என்று முடிவு செய்தார்கள். அதன் பின்னும் அன்று வெகுநேரம் கூட்டம் கலையவில்லை. சங்கையாவுக்கு வழக்கத்தை விட அதிக வியாபாரம் அவரே சற்று களைத்து தான் போனார்.

‘ஹே வாழ் விலோர் திருநாள்’ பாகவதரின் கணீர் குரல் அவரது களைப்பைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாட்டு ஒலிக்கும் போதெல்லாம் சங்கையா இளைஞர்களைப் பார்த்தவாறே அவரது வழக்கமான நினைவுகளைப் பகிராமல் இருக்க மாட்டார். ‘இதாண்டே நான் சொன்ன ஹரிதாஸ் படத்தில முதல் சீன் ஒரு வெள்ளைக் குதிரையில் வந்துகிட்டே பாடுவாரு. என்னா கம்பீரம். என்னா அழகு. அவரோட சொந்தக் குதிரையாக்கும்; தியேட்டரே அதிரும். எத்தனை தடவை சொல்லியிருந்தாலும் அவருக்கு சலிப்பதேயில்லை.

மறுநாளும் சங்கையா கடை முன் கூட்டம் தான். சிலர் கூடாரம் போட்டுக் கொண்டிருந்த இடத்திற்குப் போய் பார்த்துவிட்டு வந்து கதை கதையாகச் சொன்னார்கள். மறுநாள் கூட்டம் எக்கச்சக்கமாக இருக்குமென்றும் அதனால் அதிகாலையிலேயே போய் வரிசையில் நிற்க வேண்டியதிருக்கும் என்று முடிவெடுத்தார்கள். அருணாச்சலம் அவனது கூட்டாளிகளோடு என்னன்ன

வகையில் சோதித்துப் பார்ப்பது என்று தீவிரமாக ஆலோசனை செய்தான்.

வெள்ளிக்கிழமை திடலில் கூட்டம் நெருக்கியடித்துக் கொண்டிருந்தது. தலைகள் தலைகள் எங்கு பார்த்தாலும் தலைகள். சுற்றிலும் தகரம் அடைத்து நடுவில் ஒரு பெரிய கூடாரம். அதில்தான் அந்த யானைத் தலை மனிதன் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் பகுதி முழுவதும் அலங்காரம் பண்ணியிருந்தார்கள். பல நிறங்களில் கொடிகள் வர்ணக் காகிதங்களில் தோரணங்கள் சுவரொட்டிகளில் இருந்த வாசகங்களோடு பெரிய பெரிய பேனர்கள், ஐந்து லட்சம் பரிசு குறித்து அங்கங்கு சுவரொட்டிகள் திடலுக்கு வெளியே தற்காலிக கடைகள் முளைத்திருந்தன.

மக்கள் வரிசையில் போவதற்காக வளைத்து வளைத்து கயிற்றால் தடுப்பு அமைத்திருந்தார்கள். அனுமதி தொடங்குவதற்கு முன்பே வரிசைகள் நிரம்பி விட்டன. இடம் காலியானால் நுழைவதற்கு மக்கள் கூட்டம் இடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். பத்திரிகைக்காரர்கள், தொலைக்காட்சி குழுவினர்கள் வேறு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உள்ளூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் தனது பரிவாரங்கள் சூழ வந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு மாலை போட்டு வரவேற்ற மைசூர்காரர் அவர் கையில் கொடுத்த கத்திரிக்கோலால் ரிப்பனை வெட்டி வைத்து முதல் ஆளாக சட்டமன்ற உறுப்பினரும் அவரைத் தொடர்ந்து அவரது பரிவாரங்களும் கூடாரத்தினுள் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் வெளியே வந்த பிறகே பொதுமக்களுக்கு அனுமதி என்பதால் கூட்டத்தில் எதிர்பார்ப்பு எனிக் கொண்டே இருந்தது.

உள்ளே நுழைந்த கும்பல் கால்மணி நேரம் கழித்தே வெளியே வந்தது. சட்டமன்ற உறுப்பினரை ஊடலங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன. அவரோ பேசக் கூட இயலாமல் ஒருவித பிரமிப்பில் இருந்தார். அவரது பரிவாரங்களும் அதே நிலையில் தான் ஒரு வழியாக அவர்கள் பேசி முடித்தபோது ஒரு விஷயம் தெளிவானது. எந்தவிதமான ஏமாற்று வேலையும் இல்லை என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டு அவர் தன் பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டு விட்டதும் பொது மக்களுக்கான வரிசை உள்ளே நுழைய அனுமதித்தார்கள்.

அருணாச்சலமும் நண்பர்களும் அதிகாலையிலேயே வந்து விட்டாலும் மூன்றாவது வரிசையில் தான் இடம் கிடைத்திருந்தது. உள்ளே இரண்டு நிமிடங்கள் மட்டுமே நின்று பார்க்க அனுமதி என்பதால் வரிசை வேகமாகவே நகர்ந்தது.

பார்த்துவிட்டு வெளியே வருபவர்கள் முகத்தில் தெரிந்த பிரமிப்பைக் கண்ட அருணாச்சலத்தின் நண்பர்கள் சிலர் அருணாச்சலத்திடம் ஆயிரம் ரூபாய் கட்டுவது வீண் என்று கிசுகிசுக்க ஆரம்பித்தார்கள். எல்லோரையும் போல பத்து ரூபாய் மட்டும் கொடுத்துப் பார்த்து விட்டு வந்து விடலாமே என்றார்கள். ஆனால் அருணாச்சலம் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு இருந்தான். விருப்பம் இல்லாதவர்கள் விலகி விடலாம் என்றும் அவர்கள் கொடுத்த தொகையைக் கடனாக வைத்துக் கொண்டு கிடைக்கப்போகும் பணத்தில் இருந்து அதைத் திரும்பத் தந்து விடுவதாகவும் முடிவாகச் சொன்னான்.

அருணாச்சலத்தின் முறை வந்தது. அவன் ஆயிரம் ரூபாய்களை நீட்டி தான் சோதிக்க விரும்புவதாகச் சொன்னதும் கூடாரத்தின் வாயிலில் நின்றவர்களில் ஒருவர் போய் மைசூர்காரரைக் கூட்டி வந்தார். அவர் அருணாச்சலத்தின் கைகளைக் குலுக்கினார். பின்னர் சோதனை பற்றி விரிவாகப் பேசினார். என்னென்ன செய்யலாம், என்னென்ன செய்யக்கூடாது என்று விளக்கினார். சோதனைகளைச் செய்வதற்கான கால அளவு கால் மணி நேரம் மட்டுமே என்றும் அதற்குள் எந்த விதமாகவும் சோதனைகளைச் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் விதிகளைத் தெளிவுப்படுத்தினார். சோதனை செய்யும் பொருட்டுப் போவதால் ஒருவருக்கு மட்டுமே உள்ளே அனுமதி என்பதால் அருணாச்சலம் மட்டும் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டான். காட்சிப் பொறுப்பாளரான மைசூர்காரரும் அவரது இரு உதவியாளர்களும் அவனைத் தொடர்ந்து போனார்கள்.

சோதனை செய்யும் பொருட்டு உள்ளே போகும் முதல் பார்வையாளர் என்று ஒலிபெருக்கி உரத்த குரலில் அறிவித்தது. வரிசையில் நின்ற மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள்

இப்போது ஏகத்துக்கும் எகிறியிருந்தன. அனைவரது பார்வையும் கூடாரத்தின் வாசல் மீதே பதிந்திருந்தன.

அருணாச்சலம் உள்ளே நுழைந்தபின் நேரம் மெதுவாக நகர்வது போலத் தோன்றியது. அனைவருக்கும் உள்ளே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கும் என்று ஆளாளுக்குப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட காலக்கெடு முடிந்த அடுத்த நொடி திரை விலகியது. மைசூர்காரரின் உதவியாளர் ஒருவன் வெளியே வந்தான்.

அருணாச்சலத்தின் நண்பர்களுக்கு மட்டுமல்ல கூடியிருந்த மொத்தக் கூட்டத்திற்குமே சோதனை முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் இதயத் துடிப்பு அதிகரிப்பது போலத் தோன்றியது.

இரண்டாவது உதவியாளர் அடுத்து வெளியே வந்தான். மூன்றாவதாக மைசூர்காரர். மொத்தக் கூட்டமும் கால்களை ஊன்றி, எம்பிதலைகளை உயர்த்தி அருணாச்சலம் வெளியே வருவதைக் காண ஆர்வத்தோடு காத்திருந்தது.

நாலாவதாக வெளியே வந்த மனிதன் அருணாச்சலம் அணிந்திருந்த அதே சட்டையோடு தான் இருந்தான். அதே காலாடை தான் ஆனால், அவனது காதுகள் முறம் போலிருந்தன. இரு தந்தங்கள் வாயில் இருந்து நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின் நடுவே தொங்கிய நீண்ட தும்பிக்கை தரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் மேல் நோக்கி உயர்ந்து மெதுவாக ஆடியபோது பிளிறல் சப்தம் வெளிவந்தது.

மொத்தக் கூட்டமும் விக்கித்து நின்ற கணத்தில் அங்கிருந்த ஒவ்வொருவர் காதுகளும் விரியத் தொடங்கிய. தந்தங்கள் வெவ்வேறு அளவில் வெளிப்பட்டன. ஒவ்வொருவரின் முன்பும் தும்பிக்கைகள் ஆடின. அந்த இடம் முழுவதும் பிளிறல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. கூடாரத்தை ஓட்டி மட்டுமல்ல கரியூர் கஸ்பாவின் நாலு திசைகளில் இருந்தும் பிளிறல்கள் எழும்பின.

கரிமலையில் பெருமழை பெய்யத் தொடங்கி கரியாற்றில் வெள்ளம் ஓடத் தொடங்கியிருந்தது. பிளிறல்கள் கூடிக் கொண்டேயிருந்தன.

தாய்மொழி

- த.ரெ.தமிழ்மணி

வானம், முடித்து வைத்திருந்த தன் கூந்தலை அவிழ்த்துக் கொஞ்ச கொஞ்சமாகப் படர விட்ட நேரம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த குரவைக் கூத்தின் ஓசை அடங்கியதால், கடம்ப மரக்கிளையில் இருந்த கூகை “அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறதோ?” என அச்சத்துடன் எட்டிப் பார்த்தது.

அவர்கள் காந்தள்மலர் சூட்டப்பட்ட கந்தின் அருகே அமர்ந்திருந்தனர். கந்தின் கீழே பிரப்பத் தட்டையில் குருதி தெளித்த தினைச் சோறும், மிளகுக்காரம் ஏறிய வெள்ளாட்டுக் கறியும் படையலுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் புலால் வாசம் கந்தில் உறைந்த முருகனைச் சுண்டி இழுத்தது.

எல்லாக் கண்களும் வேலனையே மொய்த்தன. கழற்சிக்காயை உருட்டிப் போட்ட வேலன், கண்களை மூடி முணுமுணுத்து விட்டு எதிரே சம்மணமிட்டு அமர்ந்திருந்த மங்கையை நோக்கினான். அழகு ததும்பி வழியும் அவள் கண்களில் முருகன் இல்லை. வேறு எவனோ ஒருவன் அட்டாணிக் கால் போட்டு உட்கார்ந்திருந்தான். வேலன் கண்டுபிடித்து விடுவானோ எனக் கருதிய அவள்,

“வேல! வேல! என்னை முருகணங்கு வருத்தவில்லை என்பதை இந்நேரம் கண்டு பிடித்திருப்பாய்.

காதல்தான் என்னை வாட்டுகிறது என்று என் அன்னையிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிடாதே! கண்களால்

கொஞ்சினாள். இம்முறை கழற்சிக்காய்களைக் குலுக்கி மேல்நோக்கி விசிறினான். அங்கொன்று இங்கொன்றுமாய் விழுந்தவற்றை, விரல் நீட்டிக் கணக்கு போட்டுப் பார்த்தான். இவை இம்முறையும் உண்மை பேசின.

தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு கரகரத்த குரலில் சொன்னான்.

“இவளைப் பிணித்திருந்த முருகணங்கு வெளியேறி விட்டது; இனி இவளைத்

தொந்தரவு செய்யாது” எனக் கூறிவிட்டுப் பெருங்குரலெடுத்துப் பாடத் தொடங்கினான்.

வேலன் அவளுக்காகப் பொய் சொன்னதை உணர்ந்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். பிறகு, கந்தில் உறையும் முருகனை வணங்கினான்.

முருகருள் பெற்ற சுற்றம், பெரு நிறைவில் அடுத்த பணிக்கு ஆயத்தமானது.

...

பற்பசையைப் பிதுக்குவது போல அவனை வெளித்தள்ளியது பள்ளிவூர்தி. காலையில் ஒரு மலரைப் போல பள்ளிக்குச் சென்றவன் சருகைப் போலத் திரும்பி இருக்கிறான். வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன்,

நாற்காலியில் பொத்தென்று அமர்ந்து கால்களை நீட்டினான். வீச்சமடிக்கும் காலுறைகளை, ஒரு பட்டுத் துணியைக் கையாளுவது போல மென்மையாகக் கழற்றியவளிடம்,

“மம்மி! நாளைக்கு நான் ஸ்கூல் போகல” என்றான்.

“ஏன்டா செல்லம்?” – கொஞ்சலோடு கேட்டாள்.

“ஹோம் ஓர்க் நிறைய கொடுத்திருக்காங்க, கம்பீரீட் பண்ணலன்னா மிஸ் அடிப்பாங்க..”

“டோண்ட் ஓர்ரி. நான் எதுக்கு இருக்கேன்? எழுதித்தாரேன்” என்றவாறு புத்தகப் பையைப் பிரித்தாள்.

அவன் எதையும் சட்டை செய்யவில்லை. வாசலில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். இதிரே அரசு தொடக்கப்பள்ளி, மாணவர்கள் அங்கமிங்கும் ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை இப்படி வேடிக்கை பார்ப்பது வழக்கம். பார்க்கப் பார்க்க ஏக்கம் பிறக்கும். என்னையும் இங்க சேர்த்திருக்கலாமல்?”

எதையோ தேடி அதைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சி அவன் கண்களில். பள்ளிவளாகப் புங்க மரத்தடியில் சிறுமிகள் விளையாடிய கல்லாங்காய் ஆட்டம் தான் அது.

சங்கக்கால வேலனின் கணக்கிற்கு அறத்தொடு நின்ற கழற்சிக்காய், கல்லாங்காயாக மாறி இக்காலப் பிள்ளைகளுக்குச் கணக்கு சொல்லித் தருகிறது; ஒன்றாம் வகுப்பில் காலடி எடுத்து வைப்பதற்கு முன்பே எண்களைப் பயிற்றுவித்து அனுப்பி வைக்கிறது.

கணிதத்தையும் தமிழையும் கல்வி எனக் கண்டனர் பழந்தமிழர். ஒவ்வொரு பொருளாக எண்ணி உரைப்பது எண்ணிக்கை. அது கணக்கு. மனதில் இறுத்தி சிந்திப்பது; நினைப்பது எண்ணம். கணக்கிடுதலே சிந்திப்பதற்கும் பெயராக்கி இருப்பது தமிழரின் அறிவியல் பார்வைக்குச் சான்றாகும்.

ஆல்பா, பீட்டா என்ற கிரேக்கக் கடவுளர்களின் பெயர்களைச் சுருக்கியே ஆங்கில அகர வரிசைக்கு அல்பெட் என்று அழைக்கின்றனர். தமிழின் அகர வரிசையை அப்படி அழைப்பதில்லை. உயிரும் மெய்யும் கூடி உயிரெழுத்தை ஆக்கும் கூட்டல் அட்டவணையாக அவை இருப்பதால் தமிழ் அரிவரிக்கு நெடுங்கணக்கு என்று பெயர். வேறு எம்மொழி எழுத்து அட்டவணைக்கும் அப்படி ஓர் பொருத்தமான பெயர் இல்லை. எண்ணையும், எழுத்தையும் கண்ணெனப் போற்றியதாலயே ஆசிரியர்களைக் கணக்காயர் என்றனர். தமிழைக் கணிதமாகக் கருதியதாலயே மாத்திரை இலக்கணமே தோன்றியது.

இதன் காரணமாகவே தமிழ்ச்சிறார் பாடல்களில் எண்களாக நிரம்பி வழிகிறது.

“ஒரு கொடம் தண்ணி ஊத்தி ஒரே பூ பூத்தது... ரெண்டு கொடம் தண்ணி ஊத்தி ரெண்டே பூ பூத்தது...” போன்றவை எல்லாம் வெறும் பாடல்களல்ல... பாடம்! பூவுக்கும் வலிக்காமல் தேனெடுப்பதைப் போல அவை பாடத்தை நடத்தி விடுகின்றன. கல்லாங்காய் பாடலும் அப்படித்தான்!

மேலே வீசப்பட்ட காய், கீழே வருவதற்குள் கீழே இருந்த காயை எடுத்து மேலே வீச ஏற்கனவே அனுப்பியதைக் இலாவகமாக வாங்கி, கைகளும் காய்களும் சுழல்வதை விருப்பமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆலா பொறுக்கி அவளோட செறுக்கி கின்னம் பெருக்கி கீரிபுள்ள தாச்சி தாச்சின்னா தாச்சி மதுர மீனாச்சி

ஈரி ரெண்ட எடுத்துக்கோ; ஈச்சந்தண்ட எடுத்துக்கோ

மாதாகுண்ட எடுத்துக்கோ முக்குட்டு சிக்குட்டு ராம கட்டு முப்பது பேருக்குப் பட்டங் கட்டு

நாங்குத்து செங்குத்து நாவ பழங்குத்து...

விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே மணி ஒலித்தது.

“ஏய்... ஒன்னுக்கு மணி அடிச்சிட்டாங்கடி. அப்புறம் வந்து விளையாடுவோம்!” பட்டாம்பூச்சிக் கூட்டம் கலைந்தது. அவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தான்.

“தம்பி! ரைம்ஸ, பைவ் டைம் ரீட் பண்ண சொல்லி ஹோம் ஓர்க் நோட்ஸ் மிஸ் எழுதியிருக்காங்கடா”

உள்ளிருந்து வந்த குரல் காதில் விழவில்லை. மாறாக-

ஐவால் அரக்கள் பம்பாய் கிறுக்கன்...

சிறுமிகள் விட்டுச்சென்ற பாடலை அவன் உதடுகள் தொடர்ந்தன.

பொன்.குமார்

எழுத்தாளர் மீனாசுந்தர் இதழ்கள் வழி அறிமுகமானவர் கவிஞராயிருந்து கதைஞராகியிருப்பவர் நல்லதோர் இலக்கியவாதி, தற்போது அருள்மிகு பழனியாண்டவர் கலை மற்றும் பண்பாட்டுக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக பணியாற்றுகிறார். தமிழ்க் கவிதைகள் குறித்து ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற முயல்வோருக்கு நெறியாளராக உள்ளார். தீக்குள் மனதை வைத்தால் தொடங்கி பன்னிரண்டு தொகுப்புகள் வெளியிட்டுள்ளார். புலன்கடவுள் என்னும் இத்தொகுப்பு பதினமூன்றாம் தொகுப்பு. சிறுகதைகளில் மூன்றாம் தொகுப்பு இத்தொகுப்பில் பதினமூன்று சிறுகதைகள் உள்ளன.

‘செங்குத்தாய்த் தொங்கும் மஞ்சள் சரக்கொன்றை’ என்னும் தலைப்பை வாசித்தவுடன் மலர் வாசம் வீசும் என கதையை வாசித்து முடிக்கும் போது மலம் வாடை வீசுகிறது. பவுனரசி தான் இக்கதையின் நாயகி. கணவன் இறப்பிற்கு முன் கணவன் இறப்பிற்கு பின் என பவுனரசியின் கதை செல்கிறது. முன்கதையில் இருந்த நல்ல பவுனரசி பின் கதையில் இல்லை. அலுவலகத்தில் லஞ்சம் வாங்குவதில் தேர்ந்தவளாக உள்ளாள். பணம் தந்தால் தான் பவுனரசியின் வேலை நடக்கும். பணம் மட்டுமன்றி மதியத்திற்கு பிரியாணி பொட்டலமும் லஞ்சமாக வாங்கி சாப்பிட்டு பழகி விடுகிறாள். மொத்த அலுவலகமும் பவுனரசியை நம்பியே உள்ளது. ஒருமுறை ஒரு பெண்ணிடம் கோப்பை முடிப்பதற்காக பணமும், பிரியாணி பொட்டலமும் கேட்கிறாள். அவளும் அடுத்தநாள் வந்து பணத்தையும், பிரியாணி பொட்டலங்களையும் தந்து வெளியில் காத்திருப்பதாகச் சென்று விடுகிறாள். மதியம் பசி நேரம் பிரியாணி நினைப்பு வேறு. ஆசையாய் சாப்பிட சென்று பொட்டலத்தை பிரித்து அவசரமாக கை வைத்தால் அது மலம். அப்போது, அதிர்ச்சியானவள் தான். மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு எதை பார்த்தாலும் மலமாக இருப்பதாகவும் மலம் வாடை வீசுவதாகவும் கூறுகிறாள். அதுவே அவளை தற்கொலை வரை கொண்டு செல்கிறது. “உள்ளேயிருந்து அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து பெஞ்சில் கிடத்தினார்கள். அவள் தூக்கு மாட்டியிடிருந்த மஞ்சள் நைலான் கயிறறை அறுத்து ஓரமாய்ப் போட்டிருந்தார்கள். அவள் உருண்டையாய் நீண்டு கிடக்கும்

மலத்தைப் போல மஞ்சள் புடவையில் கிடந்தாள். புடவையில் மலம் சிதறிக் கிடப்பதைப் போல சரக்கொன்றை மலர்கள் ஒவியமாய்த் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

வீட்டுக் காரியங்கள் முடிந்து மயானக் கரையில் ஆக வேண்டிய பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. விரகும் வரட்டியும் அடுக்கி எரியூட்டிவிட்டுத் திரும்பிய போது காற்று பலமாக வீசிற்று. தீ நாகங்கள் உயர உயரமாய்ப் படமெடுத்து ஆடின. சுற்றி நிற்பவர்களைக் கொத்த வருவதைப் போல தீச் சுவாலைகள் மலத்தின் நிறத்தில் நீண்டு எழுந்தன. சொல்லி வைத்ததைப் போல எல்லோரும் நாசியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒரே மலவாடை தாங்க முடியவில்லையென்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டே சென்றதெப்படியென இன்னமும் அனுமானிக்க முடியவில்லை என கதையை முடித்துள்ளார். வாசித்த பின்னும் மலவாடை வீசுகிறது. மஞ்சள் ஒரு குறியீடு வஞ்சமென்னும் நாற்றத்தை மலம் என்னும் நாற்றத்தாலே முறியடிக்க முயன்றுள்ளார். லஞ்சம் வாங்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கு அருமையான பாடம் கற்பித்துள்ளார் பேராசிரியரான ஆசிரியர்.

‘பெருகும் வாதையின் துயர நிழல்’ மனைவியையும் மகளையும் இழந்த ஒருவரின் மனவலியைக் காட்டுகிறது. மனைவியும், மகளும் வாகன விபத்தில் இறந்து விடுகிறார்கள். அதை அவரது மகனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் சிறுவன் விபத்துக்குக் காரணமானது சிவப்பு நிற ஸ்கூட்டிதான். பக்கத்து வீட்டில் நன்றாகப் பழகிக் கொண்டிருந்தவர்களின் ஸ்கூட்டியை எரித்து விடுகிறான். அவன் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ளாத பெண்மணி அதுவும் அண்ணா என்று அழைத்தவள் வண்டியை வாங்கித் தரச்சொல்லி வாக்குவாதம் செய்கிறாள். அவனும் வாங்கித் தந்து விட்டு மகளின் எதிர்காலம் கருதி வீட்டைக் காலி செய்து கொண்டு புறப்படுகிறான். ‘முருந்தன் எல்லாவற்றிலிருந்தும் மீண்டு வரட்டும் என்னைச் சமாதானம் படுத்த முயலாதீர்கள்’ என் வலி எனக்குத் தான் தெரியும். நான் போய் வருகிறேன் என்று வாசகர்களிடம் புறப்பட்டுச் செல்வதாக கதையை முடித்து வலியை உணரச் செய்கிறார். மனைவியையும், மகளையும் இழந்த ஒரு மனிதனுடைய வலியையும், அம்மாவையும், தங்கையையும் இழந்த ஒரு சிறுவனின் மனநிலையையும் புரிந்து கொள்ளாமலும் பழகிய பெண்மணிகள்

இருக்கிறார்கள் என்கிறார் இக்கதையிலும் மஞ்சள் வருகிறது.

‘மிதவை’ எனும் மூன்றாம் சிறுகதை ஊரின் பொதுப்பிரச்சனையை பேசுகிறது. ஊரில் ஒரு குளம் இருக்கிறது. அந்தக் குளத்தில் குளிக்கவும், துவைக்கவும் மக்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் ஊரில் செல்வாக்குள்ள கருணாகரன் என்பவன் சும்மாதானே இருக்கு குளம் என்று மீனை வளர்த்து சம்பாதிக்க நினைக்கிறான். மீன் நன்றாக வளர்வதற்காக கோழி, பன்றி கழிவுகளைக் குளத்தில் கொட்டுகிறான். இதனால், குளிப்பவர்களுக்கு உடம்பில் அரிப்பு ஏற்படுகிறது. போர் ஓடும் இடத்திற்கு குளிக்கச் செல்வதால் நாய் ஒரு பெண்ணைக் கடித்து விடுகிறது. அப்பெண்ணின் தாயார் எதிர்த்து கேட்ட போது திட்டுகிறான். அப்பெண்ணுக்கு ஆதரவாக ஒரு பெரியவர் எதிர்த்து நின்ற போது ஊர் அமைதியாக வேடிக்கை பார்க்கிறது. ஆனால் பெரியவர் மனம் சமாதானமடையவில்லை. இரவில் குளத்தில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறார். இப்போது தான் ஊரிலுள்ள இளைஞர்கள் கருணாகரனை எதிர்க்கத் துணிகின்றனர். ஒரு பொது விசயத்திற்காக ஒரு முதியவருக்கு இருக்கும் துணிச்சல் கூட இளைஞர்களுக்கு இல்லாதது வருத்தமளிக்கிறது. இளைஞர்களுக்கு வீரம் வர முதியவர் உயிரைத் தரவேண்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் கருணாகரன்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். எதிர்க்கத்தான் துணிவானவர்கள் இல்லை. பொதுவான விசயத்திற்கு பொதுமக்கள் போராட முன்வர வேண்டும் என்கிறார்.

‘நியதி’ நெகிழ்ச்சியான கதை பழனி மலை அடி வாரத்தில் கொய்யா வியாபாரம் செய்பவர்கள் இலஞ்சியம் மற்றும் அவர் கணவர் அம்மகுட்டி சற்று வயதானவர்கள் இலஞ்சியம் கனியைப் போல் கனிவாக வாடிக்கையாளர்களிடம் பழகுவவர். அவர் கணவர் அப்படியல்ல. பவித்திர மாணிக்கம் ஒரு நிரந்தர வாடிக்கையாளர். அம்மகுட்டியின் கடுஞ்சொற்களால் பாதிக்கப்படுகிறார். இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் வந்தவுடன் அம்மகுட்டி அன்பானவராக மாறிவிடுகிறார். பவித்திரத்திற்கு ஆச்சரியம் வியப்பு, வயதானவர்களாக இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் சிறியதாக இருக்கின்றதே என்று இலஞ்சியத்திடமே கேட்கிறார். தங்கள் குழந்தைகள் இறந்துவிட்டதாகவும் இக்குழந்தைகள் அனாதையாக கண்டெடுத்தவை என கூறும் போது

வாசகர்களையும் நெகிழ்ச்சியடையச் செய்கிறார். அம்மகுட்டியின் இன்னொரு முகத்தைக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

மனத்தை மிகவும் நெகிழ்த்த கதை. நெகிழ் நிலச்சனை. உயிர்கள் மீது மிகுந்த பாசமாக இருக்கும் அம்மா ஆட்டுக்குட்டியையும், பிள்ளையையும் ஒரே மாதிரி வளர்ப்பாள். பாசம் காட்டுவாள், பால் ஊட்டுவாள். அப்பா அப்படி அல்ல அவருக்கு ஆடு என்பது நடமாடும் பணம். வளர்ந்தவுடன் விற்பதிலேயே குறியாக இருப்பார். ஆடு விற்கப்படும் நாளில் அம்மா சோறு தண்ணி இல்லாமல் சோர்ந்து கிடப்பாள். திடீரென அப்பாவிற்கு உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்ட போது பணத்தேவையின் பொருட்டு மனத்தைக் கல்லாக்கி கொண்டு அம்மாவே விற்ப்புவிடுகிறாள். பணம் வாங்கச் சென்றமகன் ஆட்டுக்கறியை வாங்கி வந்து விடுகிறான். அம்மாவால் தாங்கமுடியவில்லை. அடித்து விடுகிறாள். அழுது துடிக்கிறாள். அருமையான கதை மீனாசுந்தர் எழுதிய விதம் அற்புதம். ஆட்டுக்கும் அம்மாவிற்குமான அன்பை அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

‘புலன் கடவுள்’ என்னும் கதை ஒரு வித்தியாசமான கதை. ஒரு தேநீர் ரசிகனின் கதை. ஒரு நல்ல தேநீருக்காக தொலைத்தூரம் நடந்து சென்று ருசித்து, ரசித்து, பழகி மகிழ்கிறான். திருமணமாகி போன இடத்தில் அவன் எதிர்பார்த்த தேநீர் சுவை கிடைக்காததால் தனக்கான தேநீருக்காக திரும்ப வருகிறான். கதையில் அழுத்தம் எதுவும் இல்லையென்றாலும் மிகவும் சுவாரஸ்யமாக மீனாசுந்தர் சொல்லியிருப்பது, ஒரு நல்ல தேநீர் போல சுவை. அனுபவமோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

‘பாத்தியம்’ அழுத்தமான கதை. வேலை கிடைத்த மகளை படுக்கையில் இருக்கும் தாத்தாவிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்கச் சொல்கிறாள் அம்மா புகைப்படத்தில் இருக்கும் ஆயாவிடமும் ஆசீர்வாதம் வாங்கச் சொல்லும் போது தாத்தா கையாட்டி மறுக்கிறார். பேத்திக்குக் குழப்பம் உண்மையறிய தாத்தாவின் பூர்வீகம் செல்கிறாள். அம்மா கைக்குழந்தையாக இருந்த போதே ஆயா வேறு ஒருவருடன் ஓடிப்போன செய்தி தருகிறது. அந்த உண்மையை வெளியில் சொல்லாமல் ஆயா இறந்து போனதாக அம்மாவிடமும் அடுத்தவர்களிடமும் சொல்லி தனக்குள்ளே வைத்து வாழ்ந்ததை எண்ணி பெருமைப்படுகிறாள் முடிவில் ஆயாவின் புகைப்படத்தை உடைத்து தாத்தாவை மகிழ்ச்சி செய்கிறார் பேத்தி. முதல் மரியாதை

சிவாஜியை நினைவுப்படுத்துகிறார் தாத்தா. தாத்தாவின் மனத்தில் புதைந்து கிடந்த இந்த கதை போல மீனா சுந்தரிடம் எத்தனை கதைகள் புதைந்து கிடக்கின்றனவோ கதைகள் எழுதட்டும்.

‘தருணம்’ தொகுப்பின் இறுதிக்கதை இதயம் தொட்டகதை தருணம் பார்த்து செய்யும் உதவியே தரணியில் சிறந்தது என்கிறது. இரத்தப் புற்றுநோயால் மருத்துவமனையில் அவதியுறும் சிறுவன் உடனிருந்து வருமானமின்றி போராடும் தம்பதியர் அவர்கள் திருப்பூரில் வசிக்கும் போது பக்கத்து வீட்டுக்காரருடன் உறவாகப் பழகியுள்ளனர். ஆறுதலுக்காக அவ்வப்போது பேசுகிறார்கள். ஒருமுறை பேசும் போது சிறுவன் எலக்ட்ரிக் கார் விளையாட வேண்டுமென அடம் பிடிக்கிறான். சூழ்நிலையப் புரிந்துக் கொண்டு திருப்பூர்காரர் தன் மகளுக்குத் தீபாவளிக்கு வாங்கித் தருவதாக சொன்ன பட்டுப்பாவாடையை வாங்கித்தராமல் சிறுவனுக்கு காரை வாங்கி அனுப்புகிறார். வலியை மறந்து விளையாடுகிறான். மகனும் அப்பனின் மனத்தைப் புரிந்து கொண்டு சாதாரண பாவாடையையே சந்தோசமாக ஏற்றுக் கொள்கிறான். ஒரு சிறுகதையில் அனைத்து பாத்திரங்களுமே நல்லவர்களாகவே படைத்திருப்பது சிறப்பு. நம்மிடம் இல்லாவிட்டாலும் நம்மால் எவ்வளவு உதவி செய்ய முடியுமோ அதைச் சரியான நேரத்தில் செய்யச் சொல்கிறது தருணம்.

எழுத்தாளர் மீனா சுந்தரின் கதை உலகம் பொதுவானது கதையில் காணப்படும் மாந்தர்கள் அன்றாடம் வாழ்வில் காணக்கூடியவர்கள் ஒவ்வொரு கதையிலும் ஏதோ வலியைச் சொல்லியே செல்கிறார். வலியை நேரடியாகச் சொல்லாமல்

கதையின் போக்கிலேயே விட்டுவிடுகிறார். கதைக்குத் தேவையான பாத்திரங்களைச் சிறப்பாக படைத்துள்ளார். எழுத்தாளர் மீனாசுந்தர் கதை சொல்லும் விதமே தனி! கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே போகிறார். உரையாடல் என்பது கதையின் இடையே ஓரிடத்திலோ அல்லது இரண்டிடத்திலோ வருகிறது. மற்றபடி மீனா சுந்தரின் எழுத்தே ஆக்கிரமித்துள்ளது. உரையாடல் மூலம் சொல்ல வேண்டியதையும்

உரைநடையிலேயே சொல்லி இருப்பது, ஒருவித கதை சாமர்த்தியம். கதை களன், சூழலை விளக்குவதன் மூலம் வாசிக்கும் போது கண்முன் காட்சியாக நிகழச் செய்கிறார். எழுத்திலே எள்ளலும் உண்டு, துள்ளலும் உண்டு. கதை நிகழுமிடங்கள் அவர் வாழ்ந்த மன்னார்குடியும் அவர் வாழும் பழனியும் உள்ளது. கதைகள் சற்று நீண்டிருந்தால் குறுநாவல்கள் ஆகியிருக்கும். எல்லா கதைகளுமே ஏதோ இதழிலே வெளியாகி வாசகர்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளன. எழுத்தாளர் மீனாசுந்தர் பெருவாரியான மக்களை அவதானிப்பதன் வெளிப்பாடாகவே கதைகள் உள்ளன. மனிதர்களிடையே காணப்படும் நுட்பமான உணர்வுகளையும், கதையினூடாகவே பதிவு செய்துள்ளார். மனிதர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எப்படி எந்த இடத்தில் முரண்படுகிறார்கள் என்பதைக் காட்டுவதிலேயே கதைகள் சிறப்புறுகின்றன. புலன் கடவுள் என்னும் இத்தொகுப்பு மூலம் ஒரு நல்ல சிறுகதையாளர் என்பதை மீண்டும் உறுதி செய்துள்ளார் எழுத்தாளர் மீனாசுந்தர்.

வெளியீடு

டிஸ்கவரி பப்ளிகேஷன்ஸ்

சென்னை - 9940446650

படைப்புகள் வரவேற்கப்படுகின்றன!

கதை சொல்லிகளிடமிருந்து கதைகள், கவிஞர்களிடமிருந்து கவிதைகள், கட்டுரையாளர்களிடமிருந்து கட்டுரைகள், பள்ளி ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் மாணவர்களிடமிருந்தும் அறிவியல் சார்ந்த, கல்வி சார்ந்த செய்திகள் என வாசகர்களின் பங்கேற்பினை கண்ணாமூச்சி எதிர்பார்க்கிறது...

மன்னார்குடி பற்றிய நல்ல செய்திகள் பழைய நினைவுகள் மன்னார்குடி சார்ந்த உங்களின் கனவுகள் அனைத்தையும் எழுதி அனுப்புங்கள். தகுதியான படைப்பிற்கு களம் அமைத்துக் காத்திருக்கிறது கண்ணாமூச்சி!

படைப்புகள் அனுப்ப வாட்ஸ்அப் எண்: 9659335462 மின்னஞ்சல்: kannamoochi.mannai@gmail.com

**கண்ணாமூச்சிக்கு இதழ் வளர்ச்சி நிதி அனுப்ப கூகுள் பே
9659335462 விவரத்தை எங்கள் வாட்ஸ்அப் எண்ணிற்குத் தெரிவிக்கவும்.**

கலைக்காரர் பாலகுமரன் பரிதி

அப்பாவின நினைவுகளை அசைப்போடும் போது அசாத்தியமான தாகத் தெரிகிறது அவரின் வாழ்வு. அப்பாவின நண்பர்கள் மத்தியில் அவர் ஆச்சரிய மூட்டுபவராகவும் விசித்திரமான வராகவுமே பாவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

“பெரியோரை வியத்தலும் இலமே சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே” இதுதான் அப்பாவின வாழ்வாக இருந்திருக்கிறது.

அப்பா யாரையும் தனிப்பட்ட முறையில் இகழ்ந்து பேசி நான் பார்த்ததோ, கேள்விப்பட்டதோ இல்லை. அதே போல் தவறு செய்தாலோ தனக்கு தவறு என்று பட்டாலோ எதிரில் இருப்பவர் எப்பேர்ப்பட்டவராயினும் தவறை சுட்டிக் காட்டிப் பேசிவிடுவார். இந்த அணுகுமுறையே அப்பாவை நெருங்கப் பலருக்குத் தயக்கம் ஏற்படுத்தியது.

ஒருமுறை கலை இலக்கிய இரவு மேடையில் கவியரங்கத் தலைவர் வாய்ப்பு. இரவு, மேடையில் வாசிக்க வேண்டிய கவிதையை காலையிலேயே எழுதி என்னிடம் படித்துக் காட்டினார்.

பெரும்பாலும் அப்பா என்னைக் கூட்டத்திற்கு அழைக்கமாட்டார். நானாக விருப்பப்பட்டால் தான் போவேன். அன்றைய கூட்டத்திற்கு நான் போயிருந்தேன். கூட்டத்தில் நான் இருப்பது அப்பாவிருக்குத் தெரியாது.

கலை இரவில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. கவியரங்கம் ஆரம்பிக்க நள்ளிரவைத் தாண்டியது அப்பாவிருக்கு வருத்தம்.

அப்போது நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர் பேசினார் “வெளியூர் பேருந்துகள்

அனைத்தும் போய்விட்டது. இனி கூட்டம் கலையாது கவிஞர்கள் தெரியமாக தங்கள் கவிதைகளை வாசிக்கலாம்” என நையாண்டியாக கூறிவிட்டார்.

அப்பாவிருக்கு கோபம் தலைக்கேறி விட்டது. மேடையில் பேசத் தொடங்குகிறார். “கவிஞனுக்கு என்று ஒரு தன்மானம் உள்ளது. கவிதைக்கு என்று ஒரு மரியாதை உள்ளது. என் சட்டைப் பையில் தான் கவிதை எழுதி வைத்துள்ளேன். வாசிக்கப் போவதில்லை. இனி எந்தக் கவியரங்கத்திலும் நான் பேசப்போவதில்லை” என

சொல்லிவிட்டு மேடையிலிருந்து இறங்கிச் சென்று விட்டார். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் கூட்டத்தில் ஒருவனாய் அமர்ந்திருந்தேன் நான்.

சிறுவயதிலிருந்தே அப்பாவுக்கு இலக்கிய ஆர்வம் அதிகம். எங்கே இலக்கியக் கூட்டம் என்றாலும் தவறாமல் கலந்து கொள்வார். பார்வையாளராக ஒரு முறை கும்பகோணத்தில் ஒரு இலக்கியக் கூட்டம் விளம்பரத்தைப் பார்த்துவிட்டு மிதிவண்டியிலேயே கும்பகோணத்திற்கு பயணித்துள்ளார்.

கூட்டத்தில் பேசியது அப்போதைய பிரபலமான இலக்கியவாதி ஒருவர் அவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட தலைப்பு தமிழ் நாவல்களில் எதார்த்த சோசியலிசம். இது குறித்து பேசுகையில் தமிழ் நாவல்களில் யதார்த்த சோசியலிசம் இல்லை ரஷ்ய இலக்கியங்கள் தான் மேம்பட்டது என பேசியிருக்கிறார்.

கூட்ட முடிவில் பார்வையாளர்களுக்கும் பேச வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொருவரும் அந்த இலக்கிய

வாதியையும் அவர் பேச்சை பாராட்டியும் பேசியுள்ளனர்.

அப்பாவும் மேடையேறினார். ஒருங்கிணைப்பாளர் அப்பாவின் பெயரைக் கேட்டிருக்கிறார். நண்பன் என சொல்லி அப்பா பேசத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

“தமிழ் நாவல்களில் எதார்த்த சோசியலிசம் இல்லை என இவர் பேசுவது மிகத் தவறு. இந்த தலைப்பில் பேசவே இவருக்குத் தகுதி இல்லை. தமிழ் நாவல்களை வாசியுங்கள், முதலில் தொ.மு.சியின் பஞ்சம் பசியும் நாவலை படியுங்கள். பிறகு பேசுங்கள்” என கொந்தளிக்க அரங்கமே அதிர்ந்திருக்கின்றது.

அவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்து அங்கு சண்டை போடும்னு அப்பாவுக்கு ஆசையா என்ன? இல்லை இலக்கிய ஆர்வம்.

மன்னார்குடி உள்ளூர் தொலைக் காட்சியில் ஒருமுறை கவிதை வாசிக்கும் வாய்ப்பு அதற்கென கவிதையை எழுதி எடுத்துக் கொண்டு, நிகழ்வு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்கூட்டியே நண்பர் அருணகிரியின் சன்மேன் டைலர் கடைக்குச் சென்றுள்ளார்.

“அண்ணே கவிதையை சொல்லுங்க கேட்போம்” எனக் கேட்டார் நண்பர்.

அப்பாவும் படிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார். இடையில் ஒருவர் துணி அளவெடுக்க வந்ததும் நண்பர் அந்த வேலைக்குச் சென்று விட அப்பாவுக்கு கோபம்.

மீண்டும் “அண்ணே நீங்க படிங்க கேட்கிறேன்” என்றார் நண்பர்.

“இதெல்லாம் சரிபட்டு வராது. நான் அரங்கிலேயே படிக்கிறேன்” என்றார் அப்பா.

அது ஒரு சிறிய அறை கவிதை படிக்கும் முன் மின்விசிறி அணைக்கப்பட்டது. அப்பா “காற்று வேணும்” என்றார். மின்விசிறி சத்தத்தில் பதிவு செய்ய இயலாது என மறுத்தார் கேமராமேன். அப்பா படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே வியர்க்க ஆரம்பித்து, பேனை போடுங்க என சைகை செய்ய மீண்டும் மறுத்தார் கேமராமேன்.

அதிருப்தி அடைந்த அப்பா நான்

இப்ப “படிக்கவா தொடைக்கவா” எனச் சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினார்.

இதனை அருணகிரி அண்ணன் அருகில் இருந்து பார்த்திருக்கிறார். பரிதி அண்ணன் அன்று பேசியது மகாபாரதத்தில் தூரியோதனன் “எடுக்கவா கோர்க்கவா” என்றதைப் போல் சொல்லாடல் இருந்தது எனச் சொல்லிச் சிரிப்பார்.

ஒருமுறை அப்பா தோழர்களுடன் டிக்கடையில் அமர்ந்திருக்கிறார். அந்த கூட்டத்தில் மன்னார்குடியில் ஒரு பிரபலமான தோழரும் இருந்திருக்கிறார்.

அப்போது மழை பெய்திருக்கிறது. ஊதுபத்தி விற்கும் ஒரு சிறுவன் மழைக்கு ஒதுங்கி இருக்கிறான். அந்தப் பிரமுகர் அந்தச் சிறுவனை அழைத்து அவனது ஊரை விசாரித்திருக்கிறார். பிறகு அச்சிறுவனுக்கு ஒரு நூறு ரூபாய் தானை அன்பளிப்பாக கொடுத்திருக்கிறார். அந்தச் சிறுவன் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்ட பிறகு அப்பா அந்த பிரபலத்திடம்,

“நீங்கள் செய்தது தவறு தோழர். அந்தச் சிறுவனிடம் ஊதுபத்தி வாங்கிக் கொண்டு பணம் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் இனாமாக கொடுத்தது சரியல்ல” என்றாராம்.

இதை எதிர்பார்க்காத மற்ற தோழர்கள் அமைதியாகி விட்டனர்.

அந்தப் பிரமுகர் “ஆமா பரிதி, நான் அப்படி செய்திருக்கக் கூடாது” என்றாராம்.

இத்தகைய நிகழ்வுகள்தான் அப்பாவை ஒரு சராசரி மனிதராக இல்லாமல் ஒரு அசாத்திய மனிதராக எனக்குப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. கலை இலக்கிய மேடையில் கவிதை வாசிக்கும் வாய்ப்பை கவிஞன் என்ற தன்மானத்தால் ஏற்க மறுத்தது.

முப்பது கிலோ மீட்டர் சைக்கிளில் பயணம் செய்து, இலக்கிய கூட்டத்தில் பிரபலமான இலக்கியவாதியை எதிர்த்தது.

பிரபலமே ஆயினும் அவர் செய்த தவறினை அவர் முகத்துக்கு நேராகவே சொல்வது.

இதெல்லாம் ஒரு கலகக்காரனால் மட்டுமே செய்ய முடியும். அப்பா கலகக்காரர்தான்...!

போகிறபோக்கில் சின்னப்பயல்

கவிதை எங்கு தோன்றும்? எங்கும் தோன்றும். கவிதை எப்படி தோன்றும்? எப்படியும் தோன்றும். இதுதான் கவிதை என்று அத்துணை எளிதாக வரையறுத்துவிட முடியாது. எது ஒன்றும் கவிதையாக மாறிவிடவும் கூடும். கவிதை சிந்திக்க வைக்கும். சிரிக்க வைக்கும். சிலிரக்கவும் வைக்கும். அழ வைக்கும். சில நேரங்களில் எழ வைக்கும்.

புரியாத வார்த்தைகளைத் தெளிந்த நடையில் கவிதையாக மாற்றி விடுவோரும் உண்டு. புரியவில்லை என்று சொன்னால் அதைப் புரிந்துக் கொள்வதற்கு எல்லாம் ஒளிவட்டங்கள் தலையைச் சுற்றிச் சுழல வேண்டும் என்று கூறுவோரும் இருக்கிறார்கள். ஒளிவட்டங்கள் அவர்களது தலையைச் சுற்றியே சுழலட்டும்.

நான் நேரடியாகவே விசயத்துக்கு வருகிறேன். இன்று நண்பர் ராஜ்குமாருடன் இருசக்கர வாகனத்தில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தேன். ராஜ்குமாருடன் பயணிப்பது ஒரு மகிழ்வான அனுபவம். அவருடன் பயணிக்கும் போது எது பற்றியும் உரையாடலாம். அவருடனான பயணங்களில் தார்ச்சாலையானது கவிதை வழிச் சாலையாகவும் நீளும். விசயம் அதுவன்று.

நாங்கள் வண்டியில் இடையர்ந்தத்ததைத் தாண்டி வரும் போது ஒரு திருமண மண்டப வாசலில் பத்துப் பதினைந்து இளைஞர்கள் சேர்ந்து ஒரு திருமண வாழ்த்துப் பதாகை வைத்திருந்தனர். அவர்களது புகைப்படங்களுக்குக் கீழே இரண்டு வரிகள். அதனைப் படித்துவிட்டு இருவரும் வாய்விட்டு குலுங்கி குலுங்கிச் சிரித்தோம். அந்த வரிகள் எங்களுக்குக் கவிதையாகத் தெரிந்தது. உங்களுக்கு? அது இதுதான்.. இதுவே தான்!

அடுத்த மாப்பிள்ளை நாங்க
பொண்ணு இருந்தா தாங்க!

***

மனம் பதைபதைத்த ஓர் அடைமழைக்கால இரவில்
பருவம் தப்பிய மழை, படுகை
நிலப்பகுதியைப் பாடாய்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் அப்பா அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

‘சாகுபடின்னா எப்போதும் வாச்சான் போச்சான் வேலைதான்’ என்று வந்தால் வரும் போனால் மொத்தமாய்ச் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விடும். அடுக்கக் குடியிருப்புகளில் இருப்பவர்களானால் சன்னலோர மழையை

வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டு, மழை விடுமுறையை அனுபவித்தப்படி, தொலைக் காட்சி அலைவரிசையை மாற்றி மாற்றி கதையளந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அன்றாடங்காய்சிகளின் வாழ்வு...? வயலே வாழ்வாகிப் போனவர்களின் வாழ்வு..?

ஈரக்குலை சொரசொரக்க ஈரத்துணியை வயிற்றில் கட்டிக் கொண்டு வயல்வெளிகளில் முற்றியக் கதிர்களை, களத்து மேட்டில் கொட்டிக் கிடக்கும் நெல் குவியலை, சாலையோரங்களில் நெல்கொள்முதல் நிலையங்களின் வாசல்களில் வைத்திருக்கிற நனைந்த மூட்டைகளை கவலையோடு பார்த்தப்படி கண்பிதுங்கி, கைப்பிசைந்து நிற்பார்கள். சாகுபடிகளில் எவ்வளவு இழப்பு ஏற்பட்டாலும் எங்கள் உழுகுடிகள் சாகுபடியை மட்டும் இழப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் விவசாயமே வாழ்வாகிப் போனவர்கள்.

குருவையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். சம்பாவில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். தாளடியில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கிற நினைப்பே உழுகுடிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து கொல்லும். வராத மழையை வரவழைக்க கொடும்பாவிக்கட்டி இழுத்துப் பாட்டுப்பாடும் வேளாண் மக்கள் மழையைப் போகச் சொல்லப் பாடியதாய் இதுவரை எந்தப் பதிவும் இல்லை. அவ்வாறு பாடுவதற்கு முன்னதாகப் போய்விடு மழையே!

அனைத்தையும் வாரிவாரிக் கொடுக்கின்ற மழை இப்போது கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கவிஞர் கலியமூர்த்தி சொன்னது போல கார்கால மழை என்றால், அவிச்சக் கிழங்கு வாசனையோடு ரசிக்க முடியும். ஆனால் இப்போது? வாய்க்குள் வைத்த சோறு தொண்டைக்குள் இறங்கும் முன்னதாக கழுத்தைப் பிடித்து நெரிப்பது போல இந்த மழை இப்போது எங்கள் உழவர்களின் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்குகிறது. எப்போதும் வாழ வைக்கும் மழை எங்கள் வாழ்வை வதங்க வைக்காது என்கிற இயற்கையின் பெருங்கருணை மீது எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. மிச்சசொச்சமாய் கிடக்கின்ற நெல் மணிகளும் வீடு வந்து சேரட்டும். இயற்கையின் பெருங்கருணை வானத்திற்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு கொடுக்கட்டும். அதற்குப் பின்னர் ஓடியாடி துள்ளிக் குதித்து சொட்டசொட்ட நனைந்து நனைந்து மழைப் பிள்ளைகளாய் நாங்களும் ஆடிப்பாடுவோம். இப்போது போய்விடு மழையே! - பேசுவோம்

வாழ்த்தி மகிழ்கிறோம்...

VCRG IN
HOTEL
**CHURCH
PARK**

FEEL THE OCEAN

Free wifi | Amble car parking | Cooking facility | 24hours Hot water | 24hours power Backup

☎ 04365 - 263300

☎ +91 94895 63300, +91 98425 67037

📍 No. 126/14 Thonithurai road, Velankanni, Nagapattinam - 611111

ஹரி டெக் கம்ப்யூட்டர் காலேஜ்

கணினி பயிற்சி மையம்

மேல் நிலை மற்றும் கல்லூரி வகுப்புகளுக்கு

- > ACCOUNTANCY
- > COMPUTER SCIENCE

Tuition நடைபெறுகிறது.

SKILLS

- > DOA
- > TALLY
- > TYPEWRITING

பயிற்சி இளக்கப்படுகிறது.

89 கீழ் முதல் தெரு, மன்னார்குடி, திருவாரூர் மாவட்டம் - 614001
செல்: 9842332859